

ЛЮБОВ
до повръщане
невинните фантазии
на Атанас Стойчев

ЛЮБОВ
до повръщане
невинните фантазии
на Атанас Стойчев

Издателство „Фабер“
2021

<https://atanasstoychev.wordpress.com>

© Атанас Стойчев – автор, 2021

© Издателство „Фабер“, 2021

ISBN: 978-619-00-1413-3

Съдържание

Румен Леонидов: Начин да се отървеш от изкушението 7

НЕ МИ ВЯРВАЙ, СКЪПА 9

Бутилка с пресипнало гърло 11

Зелена любов 15

Подари си девственица 27

Змийска закуска 42

Любов до повръщане 54

Скорпио 58

Две 64

НОНСТОП 75

Зад заключената врата 77

Кралят на тромпета 83

Дебелото момче Жорж 90

Жена на борда 97

Ножът 109

Италианката 115

Човек зад борда 121

ПЯСЪК ОТ ДЪНОТО 129

Мъже за посрещане 131

Професия жена 138

Композиция с голо тяло 151

СЛАБИ АНГЕЛИ.....	165
Грузинска любов.....	167
Последният мъж.....	177
Продавач на подправки.....	194
 КАМЪК ПО БЛУДНИЦАТА.....	 205
Седмо: не прелюбодействай.....	207
Милост за мъжете над петдесетте	212
Лека жена	219
Десет любовни заповеди	224
 ТЪМНАТА СТРАНА НА МЪЖА	 227
Мъж за обичане, мъж за убиване	229
 ТЪМНАТА СТРАНА НА ЖЕНАТА.....	 251
Немия.....	253
Да излезем на светло,	272
Искам, но не мога	275
Белия кон	279
Аз.....	286
 Аз не съм автор	 288

Румен Леонидов: **Начин да се отървеш от изкушението**

*„Единственият начин да се отървеш от изкушението
е да му се отдадеш“.*

Оскар Уайлд

Атанас Стойчев е писател от висок порядък – той е не само сладкодумен майстор на прозаичния сказ, но и умен, много наблюдателен и прозорлив събеседник. Стилът му на писане е забележителен – знае как да поддържа и да засилва сюжетното напрежение, подборът на думите му е напълно хармонизиран с поведението и манталитета на образите, всяко изречение е изпипано до блясък. Да не говорим за психологическия рисунок на героите му – той е убедителен до зараза, жив и живо-възникващ, вълнуващ и понякога вледеняващ...

През 1988 г. Стойчев дебютира със сборник с разкази „Нон стоп“, последваха книгите му „Пясък от дъното“ (Факел, 1993), „Не ми вярвай, скъпа“ (Факел, 1995) и „Слаби ангели“ (Факел, 1999).

Във всемирна тъга потъват почитателките на автора, когато през 2003 г. във варненското издателство „Славена“ излиза книгата му „Тъмната страна на жената“. За да ги утеши, в края на 2008 г. той се появява с поредната си книга – „Тъмната страна на мъжа“. Вместо да миряса и спре дотук през 2014 г. си позволява да хвърли „Камък по блудницата“, издадена във варненското издателство „Стено“.

За „Тъмната страна на жената“ Стойчев бе наречен българския Хенри Милър. Героинята му е необичайна същество,

опърничаво, с амазонско начало, примесено с крехкост, чувственост и огромни дози „наркотична“ независимост. За мнозина подобен тип жени са си чиста проба вамп, разпасани кучки, ловци на мъжки скалпове, ярки прелъстителки, които за всеки мъж е добре да ги срещне в началото на живота си, защото на по-късни години може да му го съсипят окончателно.

След удивителната проза в „Тъмната страна на жената“, писателят отново драсна с елегантен жест своята поредна кибритена клечка и отново ни поведе със сигурна стъпка из лабиринтите на сенчестата страна на мъжа. Бог му е дал поглед да види, че в черното винаги има и капка бяло. И тази невидима за другите точица отличава документалната мъжествена достоверност от полегналата на една страна разсъблечена фантазия, приела формата на привлекателно женско тяло, с килната на север гръд...

Макар и с чисто класически средства, Стойчев постига новата си четивност и завършеност на текста. Той експериментира в полза на читателите – предлага им непредполагателни житейски пространства, недокосвани и неразработвани до днес...

През 2002 г. негови разкази бяха публикувани в две престижни антологии – „Българска маринистика“ и издадената в САЩ „Гласове от линията на разлома. Балканска антология“. През 2005 г. за разказа си „Един мъртвец за изхвърляне“ получава втора награда в The Dream Quest One Poetry & Writing Contest в Чикаго.

В „Любов до повръщане“ са събрани най-горещите разкази на Атанас Стойчев от предишни книги. Ако и вие сте горещи, може да ви се наложи да вземате студен душ.

НЕ МИ ВЯРВАЙ, СКЪПА

еротичен хепънинг

*На жената, която не желае
да има нищо общо с тази книга,
както и с нейния автор*

БУТИЛКА С ПРЕСИПНАЛО ГЪРЛО

Виновни сте! Защо идвахте при мен, когато наистина бях зелен и не смеех да ви пипна? Защо по-късно ме навестяхте все по-рядко и ме държахте на ръба на мизерията? Не беше ли по-добре да ме оставите да умра от глад, а не да ми подхвърляте трохи, колкото да не забравя вкуса ви? Който и да е, хубаво ме беше подредил – доброволен затвор по време на безкрайните рейсове в океана и неописуем глад на брега. Мамицата му! Ако имах време, как бих ви разигравал. Но като знаеш, че дните ти са преброени, ще се спускаш да се продадеш скъпо. После на кораба разбираш, че са те купили за жълти стотинки.

Да се радвам на малкото? Искате да кажете на нищото. Защото при мене малкото е толкова малко, че почти се слива с нищото. Докосна ли ви, разпадате се и изтичате като пясък между пръстите ми. Винаги се появява някой луд, куче, корабен смотаняк, друга жена, не рядко аз самият решавам, че нещо ми пречи. Но нали затова се навях в този хрусталак и го разгръщам като обезумял, за да намеря знак, да чуя шепот – трябва все някак да разбера ще продължавам ли, или ще се откажа.

Какво? Да се откажа? Нали веднага ще ме набодете на присмехулните си погледи и ще ме завъртите като на шиш. Макар че можех. По време на страховития циклон край Азорите, когато вълната отнесе най-младия от нас. Да се задуша с дим, както умря Пашата. Или да ме разнасят цял ден, преди

да ме погребат. Но подреденият отгоре, дето все се напъва да докаже, че ръководи световните работи, си знае неговата.

Добре, де! Знам, че везните никога няма да се изравнят. Но може ли всички да се накачулите от едната страна, а аз да се мъча сам да ви повдигна от другата? А не можете да се оплачете от мене. Поил съм ви, когато сте били жадни. Прибирал съм ви, когато сте били бездомни. Връщал съм се, без да ме викате. Разделял съм ви и съм ви събирал – само да съм сигурен, че го искате. Зафирал съм ви в миша дупка – за ваше добро. Важното е, че не преставам да нижа думи за вас. Искam си наградата, искам ключа към вас – като наемен работник, който си е отработил заплатата.

Няма! А хукна ли да бягам, знам, че ще ме настигнете. Дори и да не ви виждам, пак ще лягам и ще ставам с мисълта за вас. През нощта ще сънувам кошмари, някои от които – приятни.

А може би животът ми без родители, учението в интернат и военно училище, корабите – всичко е подредено така, за да бъда превърнат в мишена, където не се уморявате да отправяте стрелите си. Ще кажете, че нямаше да напиша нито дума, ако не ги забивахте така ожесточено в мене. Не ви благодаря. Защото и словото е пясъчно като вас, никога не съм сигурен, че съм очертал нещо. Колкото и да треперя пред вълната, която рано или късно идва и заличава всичко.

Впрочем доволни ли сте от свършеното? Нали вие ме създадохте и толкова години работихте по мене? Останалите – горката ми баба, хъшлаците, измъчените учители, ограничените офицери, моряците – несръчно разчистваха пътя към вас. Вие мачкахте, изтегляхте, въздигахте, сривахте със замах. Стига! Не разбрахте ли, че нищо няма да излезе? Откажете се, защото аз не мога.

Друго. Защо си падате толкова по мъжете, които не са сторили ни един поклон пред вас, не са вдигнали ни една носна

кърпичка и преди да са ви целунали ръка, вече са ви вкарали в леглото. Не са написали нито ред за вас, а вие ги помните до гроб. Не искат да ви опознават и не ви слушат, когато им шепнете. Вашите галеници не са чували за бича, който плющи по гърбовете на роби, приковани за галерата, без да знаят ще стигнат ли някога пристанище. И ако все пак съм виновен пред вас, сигурни ли сте, че непременно трябва да ме наказвате? Защо да не изкупи греховете ми третият братовчед по линия на жена ми?

Знам! И да говоря, и да мълча – все тая. Но аз все пак ще говоря. Вече го разбрах – аз съм нещастие за всяка жена. Тогава хвърлете ме в калта и ме забравете. Сигурни ли сте, че сам ще ви се натреса?

Сигурни сте. И аз.

Но сега, както се чувствам като ударен с клюн по главата – не е толкова сигурно.

Боя се, че приличам на онова корабно куче, което превръщаше всичко в игра, независимо от опитите да бъде раззумено. В един момент това му излезе доста солено. Веднъж реши да си поиграе с една огромна морска птица, която нещо си беше харесала кораба и безгрижно се разхождаше по палубата. Кучето започна да я дебне отдалеч, като постепенно стесняваше кръга и си въобразяваше, че птицата не го забелязва. След всяка стъпка се снишаваше, изправяше в красиви ловни стойки, изпъваше уши, душеше – всичко, както си му е редът за един образцов лов. В мига, когато се приближи достатъчно близо, птицата се извърна и го чукна с якия си клюн по главата. Спаси се с паническо бягство и неистово квичене, което събра целия екипаж на палубата. Оттогава кучето престана да играе, погледът му стана блуждаещ и отнесен, тръскаше често глава, което му остана за цял живот.

Като ударен с клюн по главата – точно така. Нищо, че не бяха панически и никой не чуваше неистовото ми квичене.

Какъв по-голям провал от това, да бъдеш изгонен от семейното гнездо, където толкова години си се изправял в красиви и не толкова красиви мъжки стойки, издигал си се и си се снишавал, с едничката цел да избегнеш съдбовния удар. Мога да кажа, че в моето семейство ударът с клон прилича по-скоро на мах с крило – нежен, елегантен, но красноречив. Бях помолен да отида някъде да си почина. Мога да се върна, но променен. А аз не обичам да се променям, особено когато някой друг реши, че трябва. Притежавам неописуемата стръв да правя точно обратното, и съм решил да не се лекувам от нея.

Освен да убедя Розалин или тя сама да стигне до извода, че трябва да ме приеме такъв, какъвто съм. Ясно, издъних се пред жена си и децата си, препъвам се на всяка крачка, но тава не значи, че съм виновен.

И като си помисля, че всичко започна от писанията ми, в които истината трябва да я търсиш под лупа. Някакви измислени думи да обърнат живота ти наопаки. Макар че непрекъснато съм бил на ръба да се проваля, все трябваше да се намери някакъв повод. Може би семейната ми катастрофа трябваше да дойде по-рано. Имаше време, когато можех да се променя. Сега, на тези години, ми е трудно да бъда друг, да не бъда Аз. Абсурд!

Но да видим някои от скверните писания, които обърнаха живота ми.

ЗЕЛЕНА ЛЮБОВ

Любов... Няма такива работи. Макар че, погледнат ли те така, направо се разтапяш. И там ти е грешката.

Затова никакво лигавене. Особено с момичета, които не знаят какво искат. Момичета, които дълго разговарят със себе си, преди да се решат.

Не, не е лесно. Дали не ѝ е рано да опъва така яко блузата си отпред, чак до скъсване според някои момчета. Лошото е, че това не е единственото заоблено нещо в нея. Може би всичко идва от навика ѝ да подръпва роклята си над коленете и да я поглажда от корема към бедрата. Не бе, не го прави нарочно, за да изглежда по-секси, нито гледа с премрежен поглед. Но както казваше покойният Е. М., жените, които не знаят, знаят повече от жените, които знаят.

После дори и да прегърнеш такова момиче – какво? Стоиш като дървен и това е. Ти си знаеш кога да се развихриш. Нищо, че разкопчават ризата ти. Как?.. Не, не питам как. Женските пръсти винаги се справят по-добре от мъжките. Да не излезе, че е момиче, което знае какво иска? За всеки случай посягам към блузата ѝ, колкото да се каже, че и аз правя нещо. Знам, че няма да ми позволи. Знам, че е друго. Че мога разкопчан до пъпа да ходя. Така е, не съм умрял още първата вечер да ги видя. Нали съм сигурен, че сама ще ми ги покаже.

Не само аз мислех, че Дана има най-хубавите гърди в класа.

– Хващаш ли ги? – Янко, синът на директора и първи лигльо, очертава кръгове с ръце и се киска. Както и цялата му свита, която винаги е около него.

– Хващам ги – отговарям мрачно. – Тебе какво те засяга?

Всички се накачулват върху мене. Не бе, те не искат да ги хващат, изобщо не мислят за такова нещо, искат само да ги видят. Но как да стане... Ако дойдат довечера, като я изпращам... Просто ще се скрият зад оградата и ще гледат. Ако има нещо за гледане, разбира се.

– Ваша работа – тръсвам надутото и ги оставям.

Все пак съм единственият, който си има момиче. Сякаш не знам защо им потичат лигите, щом я видят. Особено като погледне някого. Всеки си мисли, че му иска нещо. И най-важното, готов е да ѝ го даде. Но никой не е сигурен, че тя ще го вземе. Никой не е сигурен, ако го вземе, дали ще го върне обратно. Това го знам. Но не знам защо големите мъже се изчервяват, щом ги погледне. Кое то не значи, че се сещат да избършат лигите си.

И друго ми идва наум. Защо за Дана винаги се говори шепнешком, с пръст на устните? Всички знаем, че е плод на незаконна любов, че като малка майка ѝ я държи заключена вкъщи, защото Дана прилича поразително на истинския си баща. Знаем защо майка ѝ си е отишла толкова рано, защо двамата ѝ бащи са върли пияници.

Ако някой си мисли, че е лесно момиче, нека дойде и я убеди да седне върху якето ми. Ще му го подаря. Аз успявам, но веднага след това ми идва да си легна и да я забравя.

Изглежда, че мога. Какво ли? Поне два часа да приказвам как ще седнем, без да легнем, че няма да взема нищо, без тя да ми го даде, нито ще ѝ дам нещо, което тя не иска. И това на лунна светлина, и това, след като знам, че ония копелета слухтят зад оградата, подсмърчат и се облизват. Искат да гледат. И аз! Да не бързам. Нали съм сигурен, че сама ще ми ги покаже.

– Виждат се...

– Какво?

– Краката ти...

– Не се виждат – отвърща невъзмутимо и подръпва полата си. – Ти ги гледаш... Аз твърда ли съм? – пита внезапно.

– Моля?

А, да. Това е от онзи филм, в който мъжът казва, че момичето е твърдо като мрамор. Правя се на разсеян и поглеждам към шепата зелени джанки между нас. Сигурно е много приятно да се целуваш, когато устата ти е пълна със сок.

– Хайде, кажи – подканя ме Дана.

– Гърбът ти е твърд – отговарям.

Ами, да. Аз съм изследвал основно гърба ѝ.

– А тук? – Дана слага пръст на гърдите си.

Ей сега е моментът да ѝ кажа да се разкопчае. Или да я разкопча. Поне да я пипна. Нима ще ми позволи? Ръката ми се надига като чужда и слабо натиска. Не ме удря, напротив, слага ръка върху моята и увеличава натиска. Усещам, че пълни гърдите си с въздух, но въпреки това ръката ми леко потъва.

Дана ме гледа в очите – чака признание, но аз мълча. Представям си как публиката зад оградата затаява дъх, как очите им изскачат от орбитите, как треперят ръцете, трескаво разкопчават в тъмното и се движат напред-назад.

– Знаеш ли, опитай се да пъхнеш това – Дана ми подава една джанка и...

О, не! Искам да кажа – о, да! Тя се разкопчава... Едно, две, три копчета. Стига! Стига им толкова на копелетата зад оградата.

Доколкото разбирам, трябва да пъхна плода някъде там. За да няма недоразумения.

Заемам се старателно с предложената ми дейност. Дана отново пълни гърдите си с въздух. Но ръцете ми пак не ме

слушат и все не улучват мястото. Накрая успявам да пусна зеления плод някъде по средата.

– О, там е лесно – казва разочаровано момичето. – Опитай другаде.

Опитвам, но пак не успявам.

– Твърди са – признавам.

Момичето е доволно. И все едно, че нищо не е било. Изпъва ръце назад, опира длани в тревата и остава дълго в тази поза. Полата ѝ отново се вдига. Какво правя аз? Гледам. Гледам необезпокояван от никого, защото освен всичко друго, Дана вдига глава към звездното небе и затваря очи. Много обичам да гледам. А онези зад оградата? Наистина ли ги чувам как стенат? Не, не, сигурно пак си съчинявам. При това не ми е до тях.

– Пак ли гледаш? – стряска ме момичето.

– Пак... – преглъщам.

– Гледай! Аз ще спя.

Наистина. Изляга се в скута ми и отново затваря очи. Значи, може. Тя ми позволява. Какво ѝ става? Нейна работа. Гледам, но полата ѝ не е толкова високо, колкото ми се иска. Не мога да видя онова, което не си представям, че ще видя някога. Навеждам се над нея и... Господи! Правя го. Повдигам полата ѝ. Тя не мърда. Краката ѝ са долепени един до друг, сякаш да я прикрият, но аз треперя. Не от видяното. Виждам, ето кое ме разтърсва целия. Като сляп, който изведнъж проглежда. Колко нощи след това сънувам и се събуждам от лунния сърп, който се смаява между краката ѝ. Какво изкушение да протегна ръка и да пипна.

– Г-г-гу... г-г-гу... – чувам над себе си.

Как не припадам!

– Ъ-ъ-ъ... и-и-ска гледа...

Гугу! Лудия... Не, не е сигурно, че е луд. Но е як, с къси крака и дълги широки ходила, които дори и през зимата не

виждат обувки. Грамадното му туловище се поклаща над нас, гърдите му свистят, устата му се кривят мъчително, за да изрекат следващото.

– И-и... иска-а-а...

Ниското му чело е набраздено от напрежение, двете му ръце се тресат, повдига ту единия, ту другия си крак, от гърлото му продължават да излизат нечленоразделни звуци.

Само да не го ядосам. Чувал съм, че е много страшен, като се ядоса. Двамата с Дана се изправяме мигновено, аз заставам пред нея, но не смея да го погледна. Той протяга ръка и ме отмества като храст, за да премине по-нататък. Поглеждам към чуковете, дето ги има за ръце, и решавам да не се меса.

– Г-г-гу... г-г-гу... г-г-гледа

Дана навежда глава, дългите ѝ коси закриват лицето и част от гърдите ѝ.

– К-к-какво? – заеква и тя, сякаш заражена от измъчения говор на Гугу.

Тресящите се ръце сочат гърдите ѝ. Без да вдига глава, Дана се заема със следващите копчета. Тишина. Имаше ли я досега? Може, но аз сега я усещам. Дори Гугу е запрял свистенето в гърдите си, вторачил се е в Дана и следи всяко движение на ръцете ѝ. Сигурно си въобразявам. Възможно ли е да чувам как сълзите ѝ капят върху тревата.

Дана нещо не може да се справи с копчетата. Ръцете ѝ треперят, явно отказват да я слушат. Изведнъж спира, вдига глава и отмята коси. На лунната светлина се вижда, че лицето ѝ наистина е обляно в сълзи.

Не! Не го прави, както си мисля, че ще го направи. Поне не толкова рязко. Копчетата падат едно след друго. Този път не си въобразявам. Чувам ги как падат на тревата.

– П-п-пии... пай... – обажда се отново Гугу.

Какво?

Гугу ми сочи разголените гърди на Дана. Ако не беше той, можех да кажа: „Абе тоя да не е луд!“. Но той наистина е луд. И як.

Приближавам и повдигам ръце. Дана не ми пречи. Слагам ги върху гърдите ѝ, пръстите ми усещат вкоравените зърна, сами се свиват и отпускат. Гугу е протегнал шия – нищо не пропуска. Колко време мина? Знам ли?

– Боли-и-и... – стене Дана.

Гугу ме хваща за яката на ризата, дръпва ме и ме поваля на земята.

– Д-д-долу... – мъчи се отново той. – Г-г-гу... г-г-гу... г-г-гледа от... отд-д-долу...

Дана поглежда към полата си. Прихваща я и започва да я повдига нагоре. Гугу коленичи, за да вижда по-добре. А аз и без това съм на земята.

– Стига ли? – пита Дана по някое време.

– Тц – отговаря Гугу, единствения звук, който произнася без запъване.

Дана извързва глава и вдига полата си докрай. Бедрата ѝ отново са плътно едно до друго, макар да е ясно, че и този път няма да скрият онова, което е между тях.

– П-п-пипай... – подканва ме Гугу.

Тресе ги, мръсните си големи ръце, и ме гледа страшно. Пропълзявам до Дана и поглеждам нагоре. Тя продължава да стои с извърната глава. Ръката ми тръгва по бедрото ѝ, но някъде по средата спира.

– Г-г-горе... – командва Гугу. Изскочилите му очи много ясно сочат къде трябва да пипна.

Ръката ми върви нагам, без да се отделя от настръхналата кожа на Дана. Дланта ми опира изпъкналото място, а пръстите ми докосват корема и ръба на гащичките ѝ. Нали няма да ме кара да ги свалям?

Не ги виждаме. Просто ги чуваме как дишат. Всички копелета са ни наобиколили в широк кръг. Дана също не ги е забелязала, но сега пуска полата си и се опитва да прикрие гърдите си. Ръката ми за малко остава под полата ѝ, но и аз бързо я дръпвам.

Ей сега ще стане, каквото ще стане. Кой знае защо, Гугу е застанал на четири крака, оголил е зъби и ръмжи. Когато става и вдига чуковете си, за да ги стовари върху някого, копелетата вече са се пръснали. Той хуква след тях, като подскача смешно и неравномерно.

– Ху-у-у... ху-у-у... – чува се дълго гласът му в нощната тишина, сякаш разгонва селските кучета.

Е-е? Любов ли е това? Ами! Да казвам ли, че след тази нощ дни наред не излизам от къщи. Крия се. От кого ли? От Дана. Страх ме е. Не че ще загубя ласките ѝ, страх ме е, че ще ги получа.

Накрая се решавам да мина с велосипеда си покрай къщата на Дана. Дълго помпя гумите, докато я изчаквам да се появи.

– Ще ме повозиш ли?

Правя се, че не чувам. Помпя. Най-последно свършвам. Слагам помпата на мястото ѝ.

– Качвай се на рамката – предлага изненадващо Дана.

Не, няма! Да кара сама... Още не съм го помислил – и съм на рамката. Веднага ми идва наум защо ѝ се подчинявам толкова лесно. Надявам се, че тя ще ме застави, едва ли не сама ще свърши онова, за което твърдо знам, че са нужни двама.

Потегляме. Дана натиска педалите и се понасяме по улицата. Чувствам се като в клетка – ръцете ѝ са отстрани, отдолу рамката, отгоре дългите ѝ коси и тежките гърди, които направо ме смазват. При всяко завъртане на педалите тя се притиска още по-плътено, усещам влажния ѝ дъх... Над мене

се сипе смехът ѝ, сякаш ми се подиграва. Кара все по-бързо и все повече се навежда над мене. Едва ли не се сгъвам на две, стискам дръжките на кормилото до посиняване и умирам от страх. Струва ми се, че ще паднем, ще се блъснем някъде, непременно ще ни се случи нещо лошо. Накрая тя спира рязко, накланя се за последен път и аз усещам как гърдите ѝ се сплескват на гърба ми... Колко време стоим така? Не знам, но дъхът ми спира. Или е спрял преди това. Защото после дълго преглъщам и поемам въздух, докато си възстановя дишането. Грабвам велосипеда и препускам с всички сили. Искам да бъда колкото се може по-далеч от нея.

Обаче вечерта отново съм пред училището, където един грамофон се мъчи да надвика гръмотевичните смехове на момчетата около него. Бързам да се присъединя към тях.

– Каня те – побутва ме някой по рамото.

Тя! Дана... Докато се усетя, издърпва ме по средата. Само двамата сме. Мисля си, ако беше момче, отдавна да си е свършила работата.

– Искам да ти кажа нещо.

Наистина ли иска да говори с мене, или просто ме успокоява? Пак се разтрепервам и съм готов да избягам. Не, няма да стане, защото, освен всичко друго, тя ме обхваща за раменете и ме притегля към себе си. Какво ще кажат другите, които са се вторачили в нас... Да гледат! И без това друго не могат. Ето как се прави това. Вдигам ръце и стягам здраво Дана като в обръч. Другите гледат. Нека! Ей сега... Ей сега ще им докажа, че не ме е грижа за гърдите на Дана, които ме задушават, бедрата ѝ, които се плъзгат по моите, коремът ѝ, който е залепнал за моя. Движенията от кръста надолу, лекото поклащане вляво-вдясно, ето кое ме подлудява съвсем. Също и насмешливият ѝ поглед, който хвърля на тълпата около нас. А ръката ѝ на голия ми подстриган врат направо ме изгаря. Поне да спре да върти

глава, при което косите ѝ бръскат лицето ми. Уж не е по-висока от мене, а имам чувството, че ме гледа отгоре, смачква ме – както ме беше склещила на рамката на велосипеда. Получавам същите пристъпи на главозамайване и спиране на дъха. А кога ще я повозя аз?... Още сега! Готов съм. Готов съм да я повдигна и да я хвърля на рамката. Да я притисна още по-силно... Нека и на нея ѝ спре дъхът, нищо, че продължава да върти глава и дори си тананика. Май че наистина я повдигам. Не се ли отлепват краката ѝ от земята... Залитаме... Ах! Някакво движение от кръста надолу ме кара да се забия още по-остро в нея. Краката ми се подкосяват и за малко да падна. Може би тя ме удържа... Не знам... Но какво става? Тия копелета пускат за трети път същото парче. Не съм сигурен, че ще издържа още веднъж. Пак ми идва наум да я оставя и да избягам, когато чувам гласа ѝ.

– Ела тази вечер... Ще те чакам.

Какво? Къде да отида? При нея? При Дана... Сигурна ли е?... Стръска ме смехът на момчетата. Сам съм на дансинга, ръцете ми все още държат Дана. В последния момент мярвам Гугу, който се е скрил в сянката на училищния орех и... гледа.

После се сещам, че Дана спи в собствена стая с отделен вход откъм градината. Но наистина ли ме вика? Да не би да се е съгласила да... Ами! Не вярвам. Нищо няма да стане... Дали да не се откажа?

Не! Едва изчаквам да се пръснат всички, и вече дебна около къщата. Накрая се решавам, прескачам оградата и навлизам в градината.

Чукам. Дана загася в стаята и излиза по нощница. Прегръща ме с топлите си ръце и ми прошепва, че ще пътува утре до града и си е прибрала дрехите. Не я питам къде е роклята, с която ще пътува. Прегръщам и аз, плъзвам ръце по гърба ѝ. Позволявам си да сляза надолу, където не е така твърдо. Пръ-

стите ми започват да събират нощницата. Стигнал съм донякъде, когато Дана хваща ръката ми. Добре, ще се откажа. Да не си мисли, че съм много навит. И без това се чудя какво ще правя по-нататък.

– Можеш ли да минеш по парапета, без да паднеш? – пита Дана.

Не отговарям. Тя наистина се качва. Наблюдавам я внимателно. Страх ме е, че ще падне. По някое време залита и аз я хващам. Повдигам ръце нагоре и я улавям за краката. Опирам глава в корема ѝ и решавам да не я вдигам оттам, пък да става каквото ще. Усещам ръката на Дана в косите си. И това, ако не е знак... Защото тя продължава да рови косите ми, докато вдигам нощницата ѝ. Нима ще успея? Този път не само хваща ръката ми, но сама повдига нощницата си. Открива онава, което никога не съм виждал. Ръката ми се насочва натам, но преди това поглеждам нагоре. За да чуя „да“? Кой знае? Тя е навела глава и гледа какво правя. Мисля, че ми кима. Или си въобразявам. Решавам се и докосвам къдрите ѝ. Най-непослушните се появяват между пръстите ми. Приглаждам ги благоразумно, но те упорито се изправят.

Явно съм улучил мястото, като съм пхнал ръка между бедрата ѝ. Имам чувството, че не аз, по-скоро тя я намества там. Изпъва се, притиска крака и ги разтваря. Сигурно се държи за колоната, иначе ще падне. Увива се около нея и заедно с това около ръката ми. Харесва ми, че я карам да се гърчи и стене, радвам се на огъня, който я изгаря. Само че не е ли време и аз да се хвърля в него?

Без да махам ръката си, с другата се разкопчавам. Остава най-трудното – да я достигна по някакъв начин. Тя, естествено, не подозира за моите трескави приготовления. Знам ли? Имам нелепото чувство, че съм наблюдаван. Може би в такива случаи те имат очи и на друго място. Опитвам да я отделя от

парапета, но не успявам. Готов съм да я оставя насаме с колоната, щом ѝ харесва – да се увива около нея колкото си ще. Все пак не мога да подхвъркна. Накрая се сеца. Слиза от парапета и се обляга на колоната. И все пак е страшно неудобно. Получава се, но не онова плътено навлизане, разкъсване и болка, както съм си го представял. По-скоро плъзгане – приятно и мъчително. Това ли е? Нима всичко ще мине така безболезнено, без кръв и без угризения после, че си направил нещо нередно. Но тя явно не е доволна от свършеното досега. Движенията ѝ от кръста надолу показват, че тя също се опитва да ме улучи. А не е ли време да направи нещо по-съществено? Толкова съм притеснен, че с удоволствие ще оставя нещата в нейни ръце. Прави го. Точно с ръце. Но пак не успявам, макар че я докосвам някъде там, треперя, краката ми не държат.

Ще стане! Трябва да стане, бога ми! Впрягам всичко, затварям очи, за да се концентрирам докрай... Май че навлизам в нея... Най-после! Дори и да не улучвам, ще я пробия другаде...

– Г-г-гу... г-г-гу...

Пак ли си търся оправдание? Защото знам, търси ли го човек, винаги го намира. Измислям си разни гласове, за да се откажа.

– С-с-са...мо... г-г-гледа...

Имам чувството, че изпръхтя във врата ми, толкова е близо до нас. Този път горките ми крака не издържат и рухвам на колене. Сърцето ми се е покачило в гърлото, не мога да го преглътна. Как да се изправя, онзи е зад мене, завинаги ли ще остана тук – в краката на Дана.

Гугу. Ето кой ми помага да се вдигна горе, като ме хваща за яката. Опитвам се да си оправя панталоните, но той не ми позволява.

– П-п-пра...ви... т-т-тако-вай... – командва ме.

Таковай ти! – иде ми да му кажа. Дърпам се, но в един момент замръзвам, когато виждам, че Гугу вдига юмрука си над мене.

– Остави го – моли се Дана, но Гугу не пуска яката ми.

Тогава тя се качва на парапета и започва да вдига нощницата си.

Какво ще стане след малко? Не вярвам този изрод само да гледа. Не знам, не ме интересува, чувствам как постепенно отпуска пръсти и се вторачва в Дана. В това време вдигам панталоните си и позорно хуквам през градината.

Сам ли се провалям? Не, не мисля. Как да го направя пред обещените очи на Гугу? И сега не мога, ако някой ме гледа. Нито съм луд да гледам, докато другите го правят.

ПОДАРИ СИ ДЕВСТВЕНИЦА

Така е. Има момичета, които те оставят да си заминеш сам, други, които те пъдят, а има и такива, които не мирясват, докато не те хвърлят в оркестъра.

Макар че в началото Дима няма подобни намерения. И никога не е предполагала, че може да пламне от някакви писма. Не, не! Не някакви – страхотни писма! Уж не е толкова влюбена, но на шестнайсет знаеш ли... Гърмиш като бутилка шампанско и докато се усетиш, празникът свършил. Разлята, изпита, счупена – така се чувства след онази паметна нощ на кораба. Но – поред.

Какво да прави, като е момиче, което прилича на пясъчен часовник, а шантавата ѝ майка нарочно я пристяга в кръста, облича я с широки поли и я вдига на токчета. Ще се разхожда, разбира се, все някой ще я забележи. И още как! На кея, където е вързан корабът на тия копелета от Морското училище, цяла глутница тръгва след нея.

Само един се отделя от групата. Абе, и тя да е на негово място, би обиколила целия град подир такова момиче, докато се реши да я заговори. Все пак не би започнала така.

– Извинете... – мънка и сплита ръце.

Чува се как пръстите му пукат безпомощно. Поглежда ги – слаби бледи ръце, които съвсем побеляват от притеснение. Нищо особено, както и тялото, към което са прикачени. А компетентната ѝ майка казва, че на един мръсник – така нари-

ча всички мъже, като му видиш ръцете, стига ти. Останалото е подробност от пейзажа. На Дима ѝ харесват. Както и видът му на незавършен мъж, който едва ли е целувал момиче. Страшно си пада по такива смотаняци. Навежда глава, за да бъде в тон, да не го изплаши точно в началото. Тогава забелязва, че е бос. А това как ѝ харесва! Направо я умилява.

Той проследява погледа ѝ и започва да вдига ту единия, ту другия си крак, сякаш може да ги скрие някъде. Дима не се сдържа и прихва. В първия момент той се шашва, но после също избухва в смях. Неудържим е, докато се смее, с цяло гърло, лице, тяло, ръце – всичко се тресе от смях. Спокойно може да заглуши местната дискотека. Виж, това не ѝ харесва. Този гръмогласен смях. Да не би и той да е от някакво забито провинциално градче или, не дай си боже, село. След като смехът му секва, едва тогава чува, че от пресипналата ресторантска уредба наблизо звучи *Love me tender* на... На кого беше това парче, по дяволите? Ще се сети по-късно.

Разтварят се прозорци, врати, всички искат да разберат кой цепи така нагло провинциалната тишина. Докато се смрача, цялото градче научава, че Дима си има гадже. Не ѝ пука. Сигурна е, че съдбата ѝ е в нейни ръце, а не в ръцете на онези, които разтварят прозорци и врати. Склонна е да оцени като съдбовен мига, в който му дава адреса си. Не толкова изреченото, колкото рязкото завъртане, за да тръгне към къщи. Предполага се, че е видял доста над коляното. При такива пируети пред огледалото се вижда всичко, което може да се види. Разбира се, не и хубавото бельо, за което се грижи майка ѝ.

След това писма. Боже, какви писма наистина. Според Дима трябва да си поне половин господ, за да можеш да пишеш такива писма.

Когато я кани да го посрещне след първия му рейс, не се колебае дълго. Само да не спуга гума, както се е засилила,

предупреждава я майка ѝ. И какво, наостря се тя. Може да иска... да спуга гума. Какво от това? Ами нищо... Просто след рейс моряците са непредвидими. Не питат дали искаш, или не искаш. Няма значение! Като е толкова умна, защо я кара да мъкне тая торта? Страшно тъпо е да посрещаш някого с торта в ръце. Но майка ѝ е непреклонна. Което значи, че и тя е една непоправима провинциалистка. Рижия, както си го е кръстила, също е виновен, който го кара да ѝ пише, че има рожден ден.

Бавят се нещо. Дима търпеливо чака. Посрещачите се подсмиват и само за да не им направи шоу, не хвърля тортата в морето. Малко преди полунощ най-послед пристигат. Качва се на кораба, но вместо Рижия я посреща Миро, най-добрият му приятел, както се представя. Обяснява ѝ, че Рижия има работа около пристигането. Миро е градско копеле, но не му личи особено. Неслучайно са приятели с Рижия. Както би се произнесла майка ѝ, такива момчета и в центъра да ги заковеш, вечно ще подсмърчат отстрани. За разлика от Рижия Миро е добре сложен. Без да иска, Дима задържа погледа си на широките му рамене. Прилича ѝ на онзи спасител, който миналото лято я спаси, но после ѝ поиска част от спасеното.

Миро я кани в каютата си и поема тортата от ръцете ѝ.

– Рожден ден ли имаш?

– Аз? – Дима забива пръст в гърдите си.

– Че кой друг?

– Той...

– Така ли?... Не беше ли Водолей?

Водолей? Че те са през зимата, доколкото си спомня, а сега е лято...

– Впрочем аз така и не запомних кога е роден – бърбори Миро. – Какво да ти предложи, докато го чакаш? Малко музика? Нещо за четене?

Без да дочака отговора ѝ, сваля от етажерката някаква книга и ѝ я подава. Писмата на Флобер до Луиз Коле. Още от първите страници Дима разбира откъде Рижиа е черпил вдъхновение за писмата до нея.

Едва не се разплаква. Значи тя, дето прилича на пясъчен часовник с широката си пола, облечена специално за случая, извитото ѝ задниче, подпухналите устни, сякаш цяла нощ е плакала, очите ѝ, дето сега са кипнали като чайници – нищо не е от значение за него. Не тя го вълнува, вълнува го умението му да преписва писма и да измисля несъществуващи празници. Има си хас Миро да не знае кога му е рожденият ден.

– Защо ми го казваш? – виква изведнъж и го замерва с книгата.

– Нищо не съм казал – запазва самообладание той. – Просто не искам да загубя цяла каса уиски заради тебе.

– Заради мене?!

– Ами да... Той се хвана на бас, че ще останеш на кораба, а аз съм сигурен, че ще се прибереш при мама.

– Ясно! – казва Дима, този път тихо. – Можеше и без идиотския му рожден ден.

– Все пак придава тържественост на церемонията. Още една причина да му направиш малък подарък...

Тя закрива очи. Миро се вижда в чудо. Остава да ревне. Младо момиче, нахакано... Но явно всички момичета от провинцията си приличат. Уж не им пука, а в един момент сълзите им потичат като река. Сантиментални кокошчици.

– Съжалявам – казва. – Приеми го като приятелска шега.

– Заведи ме в неговата каюта, там ще го чакам – решава изведнъж Дима.

Когато остава сама, тя стои известно време със затворени очи, после се стяга, бърше сълзите и подгонва мислите си в друга посока. Ега ти приятелите! Решили да се обзаложат.

Виждала е такива, дето обичат да се обзалагат. Точно в забитото ѝ провинциално градче. Яки безмозъчни перковци, които цяла вечер в казиното се потят на канадска борба за една бира. И те ли са същият фасон? Изобщо що за хора са това моряците, бе? Рижия си мисли, че е много печен. Не знае с кого си има работа. Ще го побърка! Какъвто е зелен и недовършен, направо ще му разкаже играта. Не знае какво е да си дете на шантава майка. А тя сто пъти ѝ е казвала, че играта е хубаво нещо, докато не те изиграят. Но тогава – длъжна никому.

И какво? Все едно, че нищо не е било. Как ще му сложиш кръст на онова нещо, дето го върти като цветен филм толкова време. А Рижия, както се вижда, му е сложил кръст, още преди нещото да се роди. Рожден ден! Явно тортата не е подаръкът, на който се е надявал. А тя няма нищо против. Нямаше! Макар да е сигурна, че решението ѝ да се подари, ще го разтърси по-силно, отколкото самият подарък. Ще ѝ се да бъде хладнокръвна и овладяна, да се съблече непринудено, сякаш го е правила хиляди пъти. Но сигурно няма да стане така, защото и той е един смотаняк, също като нея... Изобщо може да падне голям смях.

Само при мисълта за това ѝ става горещо. Притиска бедра и слага ръце в скута си. Макар да знае, че това няма да ѝ помогне. Напротив. Импулсивното свиване и отпускане в слабините далеч няма да я успокои. Знае го, колко пъти се е случвало напоследък. Истината е, че в такива моменти невинаги си мисли за Рижия, мисли си за мъжа, който... който и да е, само да направи нещо, защото колкото и да слага ръката си там, на онова изгарящо място, става още по-нетърпимо... който и да е, вярно, не я е срам да го каже, защото бе на ръба да покани вкъщи пощальона, който ѝ донесе последната радиограма от Рижия.

Господи! Дали само провинциалистките се палят така? Ами! Да не би останалите да имат снежна пряспа между кра-

ката си. Сигурна е, че и те пламтят, и те се топят, но признава, че когато решат, умеят да се правят на снежни царици.

Все пак успя да се запази за Рижия. Един подарък, който той не заслужава. Един подарък, който си въобразява, че ще получи заради тъпите си писма. Гневът ѝ към него гори с пълна сила, започва леко да се поти, чак ръцете ѝ овлажняват. Разхожда се из каютата, вее си с широката пола, но това я изнервя още повече. Накрая решава да свали поне чорапите си. Сяда на дивана, вдига полата си, обляга се назад, за да ги издърпа, и в този момент влиза Рижия. Замръзва за миг, после посяга да дръпне полата си, но ръцете ѝ остават там, отказва се. Стига се е правила на девственица, каквато е. Рижия стои по средата на каютата и не мърда. Нито „здравей“, нито „добре дошла“, нищо. Тогава решава да довърши работата си. Събува ги наистина бавно, старателно, както го прави и вкъщи, внимава да не ѝ се пусне бримка. Полата ѝ е замотана някъде около кръста, но тя не бърза да я оправя, нито прикрива черното си изрязано бельо, което проблясва между краката ѝ. Сгъва грижливо чорапите си и ги слага до себе си на дивана. Чуди се сама на себе си, откъде намира този плътен, спокоен глас:

– Какво има?

Тя ли не знае какво има.

– Моля те, направи го пак.

Рижия продължава да стои по средата на каютата, вижда го как сплита ръце – изглежда това е любимият му жест.

– Какво? – не скрива изненадата си.

– Свали си пак чорапите.

– Но аз ги свалих. Ето – повдига ги с два пръста.

– Няма значение.

Защо пък не. Важното е да се прави, че нищо не знае за писмата и рождения му ден. Повдига донякъде полата си и го поглежда, за да разбере дали е доволен. Усеща, че очаква нещо

повече, погледът му се движи заедно с полата. Надига се, за да я изтегли докрай, голите ѝ крака потръпват от грубата тъкан на дивана. Макар че в действителност не става така, изпъва единия си крак и започва да сваля въображаемия чорап. Пръстите ѝ пълзят от основата на бедрото към коляното, надолу до тънкия глезен. После – другия крак по същия начин.

– Искам да го запомня – шепне пак Рижия.

Сигурно ще го запомни, след като не откъсва очи от краката ѝ. Приближава и коленичи пред нея. Ръцете му несръчно повтарят онова, което вършеха преди малко нейните. Дима е хладнокръвна и овладяна – точно както го е предвидила. С любопитство наблюдава как ръцете му се плъзгат по краката ѝ, сякаш това са крака на друго момиче. Неочаквано пръстите му се заравят в слабините ѝ, пълзят по корема. Дима опитва все пак да изпълни намеренията си – притваря очи и стиска зъби, за да не изстене. Пръстите на Рижия са удивително сръчни, намират бързо ръба на бикините и придърпват леко. Ако иска да отпадне и тази последна преграда, тя трябва да му помогне, да се надигне и... Но ако го направи, това значи, че е съгласна. Да, де! Но писмата... рождения ден... нима ще му прости? Без да е чула извиненията му? Сега, в този момент да ѝ се извинява... Какво ще си помисли за нея? Че само една провинциалистка може да иска точно в този момент извинения. Че проваля всичко заради една нелепа шега. Той ѝ се извинява, но... Добре, после ще поиска да ѝ се извини... Много важно, преди или след това.

Опира здраво длани на дивана и се надига. После изпъва краката си, докато той издърпва ефирното парче плат. Но какво му става? Вече не е така внимателен. Ръцете му не гаят, по-скоро мачкат, причиняват ѝ болка. В един момент стискат здраво хълбоците ѝ, едва се сдържа да не извика, боли я наистина, викът ѝ е в гърлото, когато той изведнъж отпуска ръце

и рухва в скута ѝ. Въздишките му се сипят една след друга – продължителни и тежки. Усеща горещия му дъх между бедрата си.

– Благодаря ти!

За какво ѝ благодари? Тя се чувства измамена. Не ѝ обяснява, не вдига глава от скута ѝ, целува я трескаво, като постоянно шепне:

– Благодаря ти...

Неудобно ѝ е, чуди се какво да прави, ръцете ѝ висят безпомощно, много се надява, че благодарностите му най-сетне ще секнат. Вярно. Дори става, но веднага започват да се сипят извиненията му – не за писмата и рождения ден, разбира се, просто след рейс моряците са много... чувствителни, намира най-после думата, много са лесни, другояче казано, готови са да се взривят, преди да са видели любимото момиче. А след като го докоснат... Тя сама видя. Но той ще се съвземе, ей сега, ще отиде само до банята и след минута отново ще бъде готов за нея.

След като Рижия излиза, Дима поглежда купчинката чорапи и бельо, но засега решава да си остане така. Оправя само полата си. Винаги кръстосва крака, но сега, кой знае защо, седи като прилежна ученичка с прибрани колене.

Когато Рижия се връща, вече е минало желанието ѝ да му прощава. Да мине метър? Друг път! И с друго момиче. Съзнава, че е нервна, и се надява, че не е последица от случката преди малко.

– Честит рожден ден! – става и го целува.

– Добре дошла!

– Сетихме се! – Дима се засмива пресилено и отново сядат на дивана.

Той веднага се присламчва до нея и я прегръща. Ей сега е моментът да ѝ каже за писмата и рождения ден... да си при-

знае и всичко ще се оправи. Не чува никакви признания, търси устните ѝ и като не ги намира, целува я по шията и отново се опитва да бръкне под полата ѝ.

Бясна съм! – както често избухва майка ѝ, видът му на човек ни лук ял, ни лук мирисал наистина я вбесява. Нищо не може да я спре да натрие носа на това самонадеяно копеле.

– Коя зодия си? – пита, като му дава последен шанс да се спаси.

Той се сепва, дори това не е намислил предварително, все пак бързо съобразява коя зодия са родените днес. Впрочем вчера. Вече отдавна е минало полунощ.

Така значи. Никакви надежди. Постепенно в главата ѝ се заражда пъклен замисъл, както го нарича по-късно пред майка си. Може и да забрави картинката с момичето, което събува чорапите си, но онова, което ще му надrobi тази нощ, ще помни цял живот.

– Тортата! – виква изведнъж, става и се измъква от ръцете му.

– Какво? – пита неприятно изненадан.

– Няма ли да опитаме тортата? Няма ли да празнуваме?

– Да – смотолевя. – Не може ли утре?

– Вече е утре...

– Да-да – бърза да каже.

– Нося я специално... нали не искаш да ме обидиш... и особено майка ми, която беше така добра да я направи.

Не-не... Не иска да я обиди... и особено майка ѝ.

– Тогава нож, да я разрежем.

Нож, да! Ей сега ще намери нож.

Излиза да го търси. Всичко е наред.

Рижия се връща и отрязва две парчета от тортата.

– Ще пием, нали?... Разбира се, как може да те питам.

Изважда отнякъде бутилка уиски, чаши и разлива.

– Само една бутилка ли имаш? – пита, макар да е видяла касата до вратата.

– Плюс една каса – усмихва се той.

Изпуска и този следпоследен шанс. Значи, и за уискито е вярно. В случай че загуби. Ще загуби. Надига чашата си я изпива наведнъж.

– Какво правиш? – учудва се той. – Дори не успях да го разреда.

– За отскок – гледа го, без да трепне.

Така казва майка ѝ, когато изпива по същия начин чаша водка, преди да се заеме с някоя важна работа.

Той отново я прегръща, но тя седи отпуснато и не прави нищо за него. Настъпателен е, но все по-несръчен, напразно се опитва да разкопчае първото копче на блузата ѝ. Впрочем безсрамникът е по хавлия, така се връща от банята и Дима крадешком поглежда към процепа.

– Срам ме е – казва, макар че след изпитото уиски изобщо не ѝ пука.

Но нали точно това се очаква от една провинциалистка. И ето го, той кима, разбира я.

– И какво ще правим? – закачливо докосва носа ѝ.

– Съблечи се и ме чакай в леглото – прошепва.

Той скача веднага, доволен, че всичко се урежда толкова леко. Дима се обръща, той сваля хавлията и се вмъква в леглото.

– Дръпни завесите – моли го тя.

За пръв път вижда легло със завеси. Вече ѝ е обяснено – да не му пречи светлината, когато спи през деня след нощните вахти. Изпълнява с готовност молбата ѝ. Дима се извинява, че и тя трябва да отиде до банята. Оглежда се за миг, взема, кой знае защо, ножа и излиза.

Вратата на съседната каюта е отключена. Отваря тихо и опира гръб на вратата. Но явно, че човекът вътре не спи, на-

дига се изненадан и светва нощната лампа. Как се спи в такава нощ, като знаеш, че приятелят ти зад стената разкопчава, съблича, гали или стиска настървено, къса, ако тя се съпротивлява – как се спи в такава нощ!

– Ела! – чува го да казва и отваря широко очи.

Минава ѝ през ум, че тия ненормалници не виждат нищо нередно да си я поделят. Дори и така да е, няма да се откаже от намисленото.

– Не си ли шашнат?

– Направо съм застрелян.

Още в каютата на Рижия си представя как ще го прекрачи и ще застане над него. Точно в такава поза. А после? Не знае какво да направи по-нататък и очаква той да ѝ помогне.

Отгоре му е, без да изпуска ножа от ръката си, полата ѝ се разстила върху гърдите му, стига почти до шията му. Ама какво трябва да направи наистина, да се движи ли, какво? Добре! Започва леко да се поклаща, все едно че танцува, преди да е загряла истински. През тялото ѝ преминава тръпка, но не е онова разсичане на две, както казва майка ѝ за първата си нощ с мъж.

– Защо не става? – почти проплаква.

– Махни тоя проклет нож! – Миро се опитва да я погледне строго, но не успява. Очите му все около ножа се въртят.

Добре, де! Дано ножът е причината. Пуска го и той тупва на пода. Тогава Миро пъха ръце под полата ѝ, гали я и след малко тя усеща, че онова, което прокарва между бедрата ѝ, не е ръката му. Време е, казва си, притваря очи и се притиска с всичка сила отгоре му. Очаква великата болка да я заслепи, да извика, да миряса най-сетне и тя като толкова други момичета, и тя... какво? Както и да го нарече, втори път няма да ѝ се случи.

Няма. Нито болка, нито удоволствие, нито вик, само излишно усилие.

– Не бързай – съветва я Миро.

– Ще ме боли ли?

Боже, всички глупачки ли питат така?

– Много зависи от теб – шепне Миро, – отпусни се и не го прави изведнъж.

Изглежда не за пръв път му се случва да въвежда непосветени като нея, но сега не ѝ е до това.

Успява все пак, чувства как се разтваря и едновременно колко плътно е обхванала Миро. Поема си дъх, спира за момент, дори леко се отдръпва, но после стиска зъби и му позволява да проникне още по-надълбоко. Да, заболява я, но не толкова, че да вика, по-скоро изпитва облекчение, още малко и ще го пусне докрай. Не, издига се нагоре, отново бавно надолу, усеща как вътрешностите ѝ се съпротивляват, панически се свиват и бранят, но тя задържа, изчаква да свикнат със страшната гледка на чуждото тяло и да разберат, че не е толкова страшно, да приемат, че така или иначе той ще мине оттук и ще минава още много пъти.

Трябва ли да стига докрай, не може ли така? Отваря широко очи, сякаш това ще ѝ помогне, преглъща мъчително, има чувството, че Миро ѝ стига чак до гърлото. Има ли дъно, мисли си като в мъгла, има, скоро ще го разбере, ей сега... абе, какво му мисли толкова, нали няма да умре... Отпуска се докрай и остава така, замира, за да осъзнае какво се е случило. Но Миро не я изчаква да преживява дълго. Хваща я за хълбоците, повдига я и я отпуска, отново бавно, после тя намира ритъма, но не изпада в екстаз, както очаква. Той също не се самозабравя, дори ѝ се усмихва. И тя опитва, но усмивката ѝ излиза малко крива, все пак боли я... Това не ѝ пречи да се наслаждава на все по-учестеното проникване в нея и изкачването нагоре, когато почти не се докосват, за да се разтвори отново и да го приеме докрай.

Но и с него става нещо. По-късно ще разбере, че с мъжете винаги става нещо. Постепенно усилва темпото, хваща я здраво и я ръководи властно, не я оставя да се наслаждава като в началото, не го е грижа за хълцанията ѝ, защото сега наистина я боли, притегля я плътно върху себе си, извива се отдолу, почти я блъска, боли я, страшно я боли, докато в един момент престава да обръща внимание на болката, все пак не е, като да счупиш крак или да налетиш върху стълб. Неочакваното ѝ хрумване, че трябва да му се противопоставя, я кара да посреща ударите му с ожесточение, без да жали сили, без да се притеснява, че ще свършат, преди да е стигнала края. Миро не я изпуска, но вече не я направлява, може би той самият няма сили, може би е изпаднал в екстаз преди нея... Тя се опиянява от мисълта, че освен на себе си доставя удоволствие и на него. Иска ѝ се да бъде още по-напориста, търси опора, хваща се с една ръка за завесите, другата опира на стената, така се чувства по-стабилна, струва ѝ се, че може да продължи още дълго-дълго, не допуска, че всеки момент ще рухне, както разправят за момичетата, на които се случва за първи път. Но какво става? Има усещането, че свършва, изтича цялата, неизбежният вик... остават ѝ само няколко бързи, но хаотични движения, които съвсем я сриват. Но Миро не я оставя. Прихваща я под мишниците, повдига я и започва да се движи отдолу, не го интересува колко е омекнала и отпусната. В мига, когато си казва, че повече не може, ще умре, Миро я отхвърля от себе си и се хваща с две ръце между краката. По тялото му сякаш преминава ток... един, два, три... колко пъти... Заедно с това – сепващият шум от раздраната завеса, която тя стиска до последния момент. Не я интересува, ако ще светът да се разцепи, иска ѝ се да замърка върху гърдите му, да остане така, поне докато съмне. Какво? Не е ли това провинциална и още по-лошо – брачна привичка? Вместо да стане веднага, да

си събере парцалките и да изчезне, все едно че нищо не е било. Впрочем тя няма какво да прибира. Само ножа...

Дима поглежда към Миро, започва да се съвзема, но все още се чувства унижена и захвърлена в ъгъла на леглото. Дали се досеща или само така го казва:

– Искам да те погалья, но нямам с какво.

Усмивха ѝ се и тя веднага му прощава.

– С крак...

Той наистина се протяга и докосва коляното ѝ. Тя се промъква до него, на ръба е да осъществи идеята си с мъркането, но в последния момент се отказва, само разрошва косата му, накрая я подръпва и се измъква от леглото. Трябва да довърши делото си докрай. Да каже на Рижия, че такива като него са родени, за да ти дадат възможност да бъдеш с друг.

– Къде? – изправя се Миро.

– В банята – осведомява го незабавно. – Ей сега ще се върна.

Добре че и той няма баня в каютата си. Решава да му остави ножа. Повече не ѝ трябва.

В банята блиска лицето си, пооправя се набързо, поглежда се в огледалото, по нищо не личи, че... Това е хубавото, че не е изписано на лицето ѝ.

– Къде се изгуби? – посреща я разтревожен Рижия, който е станал и отново е навлякъл хавлията.

– В банята – отговаря спокойно.

– Много се забави.

– Колко?

– Половин час.

– Само? – искрено се учудва, струва ѝ се, че са минали поне два часа.

Рижия я хваща за раменете, поглежда я в очите, изобщо не му минава през ум, че...

– Защо не си в леглото? – скарва му се тя.

Рижия сплита ръце, за да покаже, че е виновен. Вероятно този жест важи за всичко. Заклучва, сваля хавлията и се вмъква в леглото. Прави ѝ място и ето я, прилепнала до него.

– Няма ли да се съблечеш?

– Ти... ти го направи.

Целува я нежно, ръката му трепери, прекарва я по лицето ѝ, шията, спира се на гърдите ѝ, изучава ги, после предпазливо и бавно слиза надолу, може би очаквайки някаква съпротива. Но не, тя стои като вдървена, нито му пречи, нито му помага. Накрая ръката му стига там, закъдето е тръгнала. Трепва изненадано, невярваща, че това е възможно. Отново докосва, но този път изучава, става все по-подозрителна и нервна. Какво е това? После увисва над нея с разперени пръсти, сякаш е напипала нещо мръсно, но повече не се колебае, Рижия я измъква над чаршафа и светва нощната лампа. Търка пръсти и не вярва на очите си.

– Кръв?

Тогава тя се надига в леглото и писва. Пищи, докато се събуди целият кораб, докато започват да думкат по вратата и да заплашват, че ще я разбият. После трима от тях ѝ стават свидетели. Както и някои от онези, които разтваряха врати и прозорци в градчето, за да чуят гръмогласния смях на Рижия. Той самият сменя транспортния кораб и се прехвърля на скапан траулер за повече пари. Трябва да плати обезщетение на момичето, което е изнасиллил.

A Love me tender е на... На кого беше това парче, по дяволите!

ЗМИЙСКА ЗАКУСКА

Змия в къщата си? Че кой мъж ще припари там, като узнае това? Да слуша врявата до бога, докато влечугото поглъща жаби – любимото си лакомство. Макар че има жени, към които тръгваш, без да му мислиш – трудно ще се намери животно, което да те спре.

Винаги съм си представял змиеподобните жени като слаби повратливи твари с тънки устни и отровен блясък в очите. Нищо подобно. Ели идваше от Елисавета, което според мен повече ѝ подходеше. Защото бе снажна мадама. С вечен плажен тен и гладка кожа, която нямаше нищо общо със змийската.

Сбърках. Пак влязох, без да почукам. Да започнем отначало. Забравих заръката на покойния Е. М. да тръгвам винаги от особените белези. Много по-лесно ще запомниш човек с едно око, куц или сакат, отколкото друг, на когото всичко му е наред. Ако няма особен белег, ще го измислиш.

Няма нужда, дами и господа. Само се чудя как да го кажа деликатно. Сещам се за онзи дипломат, който на въпроса, ще се ожени ли за еди-коя си, отговорил: „Не бих казал „не“. Та не бих казал, че задникът на Ели не беше голям. Колко дълго го наблюдавах отстрани, докато му закача точен епитет. Защото „голям“ не беше най-характерното за него. Елегантен! Няма да се задълбочавам повече, ще спомена само природата, за която шедевърът е поредната небрежна игра. Мисля, че самата Ели

също го оценяваше високо. Вечерта, когато го опознах отблизо, още веднъж се уверих, че имаше право. Но и тя, като всички истински ценители, се дразнеше от дилетанти и манияци, които си падаха по съвършените пропорции на момичетата от луксозните списания. Точно за такива ни взе, когато двамата с Весо завряхме очи там, където не им бе работа да се завират. Веднага бяхме заловени на местопрестъплението и разбрахме, че сме съгрешили непоправимо, щом срещнахме строгия поглед на Ели. В следващия момент пламъците в очите ѝ позагаснаха, усетихме, че по-скоро ни гледа като деца, които са започнали непозволена игра. Успокои се едва след като се увери, че сме склонни да се заиграем с нещо по-прилично.

Например да се вторачим в лицето ѝ. А то, няма какво да се лъжем, беше надарено с меки и изящни линии. В никакъв случай не предполагаше онова, което следваше надолу. Струва ми се, че Ели държеше да покаже лицето си със същото упорство, с което някои нейни посестрими държат да покажат краката си. Беше открито докрай, заедно с ушите и източената шия. Косите ѝ бяха опънати и вързани отзад. Бях сигурен, че дори съвсем да ги махне, лицето ѝ пак ще грее като луна. След като го видиш, за момент забравяш останалото.

Беше в онова мрачно време, когато дори Весо оставаше на сухо. Вече няколко години се щурахме на разни кораби и океанът яко ни бе заклешил. На два-три месеца отпускаше по няколко дни, но кое по-напред.

Розалин ни беше поканила на рождения си ден. Мене и Весо, Ели, която вече се постарях да опиша, и Мира, която не заслужава да бъде описвана. Нямахме особени белези.

Три плюс двама не беше най-срещаната комбинация при тези прелестни вечеринки. Но Розалин винаги ги забъркваше такива. Никога не се грижеше за онова, което се случва около нея. Харесваше ѝ, когато нещото оцелява без нейна по-

мощ. Обичаше да го хвърля на кучетата, за да види дали ще им избяга, или ще им се озъби, та кучетата да побягнат от него. Да мре, казваше, щом не може да се оправи само. На подобен произвол беше оставена и нашата едва напъпила връзка.

В злощастния ден, когато се запознахме, тя оприличи огромната ми къдрава коса на кошница. Ама какво си мисли тя? Понеже предполагах, че на рождения ѝ ден ще бъдат поканени журналисти, художници, фотографи и разни други влечуги от нейните гнили среди, явих се остриган нула номер. Нека видят с какъв грозник излиза. Малко бях разочарован от малобройната група, но го преглътнах. От време на време Розалин ме галеше по острата четина, за да се разбере, че това нещастно момче е тук заради нея.

Двете ѝ приятелки явно познаваха странностите ѝ и не се учудиха на комбинацията три плюс двама. При това Розалин скоро ми показа, че съм ничий. При един блус се опитах да я притисна по-плътно и тя отказа да танцува повече с мене. Не ѝ пукаше, че пет месеца не бях докосвал жена, изобщо не ѝ минаваше през ум колко съм крехък след рейс. Малко да ме чукнеш и ще се строша на хиляди парченца. Върви ги събирай после.

Онова, което ме стягаше и не ми даваше да се разпадна, бе погледът на Ели. Изучаващ, внимателен поглед, в който нямаше ни най-малък намек, че ще бъда погълнат. Не, не, нищо не ме навеждаше на мисълта, че мъжете са ѝ любимото лакомство. Колкото и да се натрапваше връзката между змията и жабите, от една страна, Ели и мъжете – от друга. Дори и така да е, би трябвало да има някаква разлика. Изтънченото ѝ лице, постоянно припламващите огньове в очите ѝ показваха, че тя е способна да се влюби истински в жертвата си. Но веднага ми дойде наум, че и змията е влюбена в своите жертви. И пак е различно. Хрумна ми, че ако аз например се забъркам

в подобна история, никога няма да приема ролята на жертва. Сутринта винаги ще съумея да се измъкна за разлика от нещастната жаба. При това далеч няма да приличам на човек, преспал в утробата на змия.

Пленен от тези прекрасни мисли, обръщах все по-малко внимание на Розалин и особено на желанието ѝ да обясни на другите, че всичко е в божиите ръце. Писано му било на онава нещо между нас отново да се завърти след петмесечния ми рейс, все още било живо. Кое то не значело, че ще живее. Още утре, още тази нощ можело да предаде богу дух. Съмненията, че и тази нощ няма да пуснат захарче в блудкавия ми корабен чай, се настаниха удобно в мен, кръстосаха крака, запалиха по една цигара и зачакаха подходящ момент да се нахвърлят върху мене и да ме разкъсат. Започнах да вдигам по-често чашата си, докато дойде мигът, в който някой упорито се опитваше да разцепи главата ми, но все не улучваше средата.

Дали не бях жертва на заговор? Може би Розалин наистина искаше да ме хвърли на кучетата, в случая на Ели? Или на Мира. Не ѝ пукаше. И на мене! Цял рейс си мислиш как това опърничаво момиче ще те посрещне на кея, как ще го грабнеш още от вратата, как няма да успеете дори да се разсъблечете, а тя ще ти шепне през цялото време – не бързай, не бързай... Цяла нощ ще бъда при тебе, всичките нощи, докато си тук... и докато те няма, също... Не! Ние си говорим как змията поглъща жаби... Как кучетата...

– Хакам ѝ го! – чух се да виквам.

Макар че не се разбра коя от трите присъстващи дами имам намерение да ошастливя, Розалин имаше пълното право да си мисли, че се отнася до нея, и ме перна през устата. Ели запуши ушите си, без да сваля поглед от мен. Повдигна бавно ръце, плъзна ги по изящното си лице, стигна до ушите и притисна длани към тях. Човек веднага си представяше какво

друго би извършила с тези нежни гладки ръце. Как би подхванала цвете например, как внимателно би свалила целофана, как би се надвесила над него, за да го помирише, как би се изправило цветето, докато е в божествените ѝ ръце, и как би кълмнало, след като бъде положено във вазата и изоставено.

Толкова бях увлечен от ритуала, че не разбрах как изпуснах думите, с които за втори път оскверних светата обител на Розалин.

– Искам да присъствам на една закуска... змийска...

Ето кое накара Розалин съвсем да побеснее.

– Наистина ли? – престори се на изненадана Ели.

Сякаш не знаеше, че изобщо не ми е до змията.

Меко казано, Розалин ни изгони. Спря музиката и припряно започна да прибира чашите. В суматохата дори не бях забелязал, че Весо и Мира бяха изчезнали.

– Изглежда, ще ни се наложи да си допием на друго място – предложи Ели.

– Както искате – отрязва я хладно Розалин.

– А ще му позволиш ли да ме изпрати?

Розалин вдигна безучастно рамене. С други думи, натири ни в нощта и тръшна вратата след нас. Явно отново нямаше да бъда с жената, с която си бях намислил да бъда.

По пътя се сетих какво беше казал Чехов за драмата. Има ли пушка в началото, до края трябва да гръмне. Нещо такова. Казах го на глас.

– А ако в началото има змия? – задълбочи се Ели.

– Не знам... Сигурно до края трябва да клъвне някого.

Погледнах крадешком към вече описания задник. Щеше ли да участва и той? И каква ще бъде връзката между едното и другото?

– Може би трябва да се върнеш при Розалин? – каза Ели, преди да отключи.

– Мислиш ли?

Видът ѝ на победителка не ми хареса, но си затрях.

– Ще съжаляваш... Предупреждавам те, че ще съжаляваш. Тя ще ми каже. Стига да не ме изпъди, както направи Розалин.

– Какво предпочиташ? Горещо или студено.

– Горещо.

– Кафе или чай?

– Оргазъм.

Що да не оскверня и тази обител. Една кокетна гарсоние-ра, чийто причудлив интериор много пасваше на притежателката си. В хола нямаше къде да се седне, но подът бе покрит с дебел мек мокет. Аквариумът със змията, ниското легло в единия ъгъл, малката библиотека и музикалната уредба правеха хола по-просторен, отколкото се полагаше на скромните му размери.

– Ще се наложи да си го приготвиш сам... питието – поднови разговора Ели.

– Няма ли да го забъркаме заедно?

– Не!

Нормално. Вече нищо не можеше да ме учуди. Поне бях свикнал да си го приготвям сам през този петмесечен рейс. Между другото Ели вече бе успяла да навлече шалвари от гладка мека материя и седеше на мокета кръстосала босите си крака. Никак не приличаше на жена, която си приготвя горепосоченото питие сама.

Как ли го правят сами?... Според мен Ели беше заела много подходяща поза. Оставаше само да протегне ръка и да я сложи между разтворените си крака, където сигурно вече бе открехнато, готово и тръпнещо в очакване на събитието. Представих си как пръстите ѝ трескаво се движат и мекият ефирен плат се впива в нея. Виждах широко отворените ѝ очи, втренчени в

мене – не ръката ѝ, срамът, че го прави пред мен, я кара толкова бързо да свърши и да рухне на мокета.

Я стига с тия корабни видения! Все пак дано Ели не забележи надигащата се вълна в мене.

– Не ме ли искаш? – попитах, за да се разсея.

– Как да ти кажа, искам те... Но мисля, че не ставаш.

– Не ставам? За какво?

– По-добре да не знаеш...

– Не, не! Искам да знам! Готов съм на всичко...

Ели се замисли.

– Няма да го направяш... Излишно е да настояваш.

– Ще изпълня всяко твое желание.

– Не вярвам.

– Опитай.

Какво ще бъде това нещо, по дяволите, което не мога да направя! Надявам се, че няма да ми пусне змията в панталона.

– Отровна ли е? – попитах за всеки случай.

– Не – отвърна веднага Ели.

Замълчахме.

– Защо ме е срам? Защо винаги ме е срам?...

Реших да я утеша, доколкото мога.

– На мен всичко можеш да кажеш.

Ели ме погледна подозрително. Не беше убедена. Тогава се сетих за касетата, която щях да подарявам на Розалин. Последния албум на „Пинк Флойд“. С Розалин много обичахме флойдовците. Едва когато зазвуча божествената им музика, Ели отново реши да отвори уста.

– Добре – каза, – но все пак мисля, че ще съжаляваш.

После чевръсто скочи и се приближи до библиотеката. Извади оттам черен продълговат калъф. След малко в ръката ѝ се появи красива вещ – елегантна и дълга.

– Какво е това?

– Бич, не си ли виждал?

– Ще ме биеш ли?

Не че не бях удрял от жена, но все пак с бич – никога. Тревожеше ме и друго. Докато Ели ставаше, отново оценявах висшата игра на природата, макар че с шалварите ефектът не беше същият, както със стегнатата пола преди това. Обаче на него сигурно му беше хубаво – свободен и същевременно прикрит зад леката, но плътна завеса. Появата му в този момент не бе случайна според мене. Бичът окончателно обърка плановете ми. Не виждах как ще ги съчета – задник, змия и бич. А това никой няма да ми го прости – нито Чехов, нито покойният Е. М.

Хрумна ми, че и трите обекта бяха елегантни. Но нищо повече. Може би Ели щеше да ми помогне.

– Няма да те бия – съобщи ми. – Ти ще ме набиеш.

– На голо ли? – започна да ми става весело. Макар да знам – стане ли ми много весело, не е на добро.

Ели присви очи и ми подаде бича. Поех го, без да се замислям. Тя не се шегуваше.

– Нека и ти да ме презреш – промълви.

И ти? Значи не бях първият.

С бързо и сръчно движение тя освободи шалварите си, прекрачи ги и застана пред мене. Отдолу нямаше нищо... Глупости говоря. Напротив! Имаше и още как. Кръвта започна да шуми в ушите ми и да замъглява погледа ми. Без да откъсва очи от мене, Ели бавно коленичи, както си беше с прибрани бедра. След това се изпъна по корем върху мокета.

Тогава го видях. Знаех си, че ще го видя. Още веднъж разбрах, че не му беше лесно. Защото, какво им струва на малките спретнати задничета да се извият към тесния кръст нагоре и да се слоят плавно с бедрата надолу. Задникът на Ели бе истинска провокация, съчетана с изящество и аристократичност.

Не подозирах, че може да бъде толкова дързък. Двата заоблени хълма се извисяваха над мокета спокойни и невъзмутими, изпълнени със самочувствие и... очакване.

Не беше ли все пак някаква шега? Никога не бях удрял жена. Страхувах се, че нищо не може да ме накара – нито молби и увещания, нито заплахи, както и изобилието от плът пред очите ми.

Може би не предприемах нищо, защото звучеше любимото ми встъпление от една дълга композиция на флойдовците. И точно когато тази небесна музика ме накара да се зарея не знам къде, точно тогава Ели вдигна глава и го тръсна:

– Тия няма ли да запеят най-после?

Дълго мълчах, преди да дойда на себе си. Едва тогава огледах бездната, която се появи между мене и Ели. И все пак сигурно щях да се насиля да я прескоча, ако не беше звъннал телефонът. Ели бе принудена да стане и да вдигне слушалката.

– Няма го – съобщи, като ме погледна.

Само аз и мокетът не се сетихме кой може да ме търси.

– Откъде да зная? – продължаваше Ели. – Каза, че ще потърси по-уютно място... искал да се изтегне някъде с чаша в ръка... може направо върху мокета... да помълчи и да послуша музика... Не, Роз. Кой може да ти отнеме мъжа? Веднага ще ти кажа. Никой. Най-малко аз... Не си права. Твоите мъже винаги се връщат при тебе... Не знам как го правиш... Не, не мисля, че е готов с всяка... А ако е така, за какво ти е? Хвърли го на кучетата, както казваш. Впрягаш се, защото го изпусна... Веднъж и на теб да се случи... Чуваш ли ме?... Боже, тая глупачка затвори...

– Добре я клъвна – похвалих я.

– Хареса ли ти?

Как да ѝ кажа, че делех хората на две – такива, които слушат „Фloyd“, и други, които не ги слушат. При това Ели не по-

дозираше какъв сексуален мазохист съм, независимо колко дълъг е бил последният ми рейс. Най-малкото не желаех да ме вземат за самоходен фалос, който може да бъде вкаран във всяко будоарче.

– Не, не ми хареса – осведомих я.

За пръв път тази вечер Ели направи рязко движение. Врътна глава и ме погледна в упор.

– Е, и?

А как обичам кратките форми от рода на „е, и“, направо побеснявам. Погледнах към вратата. Ели проследи погледа ми.

– Нали искаше да присъстваш на една змийска закуска?

– Вече не искам.

– Защо? Слаби нерви може би...

Казах, не искам.

– Нали обеща, че ще изпълниш всяко мое желание... Приеми го като малък каприз... Да видя как се държи един морски вълк, докато гледа как змията поглъща жабата, как му се отразява бебешкият ѝ рев...

– Тръгвам си.

– При Розалин ли отиваш? Няма ли да ме изчакаш да се облека, за да те изпратя... Но аз няма да се облека и ти няма да отидеш при Розалин. Поне не веднага... Още в началото не ми хареса. Никога не са ми харесвали момченца като тебе. Подведе ме, а много исках да натрия носа на тая хлапачка.

Е, за това ставах – да натриват с мен носовете на другите.

Както си беше гола, Ели притича до балкона и се върна оттам... Господи, в ръката ѝ наистина имаше жаба. Беше я хванала с два пръста за крака и я носеше към аквариума. Докато успее да ѝ попреча, тя надигна капака и я пусна вътре. Змията се разбесня, водата в аквариума закипя. Затворих очи и се помолих за нещастната жаба. Когато ги отворих, змията вече я бе подхванала откъм краката. Квакането на жабата се заби-

ваше в стомаха ми, сякаш някой ме удряше непрекъснато там, изкарваше ми въздуха, не можех да дишам...

– Ти си... ти си...

Ели сложи пръст на устните си. Да мълча? Да мълча, след като тя...

– Извади я – все пак успях да кажа нещо.

Ели отново беше коленичила и вперила очи в аквариума.

– Извади я ти – каза, без да се обръща към мене.

Не можех да я извадя. Целият треперех, сигурно плачът на дете не би ме пробождал така жестоко. В този момент забелязах, че все още държа бича и го стискам до посиняване. Вдигнах го и го стоварих върху Ели. Тя падна на мокета, но аз не престанах да я налагам. Бичът попадеше най-често върху мястото, което така исках да взема под моя закрила. Беше пламнало като жарава, но Ели не правеше никакъв опит да избегне ударите. Иначе плющенето на бича заглушаваше донякъде врявата, която вдигаше жабата. Изведнъж в стаята стана тихо. Касетата беше свършила, змията почиваше доволна на дъното на аквариума, а аз бях захвърлил бича.

– Все пак го направи – чух тихия глас на Ели, – благодаря ти... А сега... онази малка подробност, онова, което вършат всички останали... нали няма да ми откажеш... аз ще ти помогна...

Ели се надигна и докато се усетя, дръпна ципа ми. Но треперещите ѝ ръце явно не намериха онова, което търсеха, защото тя обърна глава нагоре и ме погледна учудено. Какво очакваше, по дяволите, след всичко преживяно и какво си въобразяваше? Че мога да легна с нея, след като я набих? Отблъснах я и тръгнах към вратата. Преди да я отворя, се обърнах за довиждане.

Ели отново бе кръстосала крака на мокета и ръката ѝ беше точно там, където си я представях. Гледаше ме, без да мигне.

Дръпнах рязко вратата, защото и в мене се надигаха тъмни сили, които можеха да повлияят на категоричното ми решение да си тръгна.

Все пак бях доволен. Имаше момент, в който успях да ги събера на едно място – задник, змия и бич.

ЛЮБОВ ДО ПОВРЪЩАНЕ

В един момент престанах да страдам, че онова, което ги сваля, е извън нас. Подозирах, че мъжките компоненти на Аз-а вече не бяха толкова стръвни и напористи. С годините човек така се намъква в семейния пашкул, че почва да губи представа кога е той, кога – тя, кога – то. Постепенно вървим към едно сливане на семейното Аз, ставаме като многоръкия Шива, но за разлика от него ние сме многооки, многоухи, многоусти. Единодействието не е задължително и тъкмо това е интересното. Онова, което вършат две от ръцете на Шива, в следващия момент други две го разпердушинват. Не всичко е обяснимо, но в много случаи единият може да свърши работата на другия. Нещо повече. Единият така може да натопа другия, че последният да се почувства като картина на Пикасо – едното му око да се качи на челото, а другото да излезе извън картината.

– Бясна е – посреща ме Дени.

Момичето на Татко, както сама се нарича, слага пръст на устните си.

– Какво стана? – притеснявам се веднага. – Да не би пак да са паднали шкафове?

Веднъж стенните шкафове в кухнята, които бях закрепвал собственоръчно, се сгромолясаха и едва не претрепаха Розалин.

– Прочела е „Змийска закуска“.

– Бях скрил ръкописа зад стенния часовник...

– Нали знаеш синът ти в каква възраст е... Тършувал, намерил, седнал да чете и така се захласнал, че не усетил кога мама е влязла в детската...

Дени беше по-малка от Стен, но винаги знаеше кой в каква възраст е и какви проблеми има.

– Може ли децата да излязат да поиграят? – Розалин вече е в антрето.

– Къде? – пита Стен и ме гледа виновно.

– Колкото може по-далеч – отговаря майка му.

На излизане Стен незабелязано стиска ръката ми.

– Наистина ли си бил с Елисавета?

– Искаш да кажеш – наистина ли не съм бил?

– Не ме е грижа за литературните ти перверзии, интересувам ме фактите.

– Изпратих я до входа...

– Не беше ли там, докато разговаряхме по телефона?

– Не!

– Лъжеш.

Винаги съм готов да се съглася с Розалин, за да предотвратя скандала, но сега няма как. За всеки случай хлътвам в тоалетната. Едва успявам да затворя вратата и Розалин вече е застанала отвън.

– Пак ли ще кажеш, че всичко е измислено?

– Пак.

– И кой ще ти повярва?

– Ти.

– Не си бил и не искаш да бъдеш с нея...

– Защо да не искам? – викнах отвътре. – Няма да бъда мъж, ако...

– Знам. Готов си да легнеш с всяка уличница.

– Не с всяка...

– Избираш ги, да!

– И ти харесваш случайни мъже.

– Не позна.

– Знам как ги гледаш.

– Разтрепервам се. Е!

– Искаш ли да ти изневеря?

– Не.

– Лъжец! Ти жадуваш да ти изменя и после да правиш каквото си поискаш. Защото извратената ти моряшка психика не може дълго да понася порядъчността. Само чака да стъпя накриво, и веднага ще затанцуваш бос на дансинга. Но няма да стане!

– И аз това казвам – няма да стане.

– Кое?

– И едното, и другото.

– Правиш го или не го правиш, никога няма да си признаеш.

– Никога!

– Ето, видя ли!

– Видях.

– И аз няма да ти кажа.

– Добре – казах и излязох от тоалетната.

– Няма ли да мирясаш най-после?

– Какво съм направил, та да мирясвам?... Това, че пожелавам други жени...

– И ги описваш...

– Добре, ще описвам само онези, които не пожелавам, но ти ще продаваш книгите ми.

– Ставам за смях на всички, които те прочетат.

– Толкова по-зле за тях.

– Искаш да се прочуеш за моя сметка. Унижаваш ме. Не разбираш ли?

– Да не ти пука за оная пасмина, която смята, че съм спал с всички жени, които съм описал. И тъй като не го правя, поне мога да си го представя... И да го опиша, естествено.

– Искаш ли да умра?

Погледнах я изумен.

– В началото всички близки плачат, когато някой умре, много им е тъжно, но бързо разбират какво освобождение е смъртта на най-близкия им човек. Питал ли си се какво ще направиш, ако умра?

– Ще хукна по фусты.

– Точно така. И ще се опиташ да наваксаш всичко, което си изгубил по време на нещастното си съжителство с мене... После ще описваш, без да се притесняваш.

– Нали знаеш, че измисленото е...

– Не знам! Не знам, че е по-истинско. Но ти не ми отговори.

– На кое от многобройните ти запитвания, мила?

– Не се лигави. Искаш ли да умра?

– Не, скъпа.

– Но ти се държиш така, все едно че ме няма.

– Пиша така... Не е едно и също.

– Добре... Кога ще отделиш толкова редове за едно око, вместо, извинявай... за един задник?

– И Рубенс е рисувал задници... Всеки е свободен...

– Всеки е свободен да прави каквото си ще, но е крайно време да напишеш нещо свястно... Струва ми се, че вече не можеш... Извинявай, в главата ти има само гърди, бедра, кичури, гащички...

– Моля?

– Спомни си откога нямаш разказ за нормални хора, деца, животни, ако щеш.

– А змията?

– Но тя е част от порнографските ти видения... Защо не напишеш нещо за любимия си котарак например?

– Не си казала.

– Не можеш!

СКОРПИО

Не че не искам. Не мога да се обяснявам в любов. И ако все пак се реша, най-добре е да опитам с животно. Сигурно е, че котките няма да ме прочетат и да проумеят моята несръчност, нито пък някой ще се хване да им чете на глас.

Котаракът, който хвърли във въздуха закостенялата ми система на плах ухажор, се казваше Скорпио. Семейното ми обкръжение реши, че сме родени под и една и съща звезда. Сигурно. Колкото и да се правех, че не го забелязвам, никак не ми беше лесно. Беше бездомник – първото, което ме трогна.

Припомних си смутните млади години, когато преспивах в случайни мансарди, в крайградски занемарени вили, рядко в свестен апартамент или хотел. Срещаха се и добри момичета, които ме посрещаха в подредената си с вкус обител. Но аз имах мазохистичния навик да не затварям очи, да не се отпускам, колкото и нежни да са ласките и искрена влагата в очите на момичето. Малко преди зазоряване се вдигах от топлата постеля, обличах се припряно и изчезвах. Не обичах съучастнически усмивки на родители. Изобщо не обичах родители, обичах порасналите им дъщери. Наемал съм стая в хотел в четири сутринта, за да преспя до седем, вдигал съм приятели по същото време, чукал съм на прозорци, звънил съм на врати, без да ми отворят, разхождал съм се по пустите улици, но винаги съм се измъквал по тъмно от любовното гнездо.

Скорпио имаше подобен необуздан стремеж към свободата. Щом се видяхме, между нас прескочи искра. За своята си

котешка възраст Скорпио също беше на години. Явно доста беше обикалял улици и дворове, докато реши да се засели някъде.

В началото не го приемахме. Аз също прикривах пламенните си чувства към него. Но Скорпио не бързаше, беше сигурен, че ще постигне целта си. Неговата търпеливост още повече ни сближи. Абсолютен модел на многократно изпробваната ми тактика през годините. Също като мен не се насилваше да ухажва и да се умилква. За разлика от мене обаче не се очертаваше скоро да изневери на висшите си принципи, никога нямаше да се превърне в къщна мебел. Макар че в един момент любовта и ласките, които се изсипаха върху него, за малко не го изкусиха.

Розалин и Скорпио не се обичаха. Това ме караше още веднъж да се усъмня в уверенията на Розалин, че съм последната ѝ окончателна любов. След като толкова си приличахме, не беше възможно да си пада по мене и едновременно да презира омайника Скорпио.

Всяка сутрин, щом светнеше лампата в кухнята, той кацваше на перваза на прозореца и извърщаше глава навътре. Естествено, в кухнята най-често шеташе Розалин. В сравнение с другите ѝ недостатъци нейната суета е божя благодат, пред която често се просълзявам. Харесваше ѝ да бъде обект на нечие внимание, но Скорпио наистина прекаляваше. При това кухнята не е най-подходящото място, където една жена може да бъде изследвана. Честно казано, Скорпио чакаше мене. Да се появя и да завъртя поредното сутрешно кафе. Но когато една жена реши, че я наблюдават, никой не може да я убеди в обратното.

Един ден Розалин нареди няколко дебели пъна на перваза на прозореца. Сутринта Скорпио, спокоен и хладнокръвен, както винаги, подскочи грациозно, събори първите два пъна

и кацна на третия. Приличаше на индус, седнал пред дупката на змия. Обичайният му невъзмутим вид и отчужденост говореха, че той ще накара змията да покаже глава, без да полага особени усилия за това. Успя, разбира се. В оная паметна сутрин двамата с Розалин сериозно се скараха. Меко казано, Розалин съскаше отвътре, а Скорпио отвън нехаеше. Тогава тя пусна в ход мощния си романсов алт, но и това не помогна. Привлечени от гълчавата, останалите трима застанахме пред прага на кухнята и с интерес наблюдавахме сцената.

– Не стойте със скръстени ръце – стрелна ни гневно Розалин. – Един да отиде да прогони този нахалник, щото...

Огледахме се. Наистина и тримата бяхме със скръстени ръце. Отпуснахме ги и се пръснахме мълчаливо, съжалявайки, че спектакълът е свършил. Никой от нас нямаше намерение да излиза по пижама и да гони обичния ни Скорпио.

Той ни сваляше. Цялото семейство. Постепенно всички бяхме завладени от неговите действия и особено от бездействието му. Беше неотразим, когато е неподвижен. Речеше ли да побърза, доста губеше от достолепната си библейска осанка.

Едно е например да седиш на масата с чаша в ръка, да отпиваш бавно, да дръпваш от цигарата и да премигваш на парцали пред втренчения взор на момичето от отсрещната маса. Съвсем друго – да хукнеш подир автобус притеснен, че отново си престъпил обещанието си да се върнеш вкъщи навреме.

Скорпио беше овладял до съвършенство тази статична тактика. Не молеше, не просеше – нито любов, нито храна. Не мяукаше жалостиво – нещо, което би ме вбесило. Когато започнахме да му изнасяме жалки остатъци от храна, той я приемаше с достойнство, изчакваше да се отдалечи този, който я е отнесъл, и тогава започваше. Ритуалът се изпълняваше със завидна сдържаност и овладяност, но не се протакеше особено, по простата причина че ние не оставяхме почти нищо

в чиниите си. Розалин готвеше рядко и в малки количества. Фатално се разминавахме във вижданията си за малко и много. Икономичните си навици беше наследила от пословично спестовната си майка и от стиснатия си свадлив дядо. А аз уважавах родовите традиции и затова мълчах. Децата също. Спасявахме се, като обикаляхме тайно хладилника.

Тук му е мястото да кажа, че и Скорпио не беше безразличен към чистата и топла семейна атмосфера. Макар че атмосферата в нашата къща е повече семейна, отколкото чиста и топла. Да не навлизаме в детайли, но ние сме коварни един към друг, правим си номера, държим се подло, щастлив е онзи, който се измъкне за сметка на другия, натопяването е стил, който и четиримата владеем до съвършенство, хвърлянето на лъвовете, ваденето на горещи кестени с чужди ръце – нямаме грешка, и още ред други гадни дейности.

Уж се редувахме да чистим, но ако се върнем към по-земното звучене на „чисто“ и „топло“, и тук действителността не надминава и най-скромните очаквания. Вкъщи се случва да бъде чисто и студено, мръсно и топло, но чисто и топло рядко се съчетават.

Скорпио неведнъж ни показва, че къщният свят не му е чужд, че ако поиска, може да стане достоен член на фамилията. Веднъж го заварихме блажено изтегнат на един от фотьойлите. Шумът от влизането ни не го стресна особено. Розалин му вдигна страхотен скандал. Децата симулираха, че я подкрепят, колкото да усилят врявата. Скорпио изчака още миг, за да видим колко добре се чувства във фотьойла, после тупна тежко на пода и спокойно се изниза през отворената врата. Ясно, че Скорпио приличаше най-много на мен, но всички обичахме да се изтягаме блажено на фотьойлите и да не правим нищо.

По-късно Скорпио редовно ни погаждаше този номер, като използваше родовата ни разсеяност, хич не му пукаше от

скандалите на Розалин. Обаче никога не оставаше, след като ние се намъкнехме. Изглежда, в миналия си живот бе чел „Дон Кихот“, най-малкото бе запомнил знаменателния израз: „Свободата, Санчо, е най-великото благо за човека“.

Имаше случаи, когато Скорпио беше на ръба да повтори моята фатална грешка. Къщата го привличаше неудържимо. Липсваше му само котка като Розалин, за да вземе окончателно решение. Впрочем студът е лош съветник, когато решиш да се заселваш някъде. В студените зимни вечери Скорпио редовно дежуреше на споменатия перваз. Пускахме пердетата, но бяхме сигурни, че той е зад тях.

Понякога нарочно отваряхме прозореца и това си беше чиста гавра с бедния Скорпио. Представям си как се е чувствал обгърнат от топлия къщен облак. Започваше стръвно мъркане, в никакъв случай сладко и приспивно – епитети, които несправедливо се приписват на всяко мъркане. Небесният копнеж към свободата и простата, но коварна нужда от топло се преплитаха в томителен котешки джаз. Без да престава да надува саксофона, Скорпио влизаше от вътрешната страна и се движеше между пердето и прозореца. Но щом някой от нас се приближеше, без какъвто и да е преход прекъсваше поредната си джазова вариация и се измъкваше навън.

Какъв стоик! Какво божествено влечение към неограденото, уличното, необятното...

Щяха да събарят къщата и се налагаше да се преместим в апартамент. Децата със сълзи приканваха Скорпио да се качи в колата. Умоляваха и нас, възрастните, да направим нещо. Да не стоим със скръстени ръце, да не се размекваме като кифли, да не извъръщаме глави и да търкаме очи. Според тях трябва да го хванем, да го напъхаме в чувал и да го закараме насила в апартамента. Аз мъдро мълчах, но бях против. При това Скорпио отдавна беше усетил суматоката

около преместването и само дяволът можеше да го хване и да го напъха в чувал.

Когато събориха къщата и изравниха мястото, децата няколко пъти ходиха там. Веднъж късметът им се усмихнал. Видели Скорпио да броди тъжен и унил из лобните места. Викали го, тичали към него, но Скорпио не бил любезен, не показал, че има нещо общо с тях. Отдалечил се, подтичвайки, както винаги с чест и достойнство. Според децата бил подивял. Според мене Скорпио никога не е бил питомен, за да подивее, но не им го казах.

Когато се върнаха вкъщи, Дени и Стен му дръпнаха един дълъг и оглушителен рев, който е вписан в семейната хроника, водена прилежно от Розалин, като Големият рев.

– Ама, татко – каза Стен, след като прочете писанията ми за котарака, – Скорпио не беше такъв. Той искаше да живее в къщата. Ако го бяхме приели, ако бяхме мили с него, той щеше да се настани в къщата.

– Истинският Скорпио не ми върши работа – споделих и погалих бащински Стен по главата.

– Ега ти лъжеца – рязко се дръпна той.

ДВЕ

Много важно, че му е позирала гола.

– Ама съвсем гола ли? – попитах глупаво, сякаш не бях видял фотоса.

– Разбира се – отвърна невъзмутимо Розалин, докато оправяше леглото.

– Не ти ли е преминало времето да...

– Не! При това правим актова фотография, а не порноснимки.

– А ти снимала ли си го? Гол...

– Снимала съм го.

– Интересно дали е имало момент, когато и двамата сте били голи?

– Шегуваш се, нали?

– Не се ли разтрепериха ръцете му?

– Той е професионалист. И престани да ме разпитваш като некадърно ченге.

Вярно. Що не взема да млъкна. И да заспя. Хайде!

– Всичко е наред. Нали, миличък?

Розалин ме целуна ведро по челото, обърна се на другата страна и заспа.

Аз обаче – не. Тънкият ѝ гласец ми подежда като шиш и сега оставаше по-лесното – да се позавъртя и да зацвърча. Чак пък толкоз. Най-много да подържа ръката си над пламъка на свещ, която винаги мога да загася. А защо да не запаля още една свещ? За Розалин. Да ѝ предложи и тя да сложи ръката си

над пламъка. Кой ще издържи повече? Първо трябва да се съблека гол? Пред кого обаче? Щом тя го е направила пред мъж, аз трябва да намеря жена. Или две. Точно така! Две. Нали няма значение? Нали всичко е наред... миличка? Дори и цяла тълпа да са. Но аз съм великодушен. Две. Така ще си нарека и пасквила, който ще съчиня – „Две“. После ще го изпратя в „Плейбой“. Или в „Клуб М“, ако преценя, че ме заслужават.

Да кажем, на другия ден излизам да си купя цигари и не се връщам. Качвам се на някакъв влак и заминавам в неизвестна посока. Тъкмо в този влак пътуват две момичета. За жалост двойката не е любимото ми число и често ме затруднява. А обикновено момичетата ходят по две. Не винаги се колебая, но въпреки това рядко ми се случва да бъда с жената, с която искам да бъда. По-често ми се случва да бъда с онази, с която не искам да бъда.

От един мой приятел знам, че навремето аристократките носели на рамото си някакво грозно животно, за да изглеждат красиви. Боя се, че някои аристократки трудно биха си намерили животното.

В случая всичко си беше на мястото. Двете момичета бяха поетеси, както се представиха. Първата, Маргарита, вече беше издала стихосбирка, публикуваше в столични издания и беше нещо като настойник на Слава. Това обаче не значеше, че последната не си я носи на рамото, за да изпъква. Честно казано, на светло не беше толкова страшно, но не пожелавам на никого Маргарита да му се усмихне, когато влакът влезе в тунел.

Вярно, че хората, които пописват, винаги могат да досъчинят жената. Но да не забравяме, че и техните възможности са ограничени. Второ, те не винаги търсят жената, която трябва да досъчиняват. Огнената красота на онези жени, които изгарят всичко мъжко по улиците, не винаги ги подпалва. Има

слънчеви момичета с грейнали очи, насочени точно към теб, и ти си сигурен, че никого не са гледали така.

Такива бяха очите на Слава. Много често, когато момичето проговори или ти даде да прочетеш стиховете му, чувствата ти започват да се бунтуват и да ти правят номера. Готови са да си облекат палтата с хастара навън, за да не ги познаят, и да се измъкнат на пръсти. Слава говореше малко и не ми даде стиховете си. Маргарита не затваряше уста и побърза да ми подари стихосбирката си. Когато разбра, че и аз подреждам думи, тя ме заля с поток от ценни съвети, като едновременно призоваваше Слава да слуша хубаво, защото точно днес ѝ е текнало, утре и да иска, няма да чуе това. Бях жертва на... Не, не! Бяхме жертви. Аз и Слава. Докато Маргарита въртеше камшика си, ние със Слава се гледахме. Хубаво е, когато има с кого да споделиш тежката си съдба, особено ако те гледа с грейнали очи. По подобен начин се визираха и търсеха признание откритите ѝ хубави крака. Късата ѝ пола стоеше нелепо някъде горе и сякаш постоянно ми се извиняваше, като пълзеше все по-настървено към кръста.

Двете момичета пътуваха към провинциалното градче Н. Казах им, че и аз пътувам натам. Не съм уредил спането, но сигурно ще се оправя. Много се надяхах, че Слава ще ме приюти. Изтръпнах, когато разбрах, че Маргарита има самостоятелен апартамент. Страхът, че ще ме похити тази, с която не искам да бъда, зина срещу мене, оставаше само да ме захапے с големите си зъби. При това имах чувството, че вече съм бил с Маргарита. И не веднъж. А със Слава щеше да ми бъде за първи път. Ако изобщо успеех да я докосна. Съчувствието в очите ѝ допълнително усилваше страховете ми. Маргарита ме увери, че ще бъда чудесна компания за афганската ѝ хрътка, която била много гостоприемна. Само не трябва да мърдам, докато ме души и лиже.

– Колко е голяма?
– Колкото малко теленце – побърза да ме осветли Маргарита.
– Някои мъже се притесняват от кучета...
– Не се интересувам от мъже – съобщи Маргарита, но в първия момент не ѝ повярвах.

Успокоих се едва когато Слава обясни, че тя от няколко месеца се сношава само с Кришна. Той е нейният духовен пастир, мъж, учител... той е всичко за нея.

Страхът, че ще бъда с тази, с която не искам да бъда, подвигна опашка и се спаси с позорен бяг, сподирян от бодрото ми дюдукане. На негово място обаче се настани притеснението, че няма да бъда с тази, с която искам да бъда. Оказа се, че Слава не живее в самостоятелен апартамент, а в къща с бдителни родители. Тя ме погледна за кой ли път с грейналите си очи и аз реших да оставя всичко в нейните ръце.

– Празник е, че си сред нас – изтърси веднага след като влязохме в апартамент на Маргарита. – Не е ли така, Дейзи?

– Така е – съгласи се Дейзи.

– Няма ли да го отбележим?

– Нали знаеш, че не пия. Нямам нищо – Маргарита веднага се сети за какво намеква приятелката ѝ.

Изобщо не стана въпрос кой да излезе да купи бутилката. Маргарита реши, че това е част от задълженията ѝ на гостоприемна домакиня. При това на връщане ще вземе кучето, което е оставила у приятели.

Признавам си, че никога не съм бърз. Прекалено обмислям първия ход, първото докосване. Все ми се струва, че ще бъде изкуствено. Има един изтъркан номер, който винаги ме спасява. Пускам музика и каня момичето на танц. По време на танца е лесно. Мога да разкопчая, да насоча момичето към леглото, има множество варианти, които познавам и съм сигурен.

Впрочем в момента нямах никакви намерения, защото Маргарита скоро щеше да се върне.

– Има ли музика тук? – попитах, колкото да се намирам на работа.

– За какво ти е музика?

Слава сложи ръка на бедрото ми и ме погледна с... Не, този път не бяха грейнали... Слънцето се беше скрило някъде. Сега в очите ѝ плаваха облаци, натежали от предчувствие за страхотен дъжд.

Посегнах да се съблека.

– Не, не, не! – зашепна Слава. – Остави на мене.

Завидях на насладата, с която го правеше. Не ми бяха чужди подобни радости, но най-голямата ми радост беше да ги отлагам, колкото се може по-дълго. Мъчех се да не стена. Самообладанието ми ядосваше някои жени, но не и Слава.

– Разкошен е! – каза и ме погали.

После ме подръпна. Бях принуден да тръгна след нея.

– Край! – каза, след като вече бяхме на леглото в спалнята.

– Какво край?

– Няма да те пусна повече.

– А как ще се съблечеш?

– Ще се съблека, но няма да те пусна.

Слава наистина направи невъзможното. Успя да се съблече, като работеше ту с едната, ту с другата ръка. Не можех да преценя коя е по-неуморна и изобретателна. Трудно е в такъв момент. Не се сещам как ме беше хванала, когато ѝ трябваша и двете ръце.

Ще го кажа. Устата ѝ беше заета, но в паузите успя да вметне, че не е време за игри. Маргарита може да се върне всеки момент. Решението ѝ да не използваме мисионерската поза, ме изпълни с приятното предчувствие, че този път наистина ще ми се случи нещо шеметно. Впрочем това предчувствие никога не ме е изоставяло.

Легнах по гръб и това беше добро дошло за нея. Не седна върху мене, както правеха повечето жени, с които се бях любил по този начин. За опора ѝ служеха не коленете, а стъпалата. Как пружинираха краката ѝ, как не падаше, като се опираше само в центъра, за мене си остана загадка. Телата ни се докосваха само на определени места и аз оцених високо въздушната лекота, с която се движеше. Разликата, в сравнение с баналната и често пъти лепнеща прегръдка, беше потресаваща. Чувството за полет не идваше от издигането и снишаването на тялото ѝ. Нежната ласка, която получавах, ме караше да се чувствам свободен, но не толкова, че да се чудя какво да правя със свободата си. Летях в Слава, защото усилието, с което прониквах в нея, беше никакво. Плъзгах се в гъста въздушна струя и в миговете, когато Слава беше най-далеч от мене, се пробуждаше желанието ми за ускорение, и аз политах нагоре, за да я уцеля, или по-скоро – тя мене. Когато затварях очи, си представях, че се е хванала за трапец и се люлее над мене.

Желанието ми да я хвана и да я застава да не се движи, ставаше все по-неудържимо. Искях да издебна момента, когато съм в нея, да я притисна силно, за да навляза още малко, наистина докрай, да се изпъна като струна и едва тогава да се скъсам. Направих го, сграбчих я, пръстите ми се впиха в хълбоците ѝ и не ѝ позволих да се издигне нагоре. Извих се към нея, исках още, още навътре, търсех някакво дъно, което никога нямаше да стигна. Потреперах, но бога ми, успях да се въздържа. Слава извика, после гласът ѝ падна ниско, стана леко дрезгав, постепенно затихна, за да премине в сладостно мъркане. Но не! Точно в този момент ми хрумна да взема нещата в свои ръце, да я насиля, ако трябва, но аз да я направлявам и да правя каквото си искам. Извъртях я и без да се откъсваме един от друг, я принудих да застане на колене и лакти. Движех се бавно в нея, задържах, не исках да свършвам скоро,

може би никога. Слава хълцаше, а когато се обърна към мене, видях сълзи в очите ѝ.

– Гледа ни – успя да прошепне.

Вдигнах глава, видях откритата врата, но не видях очите, които ни гледаха.

– Не спирай – помоли ме Слава.

Хвана ме и ме насочи към желаното място. Защото наистина бях спрял. И струваше ми се, нищо не можеше да ме възпламени отново. Макар че Слава се постара. Когато разбра, че е невъзможно да продължим, стана рязко, притича и дръпна широко вратата. Тогава видях широко отворените очи на Маргарита и забелязах, че са хубави. А може би всички широко отворени очи са хубави.

Не допусках, че Слава може да бъде толкова агресивна и дръзка.

– Влез! Извинявай, че не те поканихме веднага. Бяхме заети. Но защо трябваше да надничаш през вратата? Между другото къде е бутилката?

– В хола – проговори Маргарита.

– Ами донеси я... чаши, лед... Мисля, че имаме повод да празнуваме.

Маргарита стоеше като закована на вратата.

– Бих го направила, но не ми е удобно да се разхождам гола из апартамента.

Усъмних се в последното изявление на Слава. Според мен гола тя се чувстваше по-удобно, отколкото облечена. Кое не можеше да се каже за мене. Направих опит да се прикрия с една от дрешките на Слава. Моите бяха останали в хола.

– Мръсница! – процеди Маргарита, но отиде до хола и се върна с бутилка, две чаши и лед.

– Защо две чаши? – обадох се възпитано.

– Не пия – отговори Маргарита.

– Кришна – поясни Слава.

Тя сложи лед, разля и ми подаде едната чаша. Седна на ръба на спалнята, аз се надигнах на лакът и двамата отпихме. Маргарита стоеше права.

– Кришна позволява ли ти да гледаш? – обърна се пак Слава към нея. – Сигурна съм, че голям грях ще да е това, да гледаш... Впрочем подеждат ли ти гледката?

– Мръсница! – изглежда тази дума хареса на Маргарита.

– Подействала ти е! Още си възбудена, сигурна съм. Отричаш ли?

– Мръсница си.

– Защото, ако отричаш, можем да проверим. Ще покажем на Кришна, че нищо човешко не ти е чуждо. По-скоро нищо женско... или мъжко... Как предпочиташ? Хайде, да му покажем.

Слава остави чашата си на нощното шкафче, приближи се до Маргарита и се опита да разкопчае първото копче на блузата ѝ.

– Ще се наложи да ми помогнеш – обърна се Слава към мене.

Вече ми беше минало притеснението, че съм гол. Станах и предложих услугите си.

– Хвани ръцете ѝ.

Маргарита се опита да се измъкне, но Слава я тласна към мене и аз хванах ръцете ѝ отзад. Макар че Маргарита се опъваше и виеше, Слава успя да я разкопчае.

– Виж зърната ѝ – посъветва ме.

Надвесих се и бях приятно изненадан от едрите гърди на Маргарита. Зърната ѝ наистина бяха щръкнали. Слава ги погали. Маргарита потрепера и изстена.

– Приятно ли ти е? – попита Слава, като продължи да я гали с ръце.

После се наведе и целуна гърдите ѝ. Близна ги. Първо едната, после другата.

– Искаш ли? – предложи и на мене.

Отказах. Може би се нуждаех от нещо друго. Наблюдателната Слава ме забеляза, остави Маргарита и коленичи пред мене. Ласката ѝ приличаше на онази в леглото. Не, не! Не приличаше... Впрочем, да! Приличаше, но беше, по-нежна и по-дълбока.

Пуснах Маргарита, но тя остана облегната върху мене. Повдигнах ръце и започнах да галя онова, което преди малко бях отказал да целуна.

Слава беше обхванала бедрата ми, притискаше ме и се стараеше да поеме колкото се може повече плът. Може би щеше да стигне до основата. Не знам... Ще го направи... Не, да... Не знам... Но аз сигурно ще стигна до края. Най-сетне. Трябва да ме приеме по този начин. Предполагах, че ще ме усети и ще направи нужното. Бях на ръба, когато чух нечий тежки стъпки. Кой, по дяволите! Зловещото изръмжаване не ми даде възможност дълго да гадая. Стори ми се, че кучето запълва цялата рамка на вратата. Горещата вълна, която беше на път да ме залее, а може би да залее и тримата, хукна панически обратно, скри се някъде, изобщо изчезна. А заплетената живописна композиция се разпадна, направо рухна.

Цяла седмица Розалин прехвърля написаните листи от място на място, но не ги четеше. Накрая сложих ръкописа в хладилника.

– Боже!

Често викаше Бога, когато изпаднеше в затруднено положение.

– В хладилника ли ще съхраняваш творбите си?

– Иначе ще се развалят – осведомих я.

– Нещо ново ли е?

Най-после стана приказка.

– Не знам – повдигнах рамене. – Дори не знам коя от нескъпосаните ми истории е заслужила това свещено място.

– Добре измислено – произнесе се Розалин, след като прочете пасквила.

– Значи измислено... – натъжих се аз.

– Знам ли? – Розалин ме погледна съмнително.

Не дочаках следващия ѝ въпрос. Облякох се и излязох с мисълта, че щастието трябва да се пие на малки глътки.

– Ако си участвал в тази вакханалия, никога повече няма да си легна с тебе – заплаши ме Розалин, когато се върнах.

– Измислено е – уверих я, но така, че да не ми повярва.

След няколко дни Розалин попадна на някакви стихове в столичен вестник. „Две“ се казваше стихотворението, което ми прочете на глас. Беше посветено на някого, чиито инициали странно съвпадаха с моите.

Оттогава с Розалин спим отделно. Боя се, че без да си давам сметка, търсех това отчуждение. Боя се, че това е нормално за неравен брак като нашия. Макар в началото да не мислех, че осем години са голяма разлика. Особено за мъж като мене, който няма никакво намерение да остарява. Предполагам, че Розалин и досега мисли, че тази разлика няма значение. Нищо чудно някоя нощ да се нахвърли върху мене, докато спя. Аз също съм склонен да го направя. Само че тихо. Няма да ме усети как ще се пхна в леглото.

Иначе продължавам да сънувам как тичам към нея и не мога да я настигна. Друг път – как се мъча да ѝ избягам, и не успявам. Мисля, че най-после намерих обяснение за тези кошмари. Розалин е жената, с която искам да бъда. Както и онази, с която не искам да бъда.

НОНСТОП

*На старите приятели, които ще кажат:
„Ама не беше точно така“*

ЗАД ЗАКЛЮЧЕНАТА ВРАТА

Ето ти едно питие! Стига си треперила. Няма никой. Вече няма никой. Вратата е заключена и сме съвсем сами в каютата.

Ти си малко дете и трябва да бъдеш залъгвана. Хиляди извинения, но иначе няма спокойствие. Наречи го бягство. Страх от тебе. Това питие ще те приспи. Няма начин. Утре вечер ще изляза в Лас Палмас, още пред първата витрина ще ахнеш и пак ще бъдеш готова да се съгласяваш с мене. Ще хвана трипер от някоя гърла на Веселата улица и ще те уверявам, че съм прекарал добре. Ще повярваш. Ще пия една бира на Санта Каталина и ще ти кажа, че е била най-хубавата бира в живота ми. Ще повярваш. После ще ти платя скъпо за всичко. Ще лекувам трипера с антибиотик, угризенията с псувни и живота с анализи. Ти ще ми се присмиваш и съжаляваш едновременно и няма да пропуснеш да кажеш: „Видя ли?“. В такива случаи ме изкарваш от релсите и ми се ще поне веднъж да те докопам, поне веднъж да имаш глава с уши, нос, очи, уста, да имаш кожа и тяло под нея. Винаги си представям, че те хващам за ухото и те натиквам в камерата на главните машини. На пълен ход. Малко преди екватора или малко след него. Ще издържиш, никой не е умирал в камерата, но искам да те видя как ще тичаш към душа, с каква наслада ще си пиеш питието, преди да си легнеш, и как ще се проснеш на чистите чаршафи. Макар че и те не са достатъчно чисти за тебе. За теб само чистите мисли са чисти. Но и за тях искаш да се плаща,

да се плаща, да се плаща. Презираш моряците, защото техните мисли и техните удоволствия са евтини. А те са великолепни мисли и удоволствия. Например питието, от което след малко ще имам приятни видения. Освен това удоволствието да ти се надсвивам, да правя нещо, което не одобряваш, е не по-малко, а мисълта за него – толкова топла и успокояваща.

Да! Вече имам видения. Не се надявай, че ще видя Бога, тоя безпомощен добър старец, който изобщо не може да се оправя със света и, предполагам, го е оставил съвсем на самотек. Виждам една лесбийка от последния порнофилм в Лисабон. Виждам подробностите. Масата, на която... Плодовете, сладоледа, който тя лепва върху устата, гърдите и цялото тяло на прислужницата си. Искат ти се да се завреш в миша дупка. Нахакай се някъде. Не ме интересува. Страшно се вълнувам. Трябва да смъкна ципа си. Сцената на масата ме подлудява. Знам, че ще свърши за минута. Заради тази минута удоволствие ти се изхрочвам. Стига ми. Тебе те няма, няма те в тази минута. Не те виждам, не те виждам, о, колко е хубаво, защо трябва да целува краката ѝ, ох... край, край...

Сега вече можеш да излезеш. Пожелай ми лека нощ. Ето, измивам се... и лягам. Слагам пижамата и лягам. Легнах... Няма да ме оставиш, така ли? Не можеш да се примириш, отвратена си. Но направи нещо, дявол да го вземе, като толкова много преживяваш, дай ми друга възможност, избор. Не можеш. Умри тогава! Остави ме на спокойствие. Омръзна ми да ти слугувам, без да получавам нищо. За трийсет години само веднъж успях да те умилостивя... Добре! Нека си спомним. Макар че миналото е само още един начин да се измъчваме.

Не обичаш преднамерените неща и случайното запознанство с Ася те грабна още първия миг. Предпочиташе да стане в парк, градина или гора, но се примири с мръсната ми каюта. Ти, безкомпромисната, направи компромис, защото от

Ася лъхаше невинност, която те заслепи. Безкрайните блусове от касетофона ти се виждаха сладникави, сигурно искаше Моцарт или Бах, но и това преодоля. Примря, когато Ася се притисна до мене, за да танцуваме. Жестовете ѝ не изглеждаха заучени и това те очарова. Тя не склони глава на рамото ми и не обхвана с ръце врата ми. Притисна се съвсем леко и аз едва усещах гърдите ѝ. Топлината, която нахлу в мене, ме разлагаше и затова се опитах да се стегна. Ти се задъхваше от щастие, но като целунах Ася зад ухото, за да обърна всичко на игра, закани ми се с пръст.

Ти, която твърдиш, че външният вид няма значение, че е достатъчно ти самата да бъдеш нежна, добра и великодушна, като видя Ася, ми прошепна, че все пак не можем да пренебрегнем съвсем красотата, дори... Няколко минути ми шепна глупости, от които нищо не разбрах, но почувствах, че ти завижда на Асината душа. Убоде те това съвършено тяло, което тя обитаваше. Погледна ме критично и ми напомни, че съм дебеличък и флегматичен, че колкото и да се правя на строг пред огледалото, винаги ще имам глупаво рибешко изражение с тези ококорени зелени очи. Каза ми още, че никога няма да бъда строен и дългокос, а това е трагедия в живота на един млад мъж. И затова нежното и плахо създание не е за мен. Ти се правеше на строга, скъпа моя, но умираше от завист, също както човек завижда на ближния си, че спи в спалня, а той – на твърд нар.

После ми отдели минута, за да ме вкараш в равновесие, и продължи да се прехласваш от Ася. Ти, която винаги си казвала, че едно цвете в косите е достатъчно, този път хареса дискретния грим на Ася и мъничките ѝ обеци. Откри, че тесните кадифени джинси много добре се съчетават с тъмнозеленото поло. Не се откъсваше от очите ѝ и цяла нощ ми шепна, че само глупак не би харесал тази матова кожа и тези черни коси.

Като прибавим, че си пристрастна към светлите небесни тонове, ти направо измени на себе си.

Ася остана на кораба и ти тръпнеше от страх да не ѝ се случи нещо лошо. Нарече опита ми да я обладая, отвратителен, плю ме, както никога досега, и не се успокои, докато Ася не легна на дивана, а аз на койката. Това според тебе трябваше да стане по-късно. Добре, мила моя, само че аз на другия ден заминах. Остана ми онова мразовито утро, в което я изпратих, и студената ѝ буза, която несръчно докоснах, преди да се качи в автобуса.

После? После разнасяй неясния и несигурен образ на Ася из моретата и слушай една глупава душа, която ти нашепва, че може да се живее само с образ. Плавай и си мисли за Ася, прекоси целия Атлантик, слез долу чак до Южна Джорджия, любуй се на айсберги, но не забравяй Ася. Мисли за нея, дори когато някоя от черните газели на „Клъб Найт 22“ в Лагос се прави, че охка под тебе, а всъщност се хили в тъмното. Не ѝ обръщай внимание, ти си слял нейния образ с образа на Ася.

В деня на пристигането ти беше много спокойна. Беше сигурна, че Ася ще бъде на кея. Тогава разбрах, че ти, моята душа, си една много наивна душица. Ася, разбира се, я нямаше.

Стояхме десет дни и заминахме. Много пъти идвахме и заминавахме. При всяко пристигане ти тайно се надяваше, че Ася един ден ще се появи, ще поиска извинение, представи си я дори паднала на колене. Тя наистина се появи, но не за да иска извинение, почти беше забравила онази вечер, помнеште само името ми и името на кораба. Не падна на колене, но даде да се разбере, че е благосклонна към нас. И по-скоро към тебе, защото усети, че си една много добра душа, а оттам излиза, че и аз съм едно много добро момче. А както знаеш, приятелко, някои момичета предпочитат да се женят за добри момчета. Ти настръхна, когато разбра, че Ася е тук само защото знае,

че добрите момчета са едновременно и удобни момчета. Няма да искат от нея да бъде по-умна, отколкото е, няма да търчи цял живот по някой мъж, на когото постоянно да доказва, че го обича. Искат тя да бъде ухажваната и обичаната. Да се примири някое добро момче с това, че е глупачка, достатъчно му дава в замяна.

Ти беше поразена, когато след една нощ на алкохол и изгарящи блусове Ася ми се отдаде. Опита се да бъде нежна в началото, но търпението ѝ бързо свърши. Въпреки всичко тя беше бавна и методична, явно знаеше как да удължи удоволствието, докато накрая стигна до невъздържаност, която ме подлуди. Ти беше поразена от опитните и сложни движения, които съвършеното тяло на Ася извършваше, от хрипливите ѝ стонове, от разкривеното сладострастно лице. Не, не мога да гледам, каза ми тогава, знам, че страшно я харесваш, но трябва да я махнеш, ти си добър, махни я! Не! – казах аз. Ще я имам. Докато мога да я имам, ще я имам. Ще се ожениш? – изпищя ти. Не! – казах аз и ти ахна. Не очакваше от мене такъв подвиг. По-лошо. Ще ѝ се наслаждавам и ще я лъжа. Ще я лъжа, ще ѝ обещавам всичко и ще я любя. Така ще си отмъстя – на нея, че ме смята за глупак, и на тебе, че ме подведе. Затвори очи, ако можеш, това ще продължи цели две години. Докато тя разбере, че не съм глупак, и намери друг.

След Ася станавме добри приятели, нали? Вече не си така възторжена, като видиш невинно лице. Заживяхме по-спокойно. Започна да ми прощаваш лъжите и обещанията пред жените. Започна да ти харесва, че така умело се правя на глупак. Започна да наричаш хората мръсни, зли и лицемерни, нещо, за което отдавна мечтаех. Но ние все още не живеем в хармония, скъпата ми душа. Защото в тебе все още нахлуват старите странни желания. Имаме доста време, ако не ни се

случи най-лошото и се разделим. Сигурен съм, че ще станем добри приятели и ще дойде ден, когато ще заживеем в пълно разбирателство.

Ето ти още едно питие. Трябва да заспим. Трябва. Лека нощ. Спим.

КРАЛЯТ НА ТРОМПЕТА

Не, няма да успееш, негоднико, и този път няма да успееш. Хубаво пусна дим по канижелата, хубаво подкара пламъците от двете му страни, но не се ли сети, моето момче, че на корабите има и финистрини. Ако зорът ти е само да се смееш, пукни от смях, мога да стоя така, докато ми се подпали задникът. Но още малко и ще се измъкна, още малко – и ще бъда във водата, която е двайсет и два градуса, забрави ли, че през май водата в Средиземно море е топла? Забрави ли, че през този финистрин е влизала Дебелата Мери от Лагос? Уж се имаш за млад, а склерозираш. Много си зает ли, не знам какво не ти е наред, но все нещо не си доизпипваш работата. Какво ти пречеше да издебнеш някоя нощ, когато съм пиян, нямаше да мръдна. А сега – ето, измъквам се, измъквам се съвсем, политам и само след секунда съм във водата. Умея да плувам, и това си забравил. Изпусна ме и колкото и да искам, все по-трудно ми е да те уважавам. Освен финистрина ти не предвиди и случайната рибарска лодка. И сякаш малко поизбърза с некролога ми, който прочетох с умиление, когато след два месеца пристигнах здрав и читав в България. Никога не бяха казвани толкова хубави думи за мене.

Трябваше да ме довършиш по време на тоя пожар на „Фрегата“, и преди не бях във възторг, но оттогава съм те запсувал много яко. Съгласи се, доста дълго чаках да ми се случи нещо хубаво. Омръзна ми да ме будалкаш със случайни подаяния –

тихо море, гостоприемно пристанище, някой приятел, когото съм смятал за враг, святна жена сред многото продажни.

Вече съм забравил кой ми подари първия тропет, но само след месец свирех виртуозно „Тишина“. После от подиумите на бургаските ресторанти побърквах публиката със залпове от непознати вариации на познати парчета, обикновено иронични и насмешливи залпове, исках всички да знаят, че не се прехласвам много-много от музиката, която свиря, сякаш предчувствах, че ще ми я отнемеш.

Краят на тази история беше отвратителен, но ти сигурно ще искаш да ти благодаря за началото, нахалнико. Като си помисля каква лесна жертва съм ти бил, съжалявам, че не се е намерил някой да размаже самонадеяната ми мутра тогава. Какво си каза? Колко му трябва на тоя, лекия! Една Руслана, която познавах всички дансинги. Къдрава, слаба и мургава, тя танцуваше бясно и когато свирех соло, крещеше: ти, само ти, оркестърът да спре!... Оркестърът не спираше, тя заставаше отпред, разкрачваше се като мъж, тесните ѝ джинси се опваха по бедрата, вдигаше юмруци и викаше, докато оркестърът спре. Беше истерична и темпераментна, беше луда, харесваше ми, да не говорим за джазовите импровизации, които правехме на задната седалка на някоя кола, особено ако скоростта беше над сто. Па-би-рип-би-пи-риби-рип... Нейният отговор: па-риип-па-риби-риби... И пак аз: па-би... Безкрайни нощи. Бях сигурен, че всичко е прекалено случайно, за да бъде нагласено да свърши зле. Ожених се за Руслана и когато по-късно видях двете близначета на прозореца, направо щях да се побъркам от радост. Още същата нощ разбудих целия родилен дом с „Тишина“. Ти беше пас. Не се трогна и когато майка ми, стара, болна жена, се зае да гледа двете момченца. Аз си останах на подиума, Руслана – на дансинга. В почивките на оркестъра тя ходеше да кърми момченцата и отново се връ-

щаше. Внушавах си, че така е редно, така е нормално. Руслана трябваше да бъде до мен, тя беше част от мен, част от успеха ми на тромпетист. Тя трябваше да бъде на дансинга, само тогава ми хрумваха онези зашеметяващи вариации...

Може би дълго щеше да си върви така, но изглежда ти писна да ме гледаш толкова време възторжен и глупав. Онази вечер Руслана хлътна в бара заедно с момчетата от оркестъра, а аз отидох да видя близнаците. Вкъщи всичко беше о'кей, момченцата спяха и реших, че и аз мога да хвърля едно око на новата програма. Когато влязох, бяха загасили съвсем и никой не ме забеляза. Колкото и да беше тъмно, видях, че Руслана се бе настанила в джазбандиста, който стенеше и се кривеше, едната ѝ ръка вършеше нещо под масата, а с другата вдигаше чашата си и отпиваше. Забелязаха ме едновременно. Руслана седна на мястото си, джазбандистът се облеци, а после ме заплю.

– Мухльо! – изкрещя той, за да надвика оркестъра. – Това не е единственото нещо, което тя е правила с мен... И не само с мен.

– Пияна свиня! – извика Руслана и го цапна през устата.

– Ти ме удари?... Ти?... – той я хвана за косата, уви я около ръката си я дръпна силно.

Руслана изпищя, но после притихна, явно беше свикнала да се отнасят така с нея.

Не знаех нищо за това.

Руслана никога повече не дойде вкъщи и мисля, че това е най-умното нещо, което е направила през живота си.

И така – в океана, на корабите, за да не липсва нищо на момченцата и за да не виждам Руслана и гадните мутри на ония от оркестъра. Тогава за пръв път ми дойде наум, че на теб може да ти е съвсем безразлично дали съм жив, или умрял, дали ми се ще да умра, или да живея. На корабите имаше

достатъчно време да мисля за теб и малко по малко да те разнишвам.

Още от дете ме почна с мърморенето си, че съм се родил случайно, пръста си не съм мръднал за това, и всичко, което ще ми се поднесе по-нататък, също ще бъде случайно. Да не си въобразявам, че аз, червеят, мога да го променя, затова да си натискам парцалите и да чакам. Е, добре! Натисках ги, натисках ги, докато я докарах дотук – да се лашкам по корабите и да мисля как мога по-добре да те изцедея. Реших да не чакам твоите случайности, които винаги свършват зле, реших, че трябва сам да ги предизвиквам, а след пожара на „Фрегата“ – да не се спирам пред нищо. Да се гавря с теб и да ти угоднича, да ти отварям вратата с поклон и да я тръшкам след тебе, да те карам като спортна кола със сто и шейсет, да те събличам гол и да те показвам на сцената, да те дразня, че не струваш пет пари, и само понякога да се вслушвам в тебе като в музика, постоянно да те обърквам, докато един ден се видиш в чудо и се запиташ: „Що за човек е тоя, бе?“. Е, тогава мога да ти покажа среден пръст. Никога няма да разбереш що за човек съм.

А ти какво си помисли? Закова ме на тия скапани корита и реши, че си си разчистил сметките с мене. Свърши, Лайса, свърши, както казваха всички, които ме познаваха. Не! Искях да знаеш, че не си ме довършил все още. Затова излизах посред нощ на пеленгаторна палуба и събуждах с тромпета си целия кораб. Събирах на кея в Лагос цели тълпи черни да слушат негърски мелодии. А видя ли как се разплаках пред двете американки в Сан Франциско и как после дойдоха в каютата на мнимия ми рожден ден? Видя и сигурно затова подпали „Фрегата“. Наистина ме изплаши тогава, цяла седмица не можех да говоря, ченето ми беше застанало на една страна, а главата ми се тресеше постоянно. Оправих се за три месеца и отново в океана, отново на „Фрегата“, бяха оправили и нея.

От безсилие ли, от амбиция ли, не знам, но тогава ти съвсем побесня. Кой знае колко си се напъвал да измислиш нещо ново, и като не можа, пак си пробута познатия номер. За четирийсет години все пак разбра, че най-много вървят изтърканите номера.

Имах малко комична физиономия и нямаше жена, която да не се усмихне, щом ме погледне. Знаех ги, винаги си правеха този коктейл от снизхождение и симпатия, която никога не можех да използвам. Лили не се усмихна. Просто си гледаше работата момичето, само повдигна очарователно вежди и каза:

– Какво желаете?

– Две опаковки аспирин, моля.

– Заповядайте.

После всеки ден – две опаковки аспирин, моля, докато накрая тя не издържа и запита малко рязко:

– За какво ви е толкова аспирин, моля?

– За консерви – казах скромно и тя се засмя.

Знаех си, че ще я разсмея, разсмивах я и по-късно, макар че не ми беше много весело, когато Лили настояваше да не прекалявам с алкохола и да престана да я мъкна всяка вечер из кръчмите. Предполагам, тя, с нейната добра душа, разбра, че има все пак нещо хубаво в мене, нещо, което ти никога няма да разбереш. Бях готов да ѝ се подчинявам, да не ти казвам, че това дори ми беше приятно.

Лили се омъжи за мен – за мен, с моите две момченца. Не можех да повярвам и дни наред се хилех глупаво вкъщи, из улиците, в кръчмите, на кораба, къде ли не. Идеше ми да се затворя някъде сам, да легна по гръб и да ритам като разповито бебе.

– Още един хъшлак – казах на Лили, когато отидох да я взема от родилния дом.

- Много е хубав.
- Още един камък на шията.
- Прилича на тебе.
- Поне да беше момиче.
- Я дръж – каза делово Лили, – нали си знаеш, че не можеш да ме ядосаш.

И хлътна в близката аптека да купува нещо за хъшлака. В същия миг той ревна. Недей така бе, моето момче – започнах да го успокоявам, – ако става въпрос, и на мене ми се плаче. Както върви, наистина ще се пенсионирам в морето, иначе как ще я изхранвам тая комуна вкъщи.

Успяха все пак и след рейс беше много хубаво с тримата хъшлаци, правехме страшни борби по мокети, легла и дивани и обръщаме къщата наопак. Лили се мъчеше да въдвори някакъв ред и накрая викваше. Едва тогава я чувахме, четиримата заставахме мирно и слушахме с наведени глави. Но търпението ни бързо свършваше и по мой знак я прекъсвахме в хор: за какво ви е толкова аспирин, моля?

Много се надявах, че най-после ще ме оставиш на мира. Но не! Лили се разболя от рак и въпреки че изхарчих цялата си валута за лекарства, само за година тя се смали, стопи се и свърши.

Бях сигурен, че след Лили няма какво повече да ми се случи. Мислех се за неуязвим, за угаснал въглен – да го разпалваш, да го гасиш, все тая, но изглежда, като се напънеш, и ти можеш да бъдеш изобретателен. Все още не ти се ще да ме затриеш съвсем, все още имаш неизползвани ходове. Добре! Искам само да ти кажа – по-кратко, защото кой с кого се гаврил, кой кого изкушавал, кой палил, кой гасил, накрая и двамата ще си отидем едновременно. Така че – по-кратко. Не! Решил си да я караш, както си знаеш, и накрая наистина надмина себе си. Мога да те поздравя за тази ужасна болест,

от която за толкова кратко време станах сто и дваайсет кила. Лайса, един от най-стройните мъже на Бургас, сто и дваайсет кила, с крака и ръце, подпухнали като фразели. Караш ме да тътря тези меса всеки ден поне на десет километра, ако искам да живея още малко. Тътря ги. Забраняваш ми да ям и да пия. Не ям, не ми е толкова трудно, и не пия, макар да умирам за глътка алкохол.

И ето ме целият плувнал в пот, отново на подиума, отново с тропет в ръка, седнал в огромното кресло, ето го онзи гадняр джазбандиста, който крещи:

– А сега Кралят на тропета, незабравимият Лайс!

Макар да знам, че ти, моят собствен живот, винаги си бил глух, тази вечер ще те накарам да ме чуеш, ако ще после да рухна и да се строполя на подиума. Ела, старче, седни на най-отдалечената маса, поръчай си чаша вино и слушай. И ти си уморен, затова не се насилвай да правиш скандали. Слушай! Лайса ще свири „Тишина“. Слушай!

ДЕБЕЛОТО МОМЧЕ ЖОРЖ

Ще разказваме вкупом, един през друг, ще се прекъсваме, ако трябва, само и само да спасим нещо – каквото можем, каквото е останало от поруганата чест на риболовния флот.

Всичко започна по време на ремонта в Одеса или, както я наричахме, „мама Одеса“. Тук се радвахме на особена почит, уважаваха ни, обичаха ни, мама Одеса полагаше топли грижи за нас. Изпълнени сме със синовна признателност към нея и често си пеем нейните песнички: „Ах, Одесса, жемчужина у моря, ах, Одесса...“, а също и на български: „Ах, Одеса, парите ми къде са, ах, Одеса...“ Обичахме я най-вече заради нейните момичета. Но само докато бяхме в Одеса. Духвахме неочаквано, както бяхме пристигнали, след нас оставаха покъртителни спомени и надежди за следващия път. Дебелото момче Жорж затъна яко. Какво по-трагично да затънеш яко по одеситка, затова и историята е трагична. Не ни е лесно да я разправяме.

Много пъти сме идвали в Одеса, но по-бойна мацка от Ала не бяхме срещали. Нямаше прегради за нея и почти всяка нощ беше на борда. Признаваме, че държеше само на един мъж – Жорж. Беше дребна на ръст, с малко лице и усмивка, която Жорж наричаше сладка. Със силно руси, по-вероятно изрусени коси, Ала наистина беше много мила. Разсмиваше Жорж с неизчерпаемите си детски лудорийки, особено когато боксираше солидния му корем. Меко казано, Жорж беше дебеличък. Коремът му изненадваше не толкова с големината си, колкото с младежката си възраст – само двайсет и пет години.

Чудно бе как може за такова кратко време човек да натрупа толкова килограми. За да не си помисли някой, че е по-вързан, отколкото дебел, Жорж обичаше да разказва за мацките, с които е бил. Казваше, че повечето жени се интересуват единствено от пари, имаш ли пари, ще имаш и жени. Освен това Дебелото момче Жорж беше трезво момче, не витаеше в облаците, не мечтаеше за снежнобели феи, казваше, че ще се ожени за някоя... О-о-о, няма да употребим думата, с която Жорж наричаше леките жени. Според него той си бил боклук и нещо такова би му подходило. Не сме напълно съгласни. Ако не беше толкова дебел, сигурно бихме го наричали Доброто момче Жорж заради наивността, с която се хващаше на номерата ни, и заради великодушието, с което ни ги прощаваше.

Влезе ми под кожата тая хлапачка, чухме го да казва един ден и разбрахме, че окончателно е затънал. Преживяхме това някак си, но когато Жорж каза, че ще се жени за Ала, поне половината от нас легнаха с мокри кърпи на главите. В моряшкото евангелие пише, че от бойните мацки не стават много добри съпруги.

Всъщност мероприятията по спасяването започнаха от този момент. Разговорите на четири очи, както и пресконференцията в моряшкия салет, на която едва не набихме Жорж, не дадоха никакви резултати. Опитите на двама-трима да отклонят Ала от Жорж, също завършиха неуспешно, последният – плачевно. Димчо, хладилният техник, може би най-представителният мъж сред нас, ходи дълго време след това с пукната вежда. Жорж го изненадал с ляво кроше, в момента на удара Димчо имал чувството, че Дебелия направо му е отхлупил черепа. Искрено му съчувствахме, ръката на Жорж беше като крачето на малко слонче. Накрая се навихме да съберем една прилична сумичка и да я дадем на Ала. Предполагахме, че това ѝ е целта – да измъкне повече пари от Жорж. Ала обаче му ги

даде и няколко дни той ни се хили с идиотската си усмивка, понеже си пийваха водка, купена с нашите пари.

Довърши ни, когато каза, че има намерение да остане в Одеса след заминаването на кораба. Махнахме кърпите и си дадохме твърдо обещание да го спасим. Но този път няма да действваме така ляво, както досега.

Добре, Жорж, добре, дебелото ни момче, оставаш, но няма ли да се поизпратим, толкова рейсове заедно, така де, отпусни се малко. Жорж ни разбра, преди да си отворим устата. Купи две каси лимонова водка и обяви, че можем да започваме. Не, казахме, не сега, искаме последната вечер. Дебелото момче Жорж, което, както вече казахме, беше добро и наивно момче, изобщо не допусна пъклените ни намерения.

Обявиха датата на тръгване. Годежът на Жорж започна предния ден, някъде следобед. Никак не беше лесно да напием Дебелото момче, истинската цел на годежа. Както ни беше признал с нещастен глас, Жорж не можел да се напива, само му ставало тежко от количеството. Тази вечер не отказваше на никого, чукаше се с всички, беше щастлив, че сме одобрили решението му. Трезвата Ала до него по едно време спря да се усмихва, изглежда, усети нещо, опита се да го предупреди, но Жорж не ѝ обърна внимание. Сега се разделяше с нас, беше му мъчно, толкова рейсове заедно, Ала можеше да почака.

Към полунощ трима от присъстващите направо бяха изнесени от каютата. Самият Жорж беше в стихията си, усмихнат и гръмогласен, трезв, сякаш пиеше лимонов сок. До пет часа сутринта всички изкапахме от водката и от отчаяние, че нашият план няма да успее. В този критичен момент пристигна Ванката, най-дребният и най-хитрият между нас. Никой не видя, защото никой вече не можеше да гледа, как Ванката успял да излее цяла бутилка водка в гърлото на Жорж.

Тези, които бяха паднали първи, към девет часа се надигнаха и се повлякоха към каютата на Жорж, по-жалки от риби на сухо, но с твърдото намерение да успеят. Постепенно почти всички се събрахме пред вратата. Отворихме я. От койката се чуваше страшно, но безопасно ръмжене. Виждаше се огромният балон на Жорж, който мъчително се издигаше и спускаше. Тежко му беше на Дебелото момче, разбрахме, че наистина му става тежко от количеството, но изглежда този път водката го беше ударила и в главата – очите му бяха затворени. Ала, истинска дъщеря на мама Одеса, стоеше над главата на Жорж и придържаше мокра кърпа на челото му. Чакаше да се събуди, за да изчезнат. Тази мисъл ни накара да бъдем пооперативни. Хайде, моето момиче, чантичката, парцалчетата, събирай каквото имаш тук и изчезвай.

Разбира се, всички жени са еднакви в злобата си, но не бихме казали, че всички са еднакво съвършени. Ала беше гениална. Скандалите на сърдитите мацки в американските филми са буря в чаша вода в сравнение с представлението, което тя ни поднесе. Никакви задръжки, никакви притеснения, никакво видимо напрежение, тя като че ли бе родена да ругае мръсници като нас, както други са родени да ни рисуват и възпяват. Чувахме думи, които никога не бяхме чували, Ала създаваше пред очите ни нови форми, разчупваше старите. При това злобата ѝ не беше разводнена, разнопосочна, сляпа. Тя беше злоба с чувство за мярка, насочена точно към нас. Както се казва, бяхме завладени от изкуството ѝ и за момент забравихме за какво дремем пред каютата на Жорж. Слушахме как ни нарича глупаци – дураки, дураки... Пискливото ѝ гласче ставаше все по-фалцетно. Гледахме я как изхвърля всичко, което можеше да се изхвърли от каютата на Жорж, ококорихме се съвсем, когато накрая измъкна дори възглавницата изпод главата на възлюбения си, за да ни замери и с нея. Накрая Ала

направи последен опит да събуди Жорж. Около пет минути го разтърсва, вика го, обижда го, щипа го... уви. Най-после като че ли се усмири.

Добре, какво искаме от нея? Да се разкараш, това искаме, каза Димчо, като сне влажната кърпичка от окото си. Ако не го направи, ще я изхвърлим като празна бутилка направо през финистрина. Добре, ще си тръгне, никой да не я докосва. Като че ли бяхме умрели да я опипваме, но Ванката не се стърпя. Пикла, каза той, толкова мъже са я мачкали, сега никой да не я докосвал. И като слизаше по трапа, я шляпна по хубавото задниче, да не си вири много носа, да си знае каква е. Ала се обърна и плю в лицето му. Ванката се ухили, извади съвсем чисти пакли от джоба си, размаха ги като кърпичка, после внимателно избърса лицето си.

Корабът тръгна на обяд. Ала се разхожда по кея до последния момент. Когато започнаха да отдават въжетата, тя застана неподвижна и дълго не мръдна от мястото си. Дребната ѝ фигурка се смаляваше все повече с отдалечаването на кораба. С чантичката, праметната през рамо, с късата си пола, която вятърът развяваше, тя беше като малка статуйка на надеждата, нищожната надежда, че ще се покаже този, на когото искаше поне да махне.

Дебелото момче се събуди някъде към три часа. Видяхме го на външния канижел от левия борд – грозен, дебел и неразбиращ. Силният вятър се бореше със сплъстените му коси и шибаше голото му до кръста тяло. Дишаше на пресекулки, не можеше по друг начин. Една грамадна, но немощна фигура се беше облегнала на фалшборда, един сърдит на целия свят сфинкс, готов да се пръсне от отчаяние. Жорж стоя неподвижен почти час, като гледаше тъпо в посока, обратна на движението на кораба. Там някъде бяха Одеса и Ала. Изглежда, накрая осъзна какво точно се беше случило, спомни си с мът-

ната си глава за „годежа“ и може би никой няма да повярва, но Дебелото момче Жорж заплака. После мина покрай нас, без да ни обърне внимание, а ние мълчахме, защото се опасявахме, че отново може да използва левачката си. Влезе в каютата си, а на нас не ни оставаше нищо друго, освен да броим празните бутилки, които излитаха през финистрина. Имаше още половин каса.

Рано на другата сутрин, малко преди да пристигнем, Ванката ни събуди и каза, че Дебелото момче пълзи към кърмата и може да направи някоя глупост. Наскачахме всички, излязохме на кърмата и видяхме как Жорж се клатушка застрашително над леярите. Спуснахме се към него и го хванахме. Попитахме го да не би да е намислил нещо. Какво да съм намислил – обърна се Жорж към нас и кръстоса ръце – изходно положение за неговите крошета по думите на Димчо. Отдръпнахме се и обяснихме. Ами да не би да е решил да се цамбурва... и край... Жорж ни държа в напрежение повече от минута и когато си отвори устата, първо ни заплю. И какво, ако го направи? Не сме хората, дето ще му кажем какво да прави. За наше сведение, понеже е дебел и грозен, все му е тая дали е жив, или умрял. Никога не ни беше идвало наум, че на човек може да му се прииска да умре само заради това, че е дебел и грозен. Казахме на Жорж, че това не е причина. Не сме хората, дето ще му кажем. Жорж тръгна към каютата си и ние си помислихме, че това е последният ни разговор. Но не. След като си взе душ и облече чисти дрехи, Дебелото момче ни събра и каза:

– Ами ще го търкаляме...

Кое бе, Дебелото ни момче?

– Живота... Ще караме тия скапани параходи, ще драпаме из океаните, ще се напиваме в пристанищата, ще ни приютява пак мама Одеса, какво още има да ни се случва, мамма миа!

Дебелото момче Жорж вдигна последната бутилка. Раз-
хилихме се и запрегръсахме Жорж. Точно така, точно така,
доброто ни момче, наистина колко бойни мацки ни чакат още,
пристанища, изстудени бири под белите чадъри в Гибралтар,
млади негърки с кожа като кадифе, мамма миа!

Хилехме се, но една мисъл като досадна муха бръмчеше
в главите ни. Все пак Ала беше първата и сигурно последната
жена, която се нави да остане с Жорж. Помислихме си го вед-
нага, след като Дебелото момче отпи първата глътка и подаде
на следващия, мислехме си го често и по-късно, когато Жорж
ни събираше в каютата си или скитахме заедно из пристани-
щата, беше на езика ни да му го кажем, когато го виждахме
да се друса сам на някой дансинг в лисабонските барове, но
никога не му го казахме.

ЖЕНА НА БОРДА

Макар че сега сме принудени да бъдем по-добри към нея, продължаваме да си говорим за краката ѝ. Казваме, че те бяха причината да я забелязваме. Бяха най-характерното нещо в нея и като следеше движенията им, човек можеше да я опознае много по-добре, отколкото, ако се вторачи в лицето ѝ. Не е толкова чудно, че Марина дойде на корабите, с такива крака може и до главен механик да стигне.

Но да се върнем към деня, когато тя за първи път стъпи на борда. Разбира се, бяхме по местата си и не изпуснахме нито една подробност. Черната ѝ широкопола шапка и черният гащеризон в непоносимия пек този ден веднага ни изпълниха с подозрения. Енергичният жест, с който помахаша с шапката пред лицето си, ги засили още повече. Обичаме новодошлите да се държат намахано, така ни дават възможност да ги поставим на мястото им без особени угризения. Но тя все пак беше жена. Дори не „все пак“, а жена с дълги и хубави крака. По този въпрос малко по-късно ще се изкаже най-изисканият мъж между нас – Пашата.

Дежурен механик беше Стойчо и Марина влезе в неговата каюта. Но тъй като той се изчервяваше само при мисълта за жена, за по-сигурно изпратихме Весо. Нямаме топла вода в момента, започнал веднага той, но дежурният механик ще бъде така добър да запали котела извънредно. Копнеете за един душ след пътуването, нали? После, ако не смятате, че е

прекалено дръзко, едно кафе в моята каюта... Благодаря, прекъснала го Марина, не пия кафе. А душ наистина може.

След като влезе в банята, изчакахме я десетина минути и Весо спря крана за топлата вода. След малко Марина излезе, леко зъзнейки.

– Стават такива работи, моето момиче – осведоми я Весо, който „случайно“ минаваше по канижелата.

Марина го погледна недоверчиво, но нищо не каза. На другата сутрин очаквахме да я видим нацупена, но тя се държеше така, сякаш сме ѝ поднесли закуска в леглото. Едва ли би се перчила толкова, ако знаеше, че ние току-що започвахме, студеният душ беше само старт към всичко, което щеше да ѝ се случи по-нататък. Тя не подозираше колко ни помага с поведението си на мъж, който не може лесно да бъде прегазен.

Още на първата вахта Марина вдигна хубавите си крака на масата пред пулта и се втрени в приборите – за това е учила. И други механици го правеха, но не беше там работата. В института ли ти казаха, че така се дава вахта, моето момиче? Долу! Долу при машините. Всеки час температурите и наляганията на място, за всеки случай на лагерите една ръка, в камерата при четирийсет-петдесет градуса, както се случи, помпи, компресори, всичко трябва да ти види окото. Малко сме като старите майстори, осведомявахме я, смятаме, че човек трябва да мине през всякаква черна работа и едва тогава да си качи краката на масата. Весо, който приемаше вахтата от нея, стана толкова взискателен, че тя трябваше цял час да отстранява забележките му.

– Щом имаш дупе да дойдеш в океана, ще делиш всичко наравно с нас. Ние сме кавалери на брега, тук нямаме намерение да ти вършим работата – казваше ѝ Весо.

Марина се усмихваше и единствено по време на бурята край Канарите не намери сили за това. Морската болест я направи парцал за тия три дни и на вахта си ходеше с кофата...

– От кой край си, Маринке – попита я на четвъртия ден Весо, като се мъчеше да изглежда състрадателен.

– От софийския – успя да му отвърне Марина.

– Аха! – и след малко: – Не е като каруцата из равното Софийско поле, а?

Марина се опита да се усмихне, но явно бяхме надминали очакванията ѝ. Не беше и сънувала, че ще срещне на корабите чак такива говеда. Но ние бяхме непреклонни. И така ден след ден, вахта след вахта, докато се стигна дотам, Марина сама да пренася кофите с масло за хидравликите, а ние да я сподиряме с умилиени и безучастни погледи.

От друга страна, бяхме я оставили да се катери дръзко с късите си поли по траповете и да обърсва носовете ни с тях, както се казва. Вярно, че ангелите, дето ни пазят, много бързо отлитат при подобни случаи, но Марина не знаеше, че можем цял рейс да се правим на светци само защото някой си е наумил да ни предизвиква.

Един ден решихме да я зарадваме. Казахме ѝ, че е опасно да ходи така, все пак не сме пожарни сандъци, да слага някоя по-прилична дрешка, щото... ей така, не че сме пламнали, но някоя нощ от нямане какво да правим... След това Марина още по-рядко започна да слага панталон. Нещо повече. Тричетири дни преди да стигнем екватора, скалъпихме на кърмата нещо като басейн, където се топяхме в свободните часове, за да се спасим поне малко от адската горещина. Всяка нощ в дванайсет Марина се връщаше от вахта и се прибираше в каютата. Само след минута излизаше по бански костюм и отиваше да се къпе в басейна. Разбира се, сама. Но малцина от екипажа заспиваха до дванайсет. По един, по двама се промъквахме безшумно на лодъчна палуба, загасяхме навсякъде и гледахме. Марина се бавеше около половин час, после подскачаше леко, за да седне на стената, заставаше за миг като за снимка и стъп-

ваше безшумно на палубата. Повдигаше ръце, за да оправи косите си, и тръгваше към каютата, където най-вероятно бързо заспиваше. Но ние – не! Поне не веднага. Оставахме още малко да преживяваме. В една от тези прелестни нощи, както си бяхме надупени и гледахме – Марина я нямаше, но ние все още я виждахме, изведнъж чухме нехайния ѝ глас:

– Добър вечер.

Само че гласът не идваше отдолу, а някъде зад нас. Обърнахме се като един и замръзнахме. Марина беше минала по вътрешните канижели, беше по бански костюм и тялото се открояваше в тъмното достатъчно ясно, за да тормозим излишно изостреното си въображение. Вместо да се правим на препарирани, трябваше да я наругаем, да ѝ кажем: абе, гледаме си, ей така, от нямане какво да правим, да не си мисли, че... Не успяхме, само чухме тихия шум от босите ѝ прелестни крака, проследихме я, докато хлътна в канижела, и въздъхнахме.

– Почакай! – гласът на Пашата я настигна и отново я върна на лодъчна палуба.

Разбрахме, че Пашата не може да преживее малката победа на Марина и непременно ще се опита да измие срама ни. Той се приближи до нея и се наведе към краката ѝ, сякаш имаше намерение да ги разглежда с лупа.

– Включете прожекторите – викна, – не се вижда добре.

Лодъчна палуба се обля със силна светлина. Марина беше заслепена и запримигва като при разпит.

– Наистина хубави – каза Пашата. – Кожа? – посегна, за да разбере каква е кожата, но Марина го цапна през ръката. – Вероятно гладка. Нищо лошо не можем да кажем и за мястото, където свършват краката. Приятно закръглено, откъдето и да го погледнеш – Пашата мина зад гърба на Марина, за да види по-добре това място. – По-нататък плавно се преминава в нещо много тънко и крехко наглед, но всички сме виждали

как с това тънко и крехко нещо се вдигат две пълни с масло кофи. Нагоре е по-скромно, но това просто е една мила особеност на високите елегантни дами. На финала сме, господа. Но какво виждат очите ни? Пустош! Гол остров! А с какво може да ни привлече един гол остров, господа? Обиколиш го веднъж-дваж, хвърлиш по едно око наляво-надясно и вече ти е скучно. Не че си падаме много по загадъчните лица. Нямаме толкова време да разгадаваме нечий поглед, изражение и не дай си боже, усмивка. Ние си харесваме поразсъблечените лица, тези, на които очакваш всеки миг да им падне дрехата. Ако наистина беше дреха, досега сто пъти да сме я разкъсали, да видим какво толкова има под нея. Но имаме ли какво да разкъсваме в случая, господа? Рядък случай! Ето го, то е пред нас, голо лице, няма какво да разгадаваме, всичко е ясно и скучно.

– Не е голо, грозно е – каза тихо Марина.

Изведнъж от групата се отдели Дебелото момче Жорж, приближи се до Пашата, завъртя го и го засили към близката бухта въжета.

– Не бях свършил – каза той, след като се изправи.

Жорж не си направи труда да му обяснява.

– Хайде, прибирай се – побутна грубо Марина, – прибирай се, защото тези говеда могат да те накарат да се хвърлиш през борда.

Марина вдигна глава, погледна го, после всички останали и преди да тръгне, каза:

– Това е идея.

Сепнахме се. После се успокоихме, бяхме сигурни, че един от нас тази нощ няма да си легне. Първо ще тръгне да се разхожда в канижела пред каютата на Марина, като се старае да не вдига шум, после ще реши, че може да седне и да опре гръб, ей така, само малко да затвори окото, по някое време ще се свлече на пода, нищо няма да ми стане, ще си каже и докато

се убеждава, ще захърка. Няма да усети как Марина тихо ще отвори. Мъж пред вратата ѝ! Това вече е пределът на нейното самообладание, това е върхът за тази нощ и тя е готова да нададе вик, с който да събуди целия кораб. Викът стига до гърлото ѝ, но не излиза, остава в нея и сякаш минава цяла вечност, докато заглъхне. Умората идва изведнъж, Марина се обляга на вратата – свърши, и тази нощ свърши, нощ като всички останали... Какво толкова? Мъж пред вратата ти, грамаден, но беззащитен, няма причини да викаш. Какви чувства изпитва Марина, гледайки спящия Жорж, никак не е лесно да се отгатне. Защото видът на Дебелото момче трудно може да предизвика нежни чувства както в сънно, така и в будно състояние. Марина дълго го наблюдава, докато ѝ дойде наум да го побутне с крак.

– Ало! – повиква го тихо, но Жорж не помръдва.

– Ало! – виква по-високо.

– А! – надига се Дебелото момче и след като разбира къде е, промърморва: – Какво правя тук?

– Сигурен ли си, че аз знам?

– Може би, ако изпия едно кафе, ще се сетя.

– Нямам кафе.

– Ще отида да взема.

– Ела!

– Обикновено – казва Жорж още щом се тръшва на дивана – дебелият момчета са много мъдри момчета.

– Е, и? – пита лукаво Марина и кръстосва небрежно краката си срещу него.

– Знам всичко за тебе.

– Всичко?

– Повече, отколкото ти знаеш.

– Слушам – казва Марина и кръстосва краката си обратно.

– Само че престани да ми ги размахваш.

- Не ти ли харесват? Чувала съм да казват, че са хубави.
- Хубави са, но не искам да мислиш, че съм легнал пред вратата ти заради тях.
- А за какво друго?
- За да ти кажа, че и ти си глупачка като всички останали.
- Не ти вярвам.

Както иска, но все пак да си сложи една дрешка отгоре и да го изслуша. Първо, да си избие от главата, че някога може да достигне тия катили от корабите, да ги накара да я признаят и да им натрие носовете. Друго. Тя никога няма да може да върти някой от тези мъже на малкия си пръст, ако ще да е два пъти по-дебел от него, а краката ѝ да са три пъти по-дълги. Никога двама мъже няма да се скарат заради нея. Никой няма да поиска да я убие от ревност или да забегне с нея в чуждо пристанище. Решила е, че на корабите най-после ще си разчисти сметките с мъжете. Няма да стане. Мъжете никога не плащат, а ако все пак плащат нещичко, то не е на жени като нея. Но да оставим това. Да кажем, че след два, пет, десет рейса тя ги достигне, знае ли какво значи това? Значи, че те ще я приемат все по-малко като жена и все повече като един от тях. Ще псуват пред нея, ще я питат дали може да пикае през борда, ще я канят на мъжките си запивания, ще ѝ показват мацките си, които ще я гледат със страхопочитание, но това ще бъде единствената ѝ радост. Може би ще си купи кола, с която ще развежда из баровете шумните им компании, ще я потупват по раменете, давай, Маринке, ще ѝ казват, когато искат да кара по-бързо, така, така, момичето ни, когато са доволни от нея. Тайно тя ще продължава да се оглежда за някой от тях и покрай това годините ще минават, ще се пристрасти към хубавите питиета, хубавите цигари, хубавата музика и ще започне да казва, че този живот ѝ харесва. Понякога ще има нощи като тази, когато ще ѝ се иска да се хвърли през

борда, но алкохолът, цигарите и музиката ще я отвличат от подобни мисли.

Разбира се, това, което ѝ казва Дебелото момче, няма да я излекува. Тя непременно ще направи някоя глупост и колкото по-голяма, толкова по-добре за нея, ще излезе оттам съвсем попарена и тогава пак могат да изпият по едно кафе и да си поприказват. Дебелото момче обича да си приказва с попарени момичета.

После коремът на Жорж е потресен от пъргавината, с която той става, но Марина го спира. Сега е неин ред, нека бъде така добър...

Защо повечето студентки с крака като нейните винаги вземат с лекота изпитите, а тя трябва да чете като побъркана. Понякога слага мини, но нито един от асистентите не поставя ръка на коляното ѝ, да я окуражи или да я посмърри: колежка, колежке... Дори в задимените студентски мансарди, където всичко е толкова несериозно и приятно, никой не намира за нужно да я покани на танц. От онези години ѝ остава само дъждовната нощ, когато избягва на стоп от бригадата, за да е в тон с една лудешка компания. За мъжа, който я приема в луксозно обзаведения си апартамент, тя е една от поредните жертви. Знае това, но след ваната, цигарата и коняка го оставя да разтвори хавлията ѝ. Всичко около нея е толкова изискано, дори дъждът преди това сякаш е валял заради тази нощ, дори мъжът е внимателен, макар на другия ден да се прави, че не я забелязва. И това е... Защо му го разказва ли? Защото ѝ е писнало от глупаци, които те гледат, а не те виждат. Защото, нека и той да го знае, тя не е само крака и лице, и все един ден някой мъж ще го разбере. Един ден ще запуши устата на тия катили. Да го знае, от това никога няма да се откаже.

На ремонта в Лисабон имаше един наш траулер и Венци, третият механик там, дойде да търси някакви резервни части. Отказахме му, не ни се слизаше да ровим долу из склада.

– Елате – каза Марина, – ще потърся.

Тя го покани в каютата си и така не я видяхме да слиза до склада. После само си представяхме как Венци още от прага ахва, колко му е на един мъж след осеммесечен рейс да ахне. Виждахме как Марина се прави, че нищо не забелязва, докато погледът на Венци пълзи по краката ѝ. Кафето и конякът – в малки чашки върху поднос с бяла салфетка. Каятата ухае на чисто, а Марина – на дискретния „Айвън“, който се бяхме излъгали да ѝ препоръчаме. Какво още? Музика от касетофона. Венци след осеммесечния си рейс, вмирисаният на риба и масло Венци има чувството, че сънува. Толкова време само вода, желяза и досадни хора, в каята, която е толкова малка и никога много чиста. Знае ли, на траулера не е като на другите кораби. В смисъл – няма нищо излишно, нищо, което да пречи на ловенето на риба, нищо, което да те разсейва. Килим – това е смешно, представя ли си, с ботушите от рибцеха върху килима. Картина – ще те вземат за луд. Музика и порноснимки – това е прието. Още след месец всичко ти омръзва, все ти е едно, единствената ти радост е да дразниш другите. И в един миг някой да докосне онази най-тънка струна в тебе, която всеки миг е готова да се скъса. Слушала ли е „Циганските напеви“ на Сарасате, но не на концерт, а в някоя кръчма, когато пред циганина няма никакви ноти, когато той си позволява да вдигне още по-високо, да импровизира с каменно изражение и да те наблюдава под око как се прехласваш. Слушала ги е, но сама. Музиката е нещо истинско. Тя си е твоята музика, винаги е до теб, когато поискаш да я чуеш... Марина все повече се увлича и нарушава правилата на играта, която сама е измислила.

Към полунощ двамата стават толкова близки, че Венци не се колебае да каже:

– Искам да живея в тази каята.

– Наистина ли? – пита весело Марина, което значи, че е забравила всякакви предпазни мерки.

– Наистина.

Венци остана до сутринта в каютата на Марина, а на другия ден двамата обявиха, че ще се женят.

Не припаднахме, но между нас казано, доста се умърлушихме. Повъртяхме се, повъртяхме се, издебнахме Марина на кърмата и я награбихме. Не че искаме да ѝ се месим, в края на краищата нищо не губим...

– Ами да! Все едно да изгубите пожарен сандък.

Не така, момичето ни, и пожарния сандък да вземеш, не си го забелязвал наистина, ама я да дойде някой и рече да ти го грабне... Чакай бе, ще го дръпнем веднага и ако не ни разбере с добро, може и да опита колко е студена водата. Та не че искаме да ѝ се месим, но толкова ли не може да разбере, че Венци го е блъснал хормонът в главата за тия осем месеца и сега не знае какво прави. Като му се проясни малко, съвсем друга ще я запее.

– Вижте какво, моите момчета – каза Марина, – аз не съм ви пожарен сандък, аз съм жена, ако все още не сте забелязали, човек, ако нямате нищо против, и ще правя това, което намеря за добре. Тъй че приберете се в каютите и си отворете списанията с голите мацки. А утре ви каня на сватба.

Въпреки всичко получи се страшна фиеста. Бяха поканени двата екипажа. За наша изненада Марина посочи Весо за кум, той вдигна първия тост, после без тостове, музика, първия танц на младоженците, нищо не пропуснахме, дори успяхме да им поднесем подарък. Венци, високо стройно момче с лице на гимназист, щедро се усмихваше, но погледът му преминаваше през нас, сякаш ни нямаше. Марина също раздаваше усмивки, но сдържано и дискретно.

Към полунощ Весо се приближи до младоженците и каза:

– Искам да целуна роклята ѝ.

Венци му подари една от сънените си усмивки и кимна. Весо хвана края на роклята и го повдигна високо, за да го допре до устните си. Отново пред нас се откри прелестната гледка, заради която бяхме дрямали толкова нощи на лодъчна палуба. Марина гледаше някъде напред и се усмихваше тънко. Нека още веднъж видим какво сме изгубили.

Но ние не мислехме, че сме изгубили всичко, поне не мислехме да я оставим дълго да тържествува.

– Добра ли е? – попитахме Венци още на другия ден.

Сънената му усмивка помръкна.

– Щото спорим. Половината екипаж твърди, че е много добра, другата половина не е съгласна.

Вечерта двамата отидоха да спят в мръсната каюта на Венци, трудно се издържаха нашите простотии. След няколко дни Марина се върна сама, явно младоженецът беше повярвал на нашите измишльотини. Очаквахме я, пак бяхме по местата си както първия ден, когато пристигна. Но този път тя не ни даде възможност дълго да ѝ се любиме. Качи се направо при капитана, бави се около час, после се прибра в каютата си и докато се усетим, беше вече на трапа с куфарите. Отново с черната широкопола шапка и черния гащеризон. За нула време се струпахме на трапа и ѝ пресякохме пътя. Къде бе, момичето ни? Много бързо свърши меденият месец. Отиваш си, няма ли по едно прощално питие... Едно чао поне няма ли да ни кажеш? Толкова ли не сме заслужили?

Марина остави куфарите и се изправи. Хубава беше, по дяволите, в тоя черен гащеризон. Най-важното – никак не приличаше на изоставена, както очаквахме.

– Събраха ли се всички? – попита.

Огледахме се, май само вахтените ги нямаше. Марина разпери ръце.

– Отивам си, моите момчета. Не намерих това, което търсех, и си отивам. Какво търсех ли? Щях да ви кажа още в началото, но не ме попитахте. Понеже не намерих мъже на брега, дойдох да ги търся на корабите, разпяха, че тук много ги имало. Колко мъже мислите, че има на борда? Еди-колко си мъже и една жена, така ще кажете, нали? Не, моите момчета! Сред вас има само един мъж, с когото някой ден бих изпила едно кафе. Други няма. Кажете ми, толкова ли са мъжки мръсните ви номера, мъж ли е този, който вярва, че съм спала с целия екипаж, мъже ли са тези, които са го казали? Добре, че на брега не знаят какви сте мухльовци и как умееете да се пъчите. Сега вече ви е ясно защо си тръгвам. Но къде отивам, това и аз не мога да ви кажа. Може би на друг кораб, друго място, отвъд океана, ако трябва, околосветско пътешествие ще направя, все някъде трябва да ви има, проклети мъже. Накрая ще ви кажа, че ми се плаче. Най-малко за вас, повече за мен и най-много за това, че ви няма. Няма ви!

НОЖЪТ

Пак ще спасяваме честта на риболовния флот. Непосилна задача, господа. Като ни дойде наум за този нож, още веднъж се уверяваме, че сме пропаднали, пропаднали сме и такива ще си останем. Лудия Пепо също не е от тези, които държат на честта. Той взе ножа, но при друг случай може да го подаде. Макар че това все пак е нещо – има положение, при което Лудия Пепо може да вземе ножа. При нас такива положения няма.

Ну, поехали, както казва Висоцки.

Един ден, малко преди сутрешното ставане, бяхме събудени от ужасни крясъци. Трябва да кажем, че обичаме по-силните думички: ужасен, трагичен, мръсно и т.н. Та крясъците не бяха толкова ужасни може би, но достатъчно силни, за да ни събудят. Не скочихме веднага от койките, държим светът да знае, че не се стряскаме толкова лесно. Пропаднали сме, но това не ни пречи да правим някои неща с достойнство. Ако мис Мери Маклейн беше видяла колко спокойно се измъкваме от каютите, сигурно би спряла да крещи.

Плът, великолепна мургава плът срещнаха сънените ни очи на кърмата, открита гръд, двете връхчета на която направи избодоха очите ни. Негърката беше само по бикини, бели и някак нелепи върху тъмния фон, от лявата ѝ ръка капеше кръв, а в дясната държеше широк кухненски нож.

– Какво направи... какво направи моята ръка... няма пръсти! – крещеше тя на ужасен английски и ни показваше наранената си ръка.

Когато стигнем дотук, повечето искат да чуят още нещо за негърката и никой не иска да чуе гласа на онзи от долните канижели. Готови сме да разправяме за негърката, умираме си някой да ни пита за такива работи, освен това знаем, че за да имаме успех, трябва да говорим само онова, което другите искат да чуят. Така че ще потърпи още малко онзи от долните канижели.

Обикновено никой не пита за името ѝ, питат за кожата и за онези две връхчета, които са избождали очите ни. Кадифе, както казваме за кожата на всяка негърка, а гърдите – скромни и изправени. Какво е усещането? Винаги ни трябва малко алкохол преди това, но не сме хора, които се отвличат с подробности, когато искат да докажат на другите и на себе си, че им е хубаво. Има и такива, които питат за лицето ѝ. Дребно лице, с тъмночервени и подвижни устни, които европейското око винаги намира за дебели, плосък нос с трептящи ноздри, през които сякаш дишаше джунглата. Тънки масурчета, специално навити за случая, се спускаха около това лице и се блъскаха в него, докато негърката разтърсваше глава и крещеше:

– Какво направи... какво направи моята ръка... няма пръсти!

Как се е качила на кораба? С такси. Става дума за кану с мотор, който събира поне двајсет гърли. Имаме специални трапове за такива посетители, най-често провесени от финистрините. С тяхна помощ на кораба стават много специални и уж тайни фиести, за които няма да кажем нищо, с риск да изгубим част от аудиторията.

Гласът на онзи от долните канижели беше дрезгав и малко уплашен, доколкото хора като нас могат да си позволят да изглеждат уплашени. Мильо умира, каза гласът. Ха, сепнахме се ние, както най-често се сепват всички, които слушат. Как така ще умира? Кръвта му изтича, каза онзи от долните канижели. Поискахме да ни се обясни по-подробно. Мильо привикал

тази тигрица в койката си, но изглежда забравил да ѝ плати. И както се разбра по-късно, заплашил я с нож, широкия кухненски нож, който негърката размахваше сега пред нас. Тя не само отнела ножа, при което пострадала ръката ѝ, но дори успяла да го забие някъде отляво на гърдите му.

Това не е мелодрама, господа. Не е мелодрама, защото тук няма евтини чувства. Изобщо няма чувства, господа. Тук има просто разчистване на сметки. Може би не сме единствените, които зачитат такива дами като мис Мери Маклейн, но претендираме, че сме от малцината, които си го признават. Въпреки че се славим като едни от най-способните мъже на Европа, негърката не беше дошла на кораба да се забавлява. Бе дошла да печели, а е много неприятно, когато не се заплати спечеленото. Така че ние бяхме на нейна страна. Лошото бе, че тя не искаше да го разбере и се нахвърляше върху всеки, който се приближи до нея.

Предполагаме, никой не си мисли, че ножът ще бъде до безкрайност в ръката на негърката. Може да бъде изпуснат, може да падне във водата, може по някакъв мистериозен начин да изчезне, а най-вероятно е да бъде взет от някого. Но докато гадахме кой може да свърши това, и докато слушахме внимателно онзи от долните канижели, кръвта на Мильо течеше. Ако някой си мисли, че се паникьосахме – не! Просто побутнахме доктора да отиде най-после долу, да види какво става. Като разбра това, негърката изтича побесняла към него и докторът едва успя да се вмъкне в лазарета. След малко се показва на финистрина. Никой ли още не е взел ножа от тази пачавра, попита, онзи долу умира, кръвта му изтича. Не, никой не беше го взел. Стояхме на безопасно разстояние и си траехме.

– Какво направи... какво направи моята ръка... няма пръсти! – крещеше непрестанно негърката и се приближаваше все по-плътено към нас.

Постепенно отстъпвахме, накрая съвсем се разсеяхме, сипейки върли моряшки псувни и проклетия по повод неприятностите, които винаги ни създават тия черни. В този момент на кърмата се появи капитанът и смело се приближи до негърката.

– Какво се е случило, мис, дайте ми, моля... – започна той на отличен английски, но мис не го дочака да продължи, втурна се към него и капитанът едва успя да се оттегли с нужното достойнство.

Точно тогава по корабната уредба зазвуча Тина Търнър. Музиката и крясъците на негърката се смесиха в безумно кресчендо, на което мнозина от нас се наслаждаваха в каютите си. Не знаем дали песента екзалтира негърката, но тя изпадна в транс, тръгна из целия кораб, без да престава да крещи, като че корабът бе джунгла. Ако приемем, че нашето цивилизовано корито в този момент приличаше на джунгла, то трябва да признаем, че най-силното животно в нея бе мис Мери Маклейн. Тя беше жадна за мъст, ноздрите ѝ трептяха от решителност, но нямаше върху кого да излее всичко това. Напразно блъскаше по вратите, те бяха заключени.

Дълго след тази злополучна сутрин пред нас се изправяше стройното тяло на негърката. Но по-често виждахме ножа. По дяволите, винаги се намира един да го вземе, на другите остава само обяснението защо не са го направили. Мильо беше дебел и безформен, понеже злоупотребяваше с яденето и тънките питиета, усмивката му беше озъбване, процеп, през който се виждаха зъбите му. С тази усмивка влизаше във всяка каюта, щом надушеше алкохол. Раболепен, но отмъстителен, човек, който само имитираше загриженост за другите, моторист, за когото машините бяха само железа. Не се напиваше лесно, но когато минеше петстотинте, разправяше за дебелите жени от санаториума за отслабване в Несебър, които стенели страшно

възбуждащо, за жена си, която възпитавал с юмруци, а също и за двете си деца, които наказвал до стената на колене с вдигнати ръце. Според нас Мильо беше пълен идиот и ние бяхме довольни, че в лицето на мис Мери Маклейн си намери майстора. Само заради едната гола смелост можехме да направим опит да спасим Мильо, но за разлика от яростта на мис Мери Маклейн нашата цивилизована смелост не беше отгледана в джунгла и се посвени да се покаже.

Да де, щеше да каже по-късно Дебелото момче Жорж.

След като обходи целия кораб и не намери човек да употреби ножа, негърката сякаш се примири и застана пред лазарета да превържат ръката ѝ. Лудия Пепо се оказа най-близо до нея, издебна я и сви ножа. В първия момент тя се разяри отново, но после притихна и каза, че тази ръка и тази кръв ще струват скъпо на белия мъж.

След като я превързаха, тя мина покрай нас вдигнала гордо бинтованата си ръка. А ние си останахме на кораба да приказваме и да анализираме. Все пак съдбата можеше да не бъде толкова несправедлива. Можеше в края на краищата да пъкне тоя проклет нож в ръката на някой друг, подаде го на последния, този, когото смятахме съвсем сигурно за побъркан, а да не говорим за външния му вид. Лудия Пепо имаше дълги ръце и къси крака, коремче, ни в клин, ни в ръкав щръкнало под хлътналите му гърди. Папагалът на капитана знаеше повече думи от него и преживяваше по-емоционално отплаването. Говореше се, че не си вършел работата в леглото, че бил непоносим вкъщи и го изпращат на рейс, преди да изтече отпуската му. Сега, надяваме се, всички разбират колко е трудно да се даде медалът на такъв човек. Но ние му го даваме, с чиста съвест му го даваме, нека се радва Лудия Пепо, а ние ще продължаваме да доказваме на света, че сме пропаднали, защото знаем, че светът страшно си пада по пропаднали типове. Или

най-малкото, все му е тая дали си пропаднал, мъжествен, или побъркан.

Мильо ни спести неприятността да умре, раната му се ока-
за лека и още на другия ден на устните му заигра познатата
усмивка, която изведнъж помръкна, когато на борда се появи
полицай.

– Мис Маклейн – каза извинително и раболепно той – иска
обезщетение сто долара. В противен случай...

Знаехме какво в противен случай. Естествено, Мильо
трябваше да плати. След като не е могъл десет – сто. Но няма-
ше в момента. Лудия Пепо имаше и му послужи.

– Чест е за нас, господа – каза същата вечер Пецата, един
дългуч от Плевенско, – че в риболовния флот има такъв про-
паднал тип като Мильо.

– Плюя аз на такава чест – каза Дебелото момче Жорж.

А Мильо никога не върна стоте долара на Лудия Пепо.

ИТАЛИАНКАТА

Вашите моряци не знаят ли, че се връщате с един човек по-малко? Не знаят ли за какво идвам на кораба? Ще си повредят очите да ми смигат. Престанете да ме оглеждате и вие. Знам какво ще кажете. Не съм облечена подходящо за случая. Това имам, това слагам. Кожената пола я нося от десет години, а високите обувки – от пет. Пазя си хубавите неща. Знам, че походката ми винаги е обръщала погледите на мъжете, но човек трябва да е ангел, за да изглежда прилично по тези стръмни трапове. Сигурно си помислиха, че по-скоро ще го прекрача, отколкото да го оплаквам. И не са далеч от истината. Имате ли хубави цигари? Не може да нямате. Благодаря. Кажете сега как стана, капитане. Смущавам ви, така ли? Не ви изглеждам достатъчно нещастна. Е, преглътнете го. Има ли някой виновен за това? Мълчите. Не ви харесва хладнокръвието ми. Щяхте да се чувствате по-добре, ако бях писнала още от кея, да дойда тук и да припадна, предпочитате да търсите вода, да ме свесят и да успокояват. А да ми избършете сълзите, не искате ли? Няма да ви се случи, оставете това и говорете. Та има ли някой виновен? Само като си помисля, че може да тежи на нечия съвест... Аз? Аз съм виновна? Искате да ме разсмееете. Не съм му изпратила нито една радиограма. И какво? Мислите, че това го е трогнало? Може, но да го накара да се хвърли през борда – никога! Сигурно има мъже, които се побъркват, но Доктора не беше от тях. Моряците наливали масло в огъня. И как го наливаха? Мълчите. Вече мислите дали да не пратите по

дяволите съмнителната ми скръб, да плюете на всичко и да ми кажете, че съм мръсница, каквато се старая да изглеждам още от началото. Преглътнете това и кажете какво говориха моряците. Знам, че не са от хората, дето ще вземат да утешават някого, напротив, душата му ще извадят, ако разберат, че нещо не му е наред. Сигурно са говорили и за мен. Какви ли бикини е сложила сега, бели с червени розички, няма да се излагаме, нали, Докторе. Добре, няма да си въобразявам, че аз съм причината. Била душна вечер в Южния Атлантук, моряците говорили малко повече. И какво от това? Кой е тоя Господа, който го подлудил съвсем, и...

Добре! Ясно ми е. Вече мога да тръгвам. Да остана още малко? Може, ако ми предложите кафе. Не се извинявайте, че не сте се сетили досега. Изглежда, на вас нещо не ви е ясно. Казвате, той беше човек все пак. Не беше, уверявам ви. И сега ще разберете защо.

Мълчанието ми бе едно малко отмъщение. Толкова малко, че се съмнявам дали го е забелязал. А така исках да го уязвя, умирах си да му отмъстя за всичко, което направи с мене, а не можех, нямаше как. Неговите колеги му казваха по-добре да ме остави, щом не може да понесе, че има такава млада и хубава жена. Щом ме ревнува толкова, по-добре да ме остави. Не, казваше той, тя затова е тук, за да я ревнувам и измъчвам, нали, котенцето ми? Няма да ме остави, докато не откачи или не нахрани рибите някъде из океаните. Той сам казваше, че може да свърши със себе си някой ден, толкова му беше опротивяло всичко. Сега ще ме питате защо аз не съм избягала. Ще ви кажа. Дайте ми още една цигара. Благодаря. Поставяли ли сте се някога на мястото на жена? Да? И сте си казвали, че не би било лошо. Така ли? За пръв път виждам мъж с подобни желания. Как ли бихте изглеждали в рокля! Значи, няма да го преживявате тежко, когато получавате по някоя и друга

плесница. Ще се радвате, като ви тръсват по стотина лева всеки месец. Вземай, уличници. Вашите моряци ще се изчервят, ако чуят мръсотиите, които съм чувала. Какво ще направите, ако имате две деца, получавате символичната заплата на медицинска сестра и нямате дом и мъж? Сложно ли ви се вижда? Напротив. Много е просто. Сигурно си мислите, че свестните мъже ще си изпочупят краката подир вас. Не, драги, ще се намери някой куц, с едно око, някой мръднал, някой алкохолик на години, ей такъв ще ви прибере. И после тихо и кротко ще понасяте всичко. Дори свинщините, които ще ви кара да правите в леглото, за да се насити, и най-важното, да си отмъсти на някого, който не съществува. Не сте сигурен дали ще търпите всичко това? И какво ще направите? Искате ли да ви кажа какво? Признайте си, че това никак не ви засяга. Но работата е там, че вие ме харесахте. Нищо чудно. Освен ако не сте нещо сбъркан. Моля? Така не се говори с капитан? И какво, като е капитан? Мъж като всички останали мъже със слаби ангели. Та вие ме харесахте, там е цялата работа. И затова си внушавате, че искате да направите нещо за мен. Ако вдовицата беше на петдесет години, много се съмнявам дали щяхте да поискате телефона ѝ. А сега ще бъдете така благороден да ми се обадите с трагичен глас, за да ме поканите на вечеря. След вечерята тук сутринта ще ме изпратите до трапа и после ще заминете на рейс. Прелест! Не съм права, така ли? Значи, ще направите нещо друго за мен? Женен ли сте? Разведен. Прекрасно. Както виждам, не сте куц, с две очи сте, не сте мръднал, не сте алкохолик и най-важното – не мислите, че трябва да се ожените за някоя свободна мацка без деца. Сигурно имате особена слабост към жени с две деца. Тогава обадете ми се, ако решите да поискате ръката ми. Помислете и ми се обадете. Само не използвайте телефона, за да ми поднесете пак съболезнованията си. Искам да знаете, че лошите живи са и лоши

мъртъвци. Искам да знаете, че аз мразех този човек като жив и сега не мога да се правя на неутешима вдовица само защото той е отишъл на дъното. Има неща, които вие, мъжете, никога няма да разберете. Ние можем да плачем за някой негодник, но за говедо като моя мъж – никога!

Има ли нещо за пиене? Уиски? Започвате да ме глезите. Така съм трогната, че съм готова да сменим малко мрачния тон и да ви разкажа нещо приятно. За най-милиия негодник, когото съм срещала. Искате ли?

Знаете ли как ме наричаха някога? Италианката. Доста мургава съм и с тия тъмни коси много повече приличам на циганка, отколкото на италианка, нали? Минавах за лекомислена, но не бях, за добро момиче, но и това не беше вярно, за мадама с характер, както ме лъжеха мъжете. Но бях приятна и мила и много хора ме обичаха. Хубаво ми беше така и си мислех, че винаги ще бъда едно весело момиче, създадено само за щуротии.

Едва ли щеше да се сети някой, че приличам на италианка, ако не бях преметнала така майсторски Боян. Онова лято в бара на хотел „Шипка“ имаше страхотна програма, но аз все не успях да отида. Та Боян беше барман в „Шипка“. Сестра ми отиде малко по-рано с компания. Много се бях навила на тоя номер, знаех ги какви са мошеници всички бармани и колко мангизи смъкват за една вечер. Аз не бях виждала Боян, сестра ми го познаваше, отишла на бара и почнала да му шушне. Знае ли, че в хотела е отседнала една италианка, дъщеря на богат адвокат от Рим. Има самостоятелен апартамент на последния етаж. След малко ще дойде на тяхната маса. Влязох, без да свалям тъмните си очила, огледах се небрежно, като ги понамествах от време на време и се правех на гранддама. Изпихме две бутилки метакса на тоя тарикат. Накрая ми подари една бутилка „за горе“, като се надяваше, че щом затвори бара,

ще дойде да я изпием заедно. Бях изкарала курс по италиански и дрънках каквото знаех. Сестра ми превеждаше. Уморена била, по-добре да се наспи. Тогава утре на плажа. Да, на плажа може. Много се надява, че ще те види утре на плажа. Буена ноте. Буена ноте.

Когато на другата вечер отидох отново в бара и му казах „здрасти“, Боян дълго не можа да ми отговори. А защо отидох? Защото го харесах. Има мъже, които ми харесват от пръв поглед. Спокойно, вие не сте от тях. Такива мъже изобщо не се усещам как ги зяпвам. Така и направих, когато видях Боян, за момент забравих, че ще се правя на италианка, веднага го зяпнах, сякаш не бях виждала мъж от сто години. Стоях така, докато сестра ми не ме ритна. След като изтърсих моето „здрас-ти“, аз бях смутена не по-малко от него. Но като се съвзе, той се засмя, стана му весело, че така добре сме го преметнали, и с това ми хареса още повече. Оказа се, че не бил никакъв барман, а студент и само през лятото се уреждал тук. Стоях срещу него, докато затвори бара, все повече го харесвах и все повече си мислех, че този мъж не е за мене. И аз му харесах, но още от началото разбрах, че моите щуротии няма да вървят дълго пред него. Кой знае защо, си мислех, че няма да мога дори да го пипна. Не е за тебе, повтарях си, избий си от главата, че ще го имаш. Може би ще попитате какъв беше толкова тоя мъж, че... Не знам, но бях сигурна, че той може да бъде мил с всяка жена, без да я пуска близо до себе си, че си има свой живот и не пуска там никого. А може би чакаше някоя жена, но аз не бях тази жена. После, колкото и добре да се държеше с мен, до края се тровех от мисълта, че не съм за него. Боян беше умен, имаше интереси, от които си нямах понятие, а аз измислях само щуротии, които в началото страшно му харесваха. Той също не падаше по-долу с неговото леко чувство за хумор, побъркваше ме от смях, а когато приказваше сериозно, зяпвах

го като първия път. Веднъж, когато беше много хубаво, го попитах, представя ли си да живеем заедно, да се виждаме всеки ден, няма ли да ни омръзне. Да опитаме, каза весело той и се оженихме. После, едно след друго, двете деца, семейната въртележка, докато един ден разбрахме, че все по-малко имаме какво да си кажем. Вече не вървеше да щурей, а аз сякаш не умеех друго. Боян започна работа, но не ми беше интересно да слушам за проектите му, не харесвах книгите, които четеше, и филмите, на които ме водеше. Приятелите му бяха особени, скучно ми бе с тях и един ден той ми каза: „Дотук, моето момиче“. Бяхме на квартира и аз останах с двете деца там, а той отиде да работи в Козлодуй.

Все още ми беше мил, когато се виждахме понякога заради децата, той пак ми позволяваше да бъда веселото момиче, каквато си бях. И преди да си заминем, пак имаше дни, когато щуреех, слънчево дете ме наричаше, аз не съм за тебе, ти можеш да живееш само с любов, аз не мога, трябва да си намериш мъж от твоята кръв. Е, как да го намеря с тия две деца, негоднико, казвах му, и той вдигаше рамене. Беше мил дори когато вдигаше рамене, просто невъзможно, и той не знаеше какво да направи, единственото възможно – да се разделим. Дори когато казваше това, пак ми идеше да го целуна. Иначе си беше негодник, остави ме с двете деца и замина.

А Доктора ме прибра по милост. Знаех го, но се съгласих. Той не остави и помен от онова момиче. И ако ми се плаче днес за някого, то е за веселото момиче, което никога няма да се върне, то умря, умря през тези години, докато бях с Доктора. Сега вече мога да заплача. Не ме гледайте, покажете ми банята.

ЧОВЕК ЗАД БОРДА

Толкова ти говорихме за престоите на брега, Док. Не ни изслушваше, не искаше да знаеш какво страхотно нещо са те и как обичаме да се гмурваме в тази мъгла на опиянение и забрава. Рейсовете ни изпразват, Док, престоите ни препълват. Отвърщаше, че ти си отдавна пресушена чаша, която вече никой не може да напълни. Твоето цивилизовано отегчение по странен начин ни привличаше, не го признавахме и искахме да те убедим, че не ние, а ти трябва да ни завиждаш. Заради тебе пребръквахме бедните си моряшки души и вадехме като забравени слънчогледови семки нашите луди истории. Прекъсваше ни, но и тогава не ти се сърдехме, все се надявахме, че няма да издържиш и един ден ще хукнеш с нас.

В онази душна вечер в Южния Атлантук имаше почти всичко, което една бедна душа може да пожелае. Красива пълна луна и едри звезди, с които бяхме свикнали, но винаги имаме добри чувства към тях и настроение да им смигнем. Димяща риба от скалата на кърмата и изстудено памидово вино напук на етикецията. Рибата и виното – също всекидневни и познати неща, но желанието ни за празник ги правеше неочаквани скъпи гости. Тихо море, от което вееше скука като от смирена вярна съпруга, но затова пък спокойна вахта и възможност да се отпуснем. След пет-шест бутилки всички бяхме възбудени, само ти – не. Хапваше от рибата, отпиваше от виното, но явно не ти беше вкусно. Кое то значеше, че ти, извинявай, Док, просто нямаш вкус, изгубил си го някъде или никога не си го

имал. Когато си признаем, че гледаме съмнителни филми, на нас също ни казват, че нямаме вкус, но ние не намираме, че това е толкова трагично. Ходим и на сериозни филми и понякога ги разбираме. Повече се притесняваме да не би случайно да си изгубим вкуса към рибата и виното, жените и безсънните нощи, когато обикаляме кръчмите като бездомни настървени кучета. Ти беше от друг свят, Док, съвсем различен и чужд за нас. Ти нищо не правеше и най-важното – никому нищо лошо, но това не пречеше да те гледаме така, както чайките гледат боядисаната си сестра. Сигурно знаеш, че те са свирепи към нея и не се отказват да я кълват, докато не я умъртвят. Тия глупави птици се подчиняват на глупавия инстинкт, че една от тях е различна. При хората разликата е, че мислят, когато кълват. Ние свеждаме живота до простите неща, до рибата и виното, жените и безсънните нощи, а ти до какво, не знаехме до какво, може би до нищото, но при всички случаи то беше различно от нашето и ние не можехме да не те клъвнем.

За да ни разбереш, Док, поне веднъж трябва да се събудиш с натежала глава, оглупял от алкохол, безсъние и секс. Някъде към обяд, сам, момичето си е отишло и добре е направило, защото в този момент не ти се ще да виждаш никого. А ако все пак някой дойде и ти каже, че корабът се пълни с вода, че си уволнен или че снощното момиче се е хвърлило под автобуса, единственото, което може да се чуе в отговор, е: „И какво?“. Чувстваш се освободен като празна къртяща бъчва, от която е изтекло до капка тежкото и неприятно питие на задължения, работа, ужасното желание да обичаш и да те обичат, всякакви окови и обществени норми. Разбира се, само след час бавно и трудно всичко започва да се пълни отново. Някъде привечер, когато в града нахлува оздравяващият полуждрач, желанието за живот идва при тебе като жена, която познаваш, откакто се помниш. Всяка вечер различно облечена и всяка вечер с

различни и все по-загадъчни обещания. Макар да знаеш, че обещанията ѝ са винаги по-големи от това, което ще ти се случи, тръгваш, да не би тъкмо тази нощ да дойде опиянението, надеждата за което не те напуска никога. А дотогава събирай трохите и им се радвай като гладно врабче. Дори и една да е, вземи я. Щом си сигурен, че някъде ще прекараш добре, ако ще да е на сто и двайсет километра, тръгвай! В ресторанта намери някое самотно момиче и танцувай цяла вечер с него. Уверявай го, че ще бъде много хубаво, ако остане с теб. Когато ти отговори, че ще бъде пошло, изкрещи в лицето му – не! Още една чаша, момичето ми, за да блеснат очите ти. Още една, за да дойде чувството, че нощта е недовършена. Да ти влезе едно дяволче в кръвта, което да те кара да искаш нещо, без да знаеш точно какво. Да поскиташ из тъмните алеи, да се къпеш гола в морето... Лудости, лудости да ти се приискат. Да заспиш едва когато потушиш всичко. А ако случайно не се получи, да виеш като вълчица и да събудиш целия къмпинг.

А може да дочакаш изгрева сам и неразбран. Тогава направи едно дълго плуване навътре в морето, после излез на брега капнал от умора, с хладно, тръпнещо тяло и все по-малко доказателства, че снощното момиче е съществувало.

Както винаги – обади се вяло, с което ни впрягаше много повече, отколкото, ако беше закрепчал. И какво толкова лудо да хванеш такси, да отидеш на майната си и там да свалиш някоя мръсница, която прилича на всички останали.

– А ти какво искаш? – изтърси изведнъж Господа. – Кое е лудо според тебе? Да правиш секс на площада или да застреляш някого в автобуса?

Сигурно някой е казал на Господа, че много му отива, когато е ядосан. Иначе – необясними са честите му гневни изблици, в повечето случаи точно когато няма защо. Но този път тайно му изръкопляскахме. Тайно, защото, ако чуеше овации-

те ни, щеше да се разтопи, да се ухили и представлението да се провали. Бяхте стари приятели с Господа, много рейсове бяхте правили заедно, но това не му пречеше да те нарича земен червей. Земен – последния епитет, в който се бе влюбил Господа.

– Ти ли, земен червей, ще ми кажеш, че е глупаво да ходиш на сто и двацет километра да си пиеш питието? По-добре си слушай класическата музика и си чети книгите, които никой не разбира. Не слушам такава музика и не чета такива книги, но знам, че всички земни скапанияци стигате дотам, а после разправяте, че и това е безсмислено. Не можете да ме трогнете. Аз ще си чета „Зорбас“ по петнайсет пъти на рейс и ще си слушам гръцка музика. На други ги разправяй, че жените били долни. А и такива да са, какво от това, дявол да го вземе. Косите ти ще се изправят, ако ти вкарам някоя от моите мацки в леглото.

Но никога няма да ти се случи подобно нещо, защото то не пада от небето. За да падне, трябва да си малко луд, може и повече, но в никакъв случай да не дремеш и да разправяш, че всичко е безсмислено. Не ми казвай, че в началото се втурвате в живота и като разберете, че е блудкава супа, едва тогава се оттегляте. Не! Вие задрямвате още преди да сте опитали. Ти си един от ония сънльовци, Док, които така се раждат и така си умират. От време на време отварят по едно око да свършат някоя работа, но ега ти работата. Цял живот под сянката с прихлупена капа, така си ви представям, и трябва някой непременно да ви ръгне или да ви зарита, за да се събудите. Иначе спите и чакате. Какво чакате бе, мама му стара? Да стане животът по-съвършен? Ами той си е съвършен. Какво му липсва? Дори и нашият параход да вземеш, само мацки дето няма, иначе какво му е, всичко си има – мръсници, които, без да им мигне окото, ще ти задигнат часовника, приятели, които ще скочат през борда заради тебе, канапи, които можеш да псуваш колкото си

искаш, все им е тая, двама-трима, които се пъчат, сякаш управляват космически кораб, и поне десетина, без които корабът ще спре или изобщо няма да тръгне. Но най-много са сънльовците като тебе. Не бих имал нищо против вас, но вие сте много, ставате все повече и толкова ме вбесявате, че някой ден ще взема да ви изрина като ръждата, дето я изчукваме от палубата. Много ме ядосвате, защото знам, че вие, сънльовците, уж си кютате, а тайно се присмивате на нашия живот. Много ви е смешно, че живеем така, че сме диваци, които се радват на дрънкулки, след като няма живот, който заслужава да бъде живян. Е, като сте толкова сигурни, защо не вземете да се удавите бе, мама му стара! Ама не ви стиска, нали? На пръсти се броят тия, дето имат дупе да го направят. Всички други само мърморите и хленчите. На нас ни харесва така и така си живеем. На вас не ви харесва и пак си живеете. Крепи ви вашата пъзльовщина. Не ви се умира, защото никоой повече няма да вижда колко сте отегчени. Ще се лишите от вашето единствено скапано удоволствие – да тровите другите и да им се присмивате.

– Като ви гледам – подхвана неохотно ти, като подаде бухилката на следващия, без да отпиеш, – спомням си времето, когато събирах стъклени топчета и слушах приказки с ей такива очи. Но после? После на гости ти идва едно малко чудовище. Първите му думи са, че ти всъщност си пропилял детството си. Нямало е никакъв смисъл да събираш стъклени топчета и да слушаш приказки с широко отворени очи. Става ти все по-досадно с него, мислиш си, че един ден ще се отървеш, но годините минават и тази надежда все повече намалява. И така, вървите си двамата ръка за ръка, докато стигнете до края, до гроба, където това мъничко упорито чудовище те е вкарало много по-рано.

Години наред те дърпа като побесняло. Давай, давай, не спи, напредвай, побъркай всички около тебе, докажи, че си

най-способният, вземи най-високата титла – чудовището ти е позволило да намираш смисъл в това. Но после не пропуска да ти каже, че ти е подхвърляло подаяния. Разбираш, че си попаднал в страхотен водовъртеж и трябва да се бориш с ръце и крака, за да се измъкнеш. Накрая успяваш, излизаш, съхнеш на слънце и се радваш. Чудовището ти обяснява, че водовъртежът е бил необходим тъкмо заради този ден – стига ти, и още на следващия те пуска отново. Този път ти казва – дръж се, и сякаш се оттегля завинаги. Да се задържиш на повърхността, се оказва все по-трудно и ти дори нямаш време да си отговориш на въпроса дали има смисъл. В началото се затваряш и живееш само с работата си. Наистина стабилна крепост, но и тя се пропуква. За да останеш там, се налага да се обградиш с високопоставени некадърници, като непременно признаеш, че и те са нещо. Дори смирено да навеждаш глава, когато те потупват по рамото и оценяват труда ти. Колкото повече постигаш, толкова повече стават тези, които искат да влязат в крепостта. Принуден си да се занимаваш с дреболии, университетски интриги, оказва се, че мястото ти не е толкова сигурно. Така че не си вири много нос, не се прави на светец, за когото науката е единственият храм, в който може да се помоли. Разбира се, първа те предава собствената ти съпруга, която също иска да напредне и затова става любовница на шефа си. После едно унизително съдебно дело, в което си зашеметен от обвиненията, изсипани върху тебе. Накрая възпитаната ти съпруга се извинява, наложило се нейният адвокат да бъде толкова безмилостен, защото иначе нямало да ѝ дадат жилището. Оттам нататък всичко тръгва с главата надолу и трябва все повече да се унижаваш, за да се задържиш. Когато отново застанеш стабилно, но вече не с труда и авторитета си, а с помощта на хора, които са доволни, че си почукал на вратата им, тогава се огледай и виж колко е празно около тебе.

Макар да ти се струва, че ще се пръснеш от лицемерието и суетата, които те заобикалят, остави се да те вълнат в живота на привилегированите с техните командировки в чужбина, вносни коли, хубави питиета, пикници в изискано обзаведени вили без съпругите. Най-важното, ти вече си един от тях, а те не търпят хора от тяхната каста да живеят друг живот. Всичко е наред. Потискай тези под тебе, щом това ти осигурява тила. Използвай положението си, за да правиш недвусмислени намеци на закъсалите студентки. А когато преситената ти душа задреме при вида на голо момиче, което месеци те е преследвало по стълбите, написало ти е поне сто писма и ти е казало хиляди нежни думи, тогава опитай дали това не става по-добре с мъж. Отврати се от себе си, страдай, както никога досега, най-сетне душата ти вибрира и стене, най-сетне храна за нея, нищо, че е от унижение, свинство и сподавен кикот.

После си избери ролята на стар благородник и приюти една млада, но измъчена и озлобена жена с две деца. Не ѝ позволявай никога да забрави жеста, който си направил за нея. В началото ѝ го натяквай мило, а после все по-жестоко, докато я изкараш от равновесие и започнат всекидневните скандали, които са за предпочитане пред нищото. Така, докато един ден разбереш, че ти прави удоволствие да се държиш с тази жена като с пачавра и да тровиш живота ѝ с безпричинната си ревност. Че не си способен да доставиш радост нито на нея, нито на децата ѝ, нито на себе си. Тогава зарежи всичко, качи се на корабите и слушай едни и същи истории за кръчми и случайни жени.

Искам да ви вярвам, че прекарвате добре, но не мога. Самите вие още на третия ден от престоя казвате: хайде, да се омитаме, че замирисахме. Възможно е нещо от този живот да ви харесва, но и вие се подигравате на сериозната му мутра, когато се прави, че спасява света от гибел с неговите речи, с

неговите апели за нравственост, с уверенията му, че изкуството е вечно. Не може да не знаете, че той търгува дори с желанието ви да го превръщате в непрекъсната фиеста. Готови сте да платите баснословна цена. Затова сте тук. Залъгвате се с дребни радости, но голямата фиеста все не идва, защото някой е направил сметката по-добре от вас, така че никога да не можете да я платите.

Знам, че не ми вярвате. И може би сте прави. Нека си мислим, че има весели хора по света. Те са онези латиноамериканци, които танцуват три дни и три нощи самба, те са онези освободени таитянки от платната на Гоген, нехайните и шумни младежи с китари, с които понякога се смесвате по улиците на чуждите пристанища. Те са винаги там, където нас ни няма. Надеждата, че поне веднъж ще бъдеш един от тях, все по-рядко те навестява. Докато един ден отчаянието те доведе до ръба, където не можеш да правиш нищо друго, освен да чакаш поредния удар. После намираш, че е красиво да стоиш на тоя ръб, да гледаш колко тъмно и безнадеждно дълбоко е под тебе, и да се усмихваш. Когато и тази красота ти омръзне, остава само да се наклониш малко повече и да полетиш надолу.

Ние сме грубияни. Или, както казва Господа, говеда. Мислим, че винаги трябва да представим истината по-черна, отколкото е, и така да помогнем на онзи, на когото я хвърляме в лицето. Но често не се получава, изглежда, такива типове като Доктора съвсем се разкапват от това, а ние си спечелваме още една точка да бъдем причислени към говедата. Ако имаме някаква вина, това е. Иначе от най-добри чувства наговорихме толкова работи на Доктора през онази душна вечер в Южния Атлантик.

Защото на другата сутрин вече го нямаше на борда.

ПЯСЪК ОТ ДЪНОТО

*Защо от дъното, когато и на брега пясък колкото щеш?
Може би заради хазарта на гмуркането,
заради глътката въздух,
след като си гребнал от най-дълбокото...
Скачаме ли?*

МЪЖЕ ЗА ПОСРЕЩАНЕ

Не! Не мисля, че „преди“ е по-хубаво от „сега“. И невинаги „след“ ме разкъсва с угризенията си. Най-зле съм настроен към „преди“ – то е моята малка корабна инквизиция. Пъдя го, мачкам го, душа го, когато нощем се примъква в койката ми, и като не става с лошо, опитвам с добро – шепна му, гушвам го, приказки му разправам, с единствената цел да миряса и да ме остави на мира. Не! Вмъква се през ухото ми, разкопчава устата ми, бърка ми в очите, преравя тайните ми джобове, с краката нагоре ме вдига и тръска, така, докато изтръгне съгласието ми да си правим компания.

Блус! Не искам ли? В сумрачно крайпътно заведение, сакс, който проплаква, безучастно пиано и джазбандист, който гали барабаните. Покъртителен блус и тръпки, които тръгват от корема нагоре и надолу, на някои места се сплитат на възел и докато им се откопча, целият се обливам в пот. Не е лека работа тази, да танцуваш с любимото момиче, докато го няма. Ама на кого да разправяш!

Не, не съм влюбен... Да не олекваме толкова, както често ми препоръчва Весо. Все пак, надявам се, че ще бъде на кея. А може и да е хлътнала тая Дарина по мене – първоначално състояние, преди да разбере колко съм кух и отнесен. Но да ме чака... Не че не мога да накарам някоя фръцла да ме чака. Чакали са ни и ще ни чакат, ако решим, цял клас гимназистки можем да си доставим на кея.

Хич да не се опъвам. Да си представя как Дарина слага ръце на раменете ми. Как моите се сключват около нея, без да я притискат, сякаш са независими от мъжа, който винаги досега е употребявал сила, страхуват се, че ще ги принуди да я мачкат, страхуват се може би, че ще я счупят. А ако не ми е ясно кое е онова нещо, от което искам да я предпазя, нека се поразчовъркам още малко и ще разбера – аз съм това нещо. Да не си въобразявам, че ще прекъсна блуса на бърза ръка и ще го прехвърля в койката, където вече няма да бъде така внимателен. Трудно е след шестмесечен рейс човек да бъде внимателен. Няма „преди“, няма „след“, има „сега“, което се надига в тебе като вълна, държи те на гребена си, стягаш се, ще се пръснеш, още си там, на гребена, не искаш, жадуваш да се разбиеш, час по-скоро да стигнеш прибоя, да те отсече влажното пясъчно дъно, да рухнеш в пяна, пръски и водна мъгла.

Няма! Да не си мисля такива работи. Една усмивка ако получа, пак добре, едно махване с ръка от потегляща кола – стига ми. Защото не знам какво е станало през тези шест месеца, докато се давехме из океаните, или по-точно какво е останало от онази вечер преди отплаването.

Нищо. Защото Дарина не дойде. Пристигнахме някъде към дванайсет, цял следобед се пулихме с Весо към портала, идваха и си отиваха много момичета, но от Дарина никакви следи.

Запасувахме така, както не бяхме псували по време на рейса. „Преди“ писукаше като мишле. Вдигаше лапички, в очите му се четеше ужас, все по-малко вярваше, че ще остане живо. Завираше се в най-тъмните ъгли и ако можеше, нямаше да диша. Сигурно приличах на пиян пройдоха, способен да убие собственото си дете. Все пак аз го бях родил тоя блус, под звуците на който се поклащах толкова време. Дарина не участваше, пръста си не беше мръднала за това. Не знаеше и може би

никога нямаше да узнае. „Преди“ издъхваше, а „сега“ и „след“ изобщо нямаше да има.

Надвечер се появи Филипа и обясни. Беше приятелка на Дарина, но я приемахме по-скоро като част от нея, като чадъра ѝ, да кажем, или копчето на блузата ѝ, което невинаги забелязвахме. Наричахме я галено Фиби – от фиба, заради удължения ѝ нос, скоклестата фигура и равната дъсчена фасада отпред. Тя закърши виновно ръце и помоли да я извиним, че не е успяла да дойде навреме – сякаш някой е примирал да дойде. Началникът ѝ, като всички началници, бил много проклет, а тя какво – една машинописка, кой се вслушва в молбите ѝ, а и какво може да му каже, какъв е този, когото ще посреща, в края на краищата никакъв не ѝ е, нито брат, нито братовчед, да не говорим за мъж, никакъв...

Така и не разбрахме за кого от двамата става въпрос.

– А Дарина къде е? – попита Весо вместо мене.

– От един месец е в отпуск, развява се в Созопол, нали знаете какво е през лятото в Созопол. Къщата им е пълна с разни намахани софиянци, пие си питието с тях под асмата и хич не ѝ пука, че корабът е пристигнал.

– Ще отидем да проверим – мрачно каза Весо.

Абе, какво ще проверяваме. Кой знае къде се е запиляла, само ще ни провали вечерта, докато я изровим от някоя созополска кръчма. Ако толкова много държим, да отидем до Созопол и да направим една хубава вечер във „Вятърната мелница“. Там има познат, ще ни обслужи като дипломати.

Таксито хвърчи, гумите свирят на завоите, бързаме, бързаме да живеем, шест месеца, сто и осемдесет нощи си спал сам, а сега до тебе има жена, макар да сме казвали, че не е, прехвърлили сме по една ръка, тя се залива от смях, знае, че с нас се прекарва добре. Филипа шепне нещо на шофьора и той натиска още по-силно педала, бързаме, макар че не си стру-

ва. Никога не се случва това, дето го очакваме, затова и сега не горим от желание да спрем, обикаляме всички созополски кръчми, пет пъти се разкарваме до къщата на Дарина, но така и не я намираме.

Накрая заседнахме във „Вятърната мелница“ и наистина прекарахме чудесно. Сервитьорът ни поднесе огромно плато с разни риби и още едно с пържени картофи. Тропна и две бутилки евксиноградско вино, специално запазено за скъпи гости. После още две. Ето как се прави веселото. Аз си останах мрачен, но Весо беше в страхотна форма. Обслужваше сърчно Филипа, като ѝ сипваше от платото с вилица и лъжица. Тя цвилеше от възторг. Направиха фантастичен рок, при който Весо така я развъртя и подхвърля, че всички посетители на „Вятърната мелница“ да оценят голите ѝ летни крака – може би единственото хубаво нещо в нея. Освен краката ѝ не можех да не оценя и възхищението ѝ от мене. Голям непукист съм бил, най-дето обичала, в края на краищата шест месеца хич не са малко време, но сега да си развалям празника заради някаква фръцла, няма да я бъде, нали така?

В таксито Весо най-неочаквано я отблъсна, да не го докосвала, нямал нищо общо с нея. Тя се сви в ъгъла и се разхълца. Казах му, че е говедо, момичето го посреща, чакало го е толкова месеци, надявало се е, представяло си е този ден, а той се държи като... Да де, като говедо.

Откъде знам, че е чакала и кого е чакала? Какво значи да чакаш? Да цъфнеш в деня на пристигането на кея – и какво? Знае ли някой какво е правила през тези шест месеца и на кого се е надявала? Едно на ръка. Освен това не си пада по такива сопни като нея. Аз, ако си падам, да взема да я утеша...

Нищо не казах.

– Аз продължавам – проточи плачливо Филипа, когато стигнахме до пристанището.

– Къде ще ходиш? – попитах.
– Вкъщи, къде.
– Никакво вкъщи, ще дойдеш на кораба – казах твърдо.
– Какво ще прави на кораба бе, я да си върви – изглежда Весо беше доста превъртял този рейс, иначе не бе човек, който обича да си ляга сам.

– Ще си допием в моята каюта – колкото повече Весо се дърпаше, толкова по-настойтелен ставах.

– Правете каквото щете – Весо махна с ръка, после на кораба се прибра и каза да не му досаждаме повече, ще спи.

– Е-е? – каза Филипа, като влязохме в каютата.

– Какво „е-е“?

– Наистина ли ще пием?

– А ти какво си мислиш?

– Нищо не си мисля, наливай, щом ще пием.

Налях. Пихме.

– После? – попита тя.

– После нищо... Ще спим. Аз на дивана, ти – на койката.

– Не ти вярвам.

– Както искаш.

– Защо трябва да разиграваме този цирк? Нали знам, че всички мъже искате едно и също... Особено моряците след рейс.

– И какво искаме?

– Ей това – тя повдигна полата си.

– Искаш ли да изтанцуваме един блус?

Изтанцувахме го.

– Притисни ме силно – помоли Филипа.

Нямах намерение, но я притиснах. Получи се това, което тя очакваше да се получи.

– Всички искате едно и също – промълви отмаляла.

– Пиявица! – викнах и я отблъснах.

Филипа се сви в ъгъла на дивана, както се беше свила в таксито. Може би точно тук беше моментът да ѝ кажа онава, което не можех да кажа и на себе си. Бедната ми моряшка душа, колкото и да прилича на дупка, колкото и да е празна, изглежда, някъде на дъното ѝ винаги дебне една Дарина, която не винаги има име, но постоянно смуцава онзи мъж, дето иска едно и също. Но стига глезотии, разни Дарини, покъртителни блусове, тръпки нагоре-надолу и прочие.

– Точно така – погледнах окуражително Филипа. – Много си печена, всички мъже искат едно и също. Както и всички жени. Хайде!

– Какво хайде?

Ами какво, да сваля тая поличка, дето ми я развява под носа.

Няма!

Как няма, бе! Нали сама...

Много добре знае, че мъжете не искат само това, но тя какво да направи? Какво да направи, след като единственият ѝ шанс да успее пред някой мъж, е да си развява поличката под носа му и да му внушава, че всичко се върти около това. Само така може да се вреди между принцеси като Дарина. Да не си мисля, че ѝ е много приятно да я подхвърлят като запалка, с която ту един, ту друг си взема огънче... Но какво да направи, мога ли да ѝ кажа какво да направи...

Не можех.

– Да си тръгвам ли? – попита.

– Не – опитах се да бъда категоричен.

– Какво ще правим?

– Ще спим.

Извадих чисти чаршафи от гардероба и ѝ ги подадох.

– Легни на койката – казах и излязох.

Като се върнах, тя се беше свила на дивана.

– Койката си е твоя.

Съблякох се набързо, легнах, но не заспах. Заслушах се в собственото си дишане. Чувах и дишането на Филипа, което в началото уж беше равно, но постепенно се превърна в скимтене.

– Ела – казах ѝ по едно време.

– Къде? – изхлипа тя.

– Тук, при мене...

Не стана веднага, постоя, премисли и се надигна. Направих ѝ място и тя легна, колкото се може по-далеч от мене.

– Не си взех възглавницата – каза.

– Нищо, легни на моята.

Когато се примъкна по-близо, протегнах ръка и главата ѝ се намери на онова място между шията и мишницата, създадено тъкмо за женски главици, размътени от самосъжаление.

– Знам, че не ти е приятно – разхълца се още повече.

Приличаше на дете, което досега е съдържало сълзите си, но изведнъж някой го е погалил и вече нищо не можеше да го спре да ревне с глас.

– Тихо, тихо... – повтарях от време на време и постепенно Филипа се успокои и заспа.

Сутринта на вратата се почука.

Бях забравил да заключа. Още преди да се надигна, вратата се откряхна и се показа букет в целофан и панделка.

– Кой искаше да го посрещнат с цветя?

На прага застана усмихната Дарина.

ПРОФЕСИЯ ЖЕНА

Къде е? И аз бих искала да знам. Няма го! Няма го, но ще дойде. На всички го казвам. Ще дойде! Никой не вярва, само аз. Разправят, че паднал през борда, акулите си направили пир, оженил се за милионите на някаква баба, умрял от сифилис, останал на пустинен остров, просто изчезнал и никой нищо не знае. Какви ли не ги дрънкат, но аз знам, че само ме дразнят, не слушам никого, слушам себе си. Чакам. Кой може да ми попречи? Нищо, че ме смятат за превъртяла. И знаеш ли какво? Ела по-наблизо. Може би е по-добре да не се връща. Защото дойде ли... Ще свърши тази идилия, ще помете всичко негодникът. Няма да идвам всяка вечер в тоя ресторант и да разправам на всички, че го чакам. Не можеш да чакаш никого, който е дошъл, нали разбираш? Нищо не разбираш. Не си първата. Ще дойде, ще влезе в ресторанта и дори няма да ме погледне. Защото аз така го подредих, че ще ме помни цял живот. А сега се перча, сякаш, щом ме види, първата му работа е да падне в краката ми... Ама какво се разприказвах! От водката сигурно. Още една ще почерпиш ли? Две водки, моля... Една? Добре. А ти защо се интересуваш? Не вярвам да имаш нещо общо с него. Да не си журналистка? Приличаш малко... Или следовател. Разпитваха ме вече. За пожара... защо съм изпращала радиोगрами, след като не съм получила нито един отговор. Нямало на кого да връчат идиотските ми радиोगрами. Такъв човек не съществувал, нямало го... И пак същите глупости: паднал през борда, изчезнал... Казах им да

си вършат работата и да не се бъркат в моята, мисля, че ме разбраха, оставиха ме. Кажи сега – какво толкова те бode тоя мъж? Хайде, де... Виж какво! Ако си дошла да мълчиш и да се правиш на загадъчна, не вървиш. Не искам да те тревожа, но ти никога не можеш да бъдеш загадъчна. Не че си прецъфтяла, най-много като мене да прехвърляш трийсетте с пет-шест години, но ти, извинявай, си от жените, които са прочетени още преди да бъдат разтворени. Ядоса ме, като ме попита за тоя мъж, затова ще ме изтърпиш да си посъскам. Какво общо имаш с него? Той не обича такива задничета, дето могат да се съберат в шепя. Добре си набрала блузката, но той не се успокоява, докато не провери. Вярно, че очите ти са хубави и като примигнеш, приличаш на малко момиченце, но той не гледа очите. Меко казано, не си от жените, които са родени да бъдат жени. Това е професия, скъпа.

Ако наистина го познаваш, сигурно си забелязала, че не е дребосък, но все пак е нисък. Може би затова обича чашите, пълни до ръба. И ако е жена – до ръба да е. Не ми беше лесно с него, но мисля, че накрая успях. Никога не съм имала проблеми с мъжете, но малко преди да го срещна, бях доста изостанала в класирането. Не че се бях отчаяла, просто не исках да се продавам евтино. Макар че на тази възраст мъжете понякога гледат на нас като на носни кърпички.

Дойде в една от многото празни вечери по това време, в които не ми бе останало нищо, освен да се държа на положение. Седях ей на оная маса в центъра, знаех, че за да успея, първо трябва да бъде забелязана. Ти наистина ли няма да пиеш? Да ти наляя от моята водка... Както искаш. Точно ти ми трябва, моето момиче, каза, намести се на масата и ме заглежда, сякаш бях кон за продан. Не бях свикнала на такива обноси, отметнах хубавите си червеникави коси и го погледнах косо. Я да се стегне, какво значи „точно ти“? Ами, така като ме гле-

дал, явно съм поизпуснала бързите влакове... Понеже и той не е експрес, харесва му бавният ход, омръзнало му да ни гони. Отметнах пак косите си и поразтворих рамене, да разбере, че изобщо не съм слизала. Но той ме шляпна леко по бузата, все едно че потупа коня по задника. Примижах, бях сигурна, че ще дойде време, когато аз ще го шляпвам така.

Разбира се, в началото му се опънах. За разлика от други мъже той не се притесни особено. Като зряла праскова си ми, казваше, плъзгаше ръка по бедрото ми и стискаше до посиняване и ако се опъваш още малко, съвсем ще ти изтекат соковете. Цапвах го през ръката, като се надявах на по-смели атаки, но той ме гледаше хитро, разтягаше безочливата си усмивчица и чакаше. Не обичах да постя дълго и съвсем сериозно се замислих как прасковата да падне в ръцете му, без да изгуби достойнството си.

Винаги се прибирахме някъде към полунощ, спирахме пред къщи, той излизаше от колата, отваряше ми вратата негодникът, целуваше ми ръка и чакаше, докато светна в моята стая. Вече ми бе омръзнал този ритуал, когато веднъж... Не съм жена, която се доверява на сляпата случайност, все ми се налага да поработя, така че поне малко да изглежда случайно. Онази нощ дълго рових в чантичката си, търсех ключа, но така и не го намерих. Той търпеливо чакаше и си тактуваше върху волана поредната песен от касетофона.

– Няма го – обявих категорично.

Той повдигна рамене.

– Какво ще правя сега? – закърших ръце и застанах в една от ония безпомощно трогателни пози, които при други мъже имаха страхотен ефект.

– Чудя ви се – каза, като намали касетофона.

Реших да изпадна в лека истерия, която също впечатляваше понякога.

– Какво толкова има да се чудиш? Направи нещо, къде ще спя тази вечер?

– При мене – каза спокоен. – На вилата.

Отворих широко очи. По-благовиден предлог от този – здраве. Отдавна да съм изгубила ключа, ако се бях сетила.

– Чудя ви се – продължи той – какво толкова го усуквате. Ключ ще изгубите, в любов ще се обясните... Не можете ли, без да го усуквате?

– Не можем – казах троснато и малко самодоволно, все пак, изгубила съм си ключа – факт. Колкото и да не искам да бъда с него, трябва да спя някъде.

– Но тази нощ няма как... принудена си.

Повдигнах на свой ред рамене.

– Иначе не гориш от желание.

– Никак – проговорих най-после.

– Ето ти ключа – каза той и бръкна в джоба си.

– Ти си го взел от чантичката ми?! – после осъзнах, че този път учудването ми е било съвсем натурално.

– Разбира се. Искях да ти помогна, но след като продължаваш да се правиш на светица...

Почувствах се като дете, заловено на местопрестъпление-то. Това чувство ми остана и през нощта, не можах да блесна, както си бях наумила. Останах си виновна и по-нататък, за което той прилежно се грижеше. Още по-грижлив беше към себе си – да не би в някакъв момент да се покаже свестен. Успяваше, по дяволите. Нямаше такъв момент. Но аз се досещах, че е свестен. Беше щедър, великодушен, оправен, навит, луд точно колкото трябва, правеше ми подаръци, жертва цял месец от отпуската си да оправим къщата, качи ме посред зима на Белмекен, за да ми докаже, че за него невъзможни неща няма. Но! Хиляди пъти ми го е казвал за тия години, никога да не забравям, че не го прави специално за мен, би го направил за всяка

друга, просто по една случайност аз съм до него. Не очаква да бъде оценен, знае, че съм до него точно защото прави тези дребни жестове, които ще ме заредят с енергия да изтърпя наглостта му. Беше ми показал една своя снимка като момченце, облечено в гащички с презрамки и пуловерче с избродирано зайче. Невинно и тъжно бе лицето му на тази снимка, сигурно беше плакал преди това. Когато се усмихнеше, приличаше на момченцето от снимката и аз много се надявах, че то рано или късно ще му докаже, че е свестен. Но изглежда, когато един мъж реши да потъва, никой не може да го спаси, още по-малко жена, ако ще женското да е в ноктите ѝ.

Затварях си очите и все си го представях като момченце, което майка му и баща му не пускат навън, когато вали, карат го да свири на цигулка и да си реже редовно ноктите, да се храни с нож и вилица и прочие. Но идват хъшлаците в училище, които крадат моливите му, цапат тетрадките му, раздърпват дрехите му, защото е прекалено чистичък и пригладен. В гимназията момичетата нарочно се докосват до него, за да видят как ще пламне. Появяват се и приятелите. Колата на единия, скорост сто, а другият управлява от задната седалка с крак. Седем души в колата на път за южното Черноморие, седем души в ковчега на мъртвеца, йо-хо-хо и бутилка ром.

В групата единствено той няма момиче, но приятелите му го приемат, просто неговото момиче все още не е дошло, не че не би оправил някоя от техните фръцли. Ако все пак има някакви комплекси, те му дават блестяща възможност да ги забрави. Представят му една стюардеса, за която не знаят мъж, който да е успял. Той не само успява, но и се оженва за нея. Тя му ражда син, след което разбира, че е спала с всичките му приятели.

Откъде знам всичко това? От тях, от приятелите му, които не пропуснаха да ми се сложат... Вярно, че имам малко вид на

142

такава, от която всеки може да получи бонбонче, но тях не ги огря. А той се притеснява, колкото и да се фука, че е печен, страх го е, че ще ме грабнат под носа му.

Намират се и други мъже да го предадат, а жените, които се въртят около него по време на престойте, не са глупачки като мен да се тръшкат и да му доказват, че са порядъчни. Мисля, че точно на корабите окончателно и категорично обявява света за второ качество, което му спестява куп неприятности. Ей така, слага ти го тоя печат на дефектна стока, без да му мигне окото, без да ти бере страха, че всеки момент можеш да бъдеш изхвърлена. А после, когато наистина те изхвърли, няма за какво да съжالياва – все едно, че е пуснал пукната чаша в кофата за боклук. Както и да се държиш, и челни стойки да правиш, все тая – той посреща всичко с гадната си усмивчица, сигурен е, че временно потискаш мръсната си женска природа на похотлива кучка и мързелана, просто чакаш сгодения момент да го вкараш в капана и да затънеш в порока до шия. Може, да кажем, да не си светица, но в един момент да решиш да си промениш живота – от умора, от желание най-после да спреш някъде. Не, той не раздава индулгенции. Добре, де! Грешна си, малко или повече си грешна като всяка жена, но той те натиска надолу, и да не си, пак ще потънеш. Знаеш ли какво казваше за мен? Отвън, казваше, е шик, като пакет „Кент“, но като го отвориш, виждаш, че вътре има най-доброкачествена „Арда“ без филтър. Казваше, че му налитам като муха на мед не защото е мъжът на моите мечти, просто е задължително да увисна някому на врата. За предпочитане е мухълото да печели добре като него, да има кола, с която да се мотая насам-натам, и вила, където да си отспивам на чист въздух. Усмивах се, свикнах да се усмихвам, така се правех на равнодушна – това ми беше номерът, за да мога горе-долу да се измъквам и да запазя някакво достойнство. Усмивах се, не

че кроях нещо, просто само това ми беше позволено – така ми оставаше надеждата, че накрая ще бъде възнаградена за търпението.

Какво ли не правех, за да спечеля доверието му. За да измажем вилата, трябваше жестоко да подкастрия маникюра си и да обуя широките му работни панталони. Като свършихме, обяви, че заслужаваме да поживеем малко. Отидохме на кораба, само да се мернем, както каза. Излезе да си купи цигари и не се върна три дни. Представяш ли си? Какво можех да направя? Стоях на кораба и го чаках. Слушах излиянията на непознати благодетели, които се смиляваха над мен и ми носеха храна. А вечер чукаха на вратата. По-късно разбрах, че е хукнал да обикаля южното Черноморие с приятели и жени, които не познавах. Събудиха ме в полунощ, за да им изпържа рибата, която са донесли. Младите момичета подскачаха и грабеха от рибата още преди да съм я сложила на масата. От всичко се мъчех да направя капитал. Може да му хареса, че съм готова да стана по всяко време и да спретна нещо за гладния народ. Но той дори не ме забелязваше. Тогава какво правя тук, запитах се, докато те танцуваха и вилнееха. Защо се мъкна след този мъж толкова години, питах се и по-късно, защо се вкопчих в него, сякаш се давя? Надявах се онова момченце от снимката да изскочи някой ден, вярно! Не е справедливо да си остане там, след като от самото начало бях безупречна. Не му изневерих, и по време на онзи осеммесечен рейс не му изневерих. Дори когато спрях да се надявам, пак се въртах около него като муха, която той все още не беше решил да смачка, въртах се и се питах защо се въртя, макар че в онази неистова нощ разбрах защо му се натискам. Бях, както казваха, жена на възраст и нямаше къде да ходя. Но аз умея да се боря, миличка. Всяка жена трябва да умее. Нещо, което такива схванати момиченца като теб не са и сънували.

– Ти си лъжец, синьоре, не си такъв, за какъвто се пишеш – казах му един ден във вилата.

– Ами!

– Едно много добро момче си ти.

– Не вярвам.

– Ще повярваш.

Нагълтах пред очите му шепа таблетки и се проснах в леглото. Не се учуди, държеше да зная, че никога не мога да го учудя, но все пак попита:

– Какво правиш?

– Омръзна ми тоя живот с тебе.

– Аспиринчета ли бяха?

Не му отговорих. С притворени очи виждах как стои с ръце в джобовете. Как го е страх да ги извади, за да не направи нещо с тях. Умиращ, добре, моето момиче, умирай си, сама го поиска, не съм те карал, няма да ти преча. Изведнъж се обърна, блъсна вратата и хукна към гаража. Чух го как форсира мотора, как бързо превключва, за да излезе. Върна се, повлече ме и ме набути на задната седалка. Усетих, че кара много бързо, от време на време чувах клаксона и някъде за десет минути стигнахме до поликлиниката. Спря рязко, но миг преди да изскочи от колата, аз се надигнах отзад.

– Не бяха аспиринчета, скъпи. Витаминчета бяха.

Имах чувството, че вратът му ще се счупи, когато се обърна. После дълго не можа да запали и да тръгне, макар че една линейка зад него отчаяно надуваше клаксона.

– Налей по едно питие – казах небрежно на другата вечер.

Погледна ме озадачен, обикновено аз разливах. Съобразявах се с ориенталските му привички.

– Налей, искам да поговорим като мъже.

– Като мъже?

– Нали така се водят мъжки разговори.

– Слушам – каза, след като разля.

– Знаеш ли каква зелена ливада си?

Беше на ръба да каже: „Аз?“. Какво си мисли той? Мога да го изпотя, когато си поискам. Ние ги правим мъже тези страхливи, колебливи, комплексирани типчета. Спестяваме им го, държим се така, сякаш са богове, а те ни се качват на главите. Когато им покажем какви са, после три дни и три нощи трябва да ги утешаваме.

– Тогава какво правиш тук? – попита мрачно.

Явно бях бръкнала някъде, където го боли.

– И аз това се чудя.

– Сама ли ще си тръгнеш, или да те изпратя?

– Сигурен ли си, че не държиш на мене?

– Държа, но искам да бъда сигурен, че всеки момент мога да те изхвърля.

– Защо не го направи толкова години?

– Защо ли? Защото си ми удобна, безплатна, търпелива... и винаги готова да се гушнем, където, признавам, си едно малко чудо. Интересно как го правиш толкова хубаво с човек, когото не понасяш. Защото ти не ме понасяш, нали?

– Обичам те.

Тогава той избухна. Как може, бе! Как може да го гледам в очите и да го лъжа. Кой е луд да обича такъв негодник като него. От такъв, помиришеш ли го, бягаш като дявол от тамян. Освен да се надявам, че ще се промени, че ще стане друг – ха-ха! Никога! Хиляди пъти ми го е казвал.

Защото го е страх, че ще го преметна, ще го окошаря в брачния затвор и ще му скубя брадата, дето я няма, косъм по косъм.

И това ли знам? Да, страх го е. Още една причина да си плюя на петите. Умът му не стига да си обясни какво правя тук. Може би заради нещо извън него... Кола, вила и надеждата за мъж, която, уви...

В този миг ми хрумна нещо много хубаво. Може би заради него си е струвало да издържа толкова време.

– Представи си, че ги няма... Вилата, колата... и остане само надеждата...

– Представям си – каза. – Само че не мога да си представя как ще изчезнат половината от годините ти, за да бъде всичко наред. Тогава няма да бъда последният влак, подир който драпаш, добрала си се все пак и умираш от страх да не те изхвърлят.

– Можеш ли поне да разбереш, че никой няма да направи това, което направих аз?...

– Да! Разбирам го и съм сигурен, че втора глупачка като теб няма да се появи... А и нямам време да чакам друга. Жения се.

Честна дума, помислих си, че е за мене. Нарочно ме е измъчвал, за да ми го тресне ей така, ни в клин, ни в ръкав. Точно в неговия стил, така си въобразява, че ще ме зарадва повече, отколкото, да речем, да ми направи официално предложение. Ама какво значи официално предложение? Бащи, майки, софри, простотии... Още се чудя как не припаднах от следващите му думи.

– Учителка е в едно село. В момента е тук на изпити...

Рухнах. Поне две минути мълчание.

Не бях решила какво ще направя. Измислих го в дните, когато той престана да ми се обажда. Такъв номер му скроих, дето и сто години да живееш, пак няма да ти дойде наум.

Получих заплата и купих две бутилки уиски и бадеми. Хванах такси до вилата и дълго обикалях край оградата, докато чуя мотора на колата му. За щастие, беше сам.

– Искам една последна вечер с тебе – посрещнах го.

– В ред ли си?

Показах му двете бутилки уиски и бадемите.

– По една глътка в името на...

– Влизай, само без глупости.

Вечерта мина под девиза „Хайде да си спомним как...“ Как праметнахме онзи сервитьор в „Корал“. Как ме носи цял километър на раменете си. Как се качих на масата... в кой ресторант беше? Как ме изигра с тоя ключ, ама че муцунка съм направила, умрял от кеф... Охо, охо-хо-хо... Обича си ги той тия работи... В едната ръка държи бутилката, с другата ме е хванал през кръста, подавам му бадеми направо в устата, от време на време грабвам бутилката от ръката му и отпивам. Гледа ме въодушевен, пие, разбира се, много по-често и много по-яки глътки от мене, мисли за бурната любов след това. И той като всеки мъж си въобразява, че след такава пиянска нощ жените са способни на всичко. Когато начеваме втората бутилка, казва: „Мацко, да започваме, щото...“ Още малко, прием, накрая оставяме два пръста за след това, не стигахме до леглото, просваме се направо на пода, измъчва се доста време, но не стига до края. Искане да ме остави, но аз не го оставям, не мога, признава, въпреки че ръцете ми трескаво се плъзгат, опитай, окуражавам го, но той все повече губи сили. Подавам му бутилката, макар че не може дори да я държи. Отпива все пак, което окончателно го довършва, уискито тече по лицето му, гърдите му, но той не усеща, вече е заспал.

Тогава излязох на пръсти и след малко се върнах с тубата, която бях донесла предварително. Полях прилежно навсякъде, качих се на втория етаж, макар да знаех – пламне ли долу, спасение няма. Минах през гаража и едва тогава се заех с него. Тежък е негодникът, изругах го, но след като го обърнах и прихванах за раменете, успях да го измъкна навън. Достатъчно далеч, за да не се събуди веднага от горещината. Драснах клечката, хвърлих я през прозореца и побягнах. Разбира се, лумна изведнъж. Застанах до него, гледах как гори, и зачаках

да се събуди. По някое време изгубих търпение и го задърпах за раменете.

– Стани! – викнах му. – Стани да видиш как хубаво гори! Събуди се и се надигна.

Мислех, че отново ще падне, когато осъзнае какво вижда. Не падна, обърна се и така ме зашлеви, че не можах да се свес-тя дълго, след като беше заминал.

На другата вечер дойде вкъщи свеж и безупречно облечен, дори сенки под очите си нямаше, никакви следи от преминалата нощ. В таксито на първата седалка седеше учителката. Това беше, предполагам, отмъщението му. Светът и особено аз трябваше да знаем, че не му пука. Бях апатична, плувах някъде, сигурна, че ще се върне при мене. Най-после всичко си дойде на мястото. Знаех какво ще стане по-нататък. Учителката ще се върне на село, а той ще гаси пламъците от предната нощ в океана. Ще направи един рейс на траулер, два, три най-много, но ще се върне. Ще се върне, няма къде да отиде.

Заведе ни на вилата. Посочи пепелището и каза, че тук е изгорял предишният му живот.

Не, скъпи! Гласът ми отека като чукане на кълвач в утринна гора. Аз съм въгленчето, което винаги ще го пари. Да не се заблуждава. Никога няма да ме забрави. Никога!... И ако наистина е изчезнал някъде, знаеш ли защо го е направил? За да не си спомня за мене, ей за това...

Какво да видя? Радиोगрами от него?... На тебе ли ги е пращал?... Гледам те, гледам те, но не мога да си спомня лицето на онази учителка. Същата ли си? Не може да бъде... И какво сега? Секнаха радиограмите и в онова забито село няма кого да питаме. Никого не познаваме. Само онази побърканата от ресторанта. Чакай! Сега му е времето да се изясним. Съвсем ще се побъркам. След пожара дойде веднага при тебе, така ли? Поплака на рамото ти и окончателно реши да се ожените.

Не! Не е вярно. Несправедливо е, разбираш ли? Не може една жена, която се е борила години, да загуби. Да спечели другата, която е дрямала в забитото си село. Защото и той е глупак. Не разбира ли, че не пожар, града мога да взривя заради него. Защо всички се завират в полите на кротушки като тебе, дето, зачука ли дъжд в прозорците, мислят, че дяволът им е дошъл на гости. Все някой трябва да ги пази и да бърше сълзите им. Знаеш ли, че ако се хвана, мога и нова вила да му построя. На същото място. Хора, тухли, керемиди, всичко мога да уредя и за три месеца да я вдигна. А такива като тебе едно такси не могат да спрат. Но глупавите мъже все при вас се натискат. На него няма да му се случи. Жив няма да ти го дам. Мъртъв също. Да си знаеш... Сега ела по-наблизо. Той е мъртъв, бъди сигурна... Само че, много те моля, не казвай на никого. На никого, нали разбра?

КОМПОЗИЦИЯ С ГОЛО ТЯЛО

По дяволите! Досега винаги съм се опитвал да ги съблазнявам. И никога не ми е било лесно. Но да се мъча толкова дълго да се откопчвам, това не ми се е случвало. Имах чувството, че двамата сме се намъкнали в спален чувал с развален цип. Разбира се, аз се трудох над ципа, яростно дърпах нагоре-надолу, но той все повече се затягаше. Тя си кротуваше и от време на време ме уверяваше, че високо оценява моите усилия. Вбесяваше ме не толкова моята безпомощност, колкото нейното лицемерие и сигурността ѝ, че няма да се справя.

Не ми е идвало наум, че една история, колкото по-лесно започва, толкова по-трудно завършва. Сигурно не е правило, но случаят с Венета беше зашеметяващ. Мислех си, че съм прецапал планинско поточе, докато не ми се наложи да се обърна назад. Живописните брегове на тази луда любовна история се извисяваха стръмни и непристъпни, а между тях се мятеше и блъскаше бясна вода, сякаш се е разрушил бент. За плуване и дума не можеше да става. Може би най-сигурното беше мост, як мост, по който да се върна здрав и читав там, откъдето бях тръгнал. Но той се взривяваше, преди да съм стигнал средата, на всяка крачка се натъквах на мини и цяло чудо, че все още се крепях отгоре.

Венета имаше навика да ми гаси огъня, тъкмо когато съм го разпалил.

Вче-ра.

Така говореше, на срички, за да ме дразни и да печели време. Вче-ра. Или онзи ден! А най-вероятно, койзнаекойден, аз съм сравнил нашата любов с трън в нещастната ми пета!

Удивителните, съпроводени с повишаване на тона, също бяха, с цел да ме ядосат, както и свързването на отделни думи в една.

Почувствах се като блокче лед в хубаво питие. Венета толкова рядко ме хвалеше.

Макар че дветочки...

Друг неин отвратителен навик. Да ми напомня за първата диктовка, в която бях записал всичко, което излезе от устата на учителката – точки, запетаи, удивителни, въпросителни. Предполагам, че иска да ме унижи. Не мога да си го обясня по друг начин.

Говорим ли, или играем...

Играем си на „лази буба, лази“.

Не можеше да ѝ се отрече, Венета умееше да се лигави и това беше единственото нещо, за което щях да съжалявам, ако построя моста. Ръката ѝ се плъзна нагоре-надолу по бедрото ми, но за момента реших, че това не ми е приятно. Отстраних ръката ѝ и уточних, че играем на „лази нерви, лази“.

Та-ка. Не е лошо да си поговорим. Та-ка! Хубаво е това „трън в петата“, макар че! Пак стигнахме до „макар че“. Много е трудно да го прескочим. Ама тя що не го остави на мира. Сякаш не може да мине без него. Хайде, де! Какво си мислят те, тези две нещастни думички, дето едно изречение не могат да направят. Добре, че има такива самарянки като нея, да ги поставят начело, да ги украсяват с двоето-чия, многото-чия и удивителни, иначе има да се кумят, да проклинат орисията си на брънка между мъдрите, горди и достолепни изречения.

Предупредих я колкото се може по-меко, че се отплеснахме.

Венета се обиди. Това беше най-характерното в нея – много лесно се обиждаше.

Тя се е отплеснала? Чувам ли се какво говоря? Че има ли по-голям заплес от мене? След като сравнявам така сполучливо нашата шеметна история с трън в петата, защо после я пъхам в спален чувал, а още по-после я отприщвам и я насмитам да се блъска и мята между живописни и стръмни брегове? Като съм написал десетина пикливи разказчета, да не съм хванал дявола за опашката?

Опитах се да ѝ обясня, че след като хванеш някого някъде, и в един момент искаш да го задържиш или да го пуснеш, когато ти омръзне, не е толкова трудно, но зависи много повече от хванатия, отколкото от този, който го е хванал. Допълних, че не отричам способностите ѝ в тази област, и за да бъде поубедителен, погалих ръцете ѝ.

Разбрах колко съм прав едва когато усетих споменатите ръце върху шията си. В случая казаното за хванатия важеше с пълна сила и аз едва успях да се освободя.

Венета се закани, че следващия път няма да успее и че предчувствието ѝ за това я успокоява.

Зарадвах се – можем да продължим.

Да! Много се отплесвам и доникъде няма да я докарам. А си въобразявам, че на другите им е интересно да ме слушат или четат. Лошото е, че наистина ме четат и слушат. И да ги питаш защо, не могат да ти кажат. Откакто се е лепнала за мене, същият въпрос мъчи и нея... Само заплесите могат да те вкарат в кълчищата, а на нея, честно казано, това май ѝ харесва. Имало един преди мене, или по-точно нямало го, такъв заплес, на право велик. Той, горкият, хвърлял историите си в един голям казан и ги вадел оттам варени-недоварени, оставял другите да си ги досдъвчат сами, но повечето искали вкусна история, не им харесвали такива варени-недоварени.

Защо горкият?

За нея всеки мъж, който не ѝ посегне, е горкият. И сега не вярва да е бил толкова голям заплес, колкото се правел. Тя ли да му каже, че когато искаш една жена да те гледа в очите, трябва ти да я гледаш в очите и да ѝ говориш колко е хубаво да се гледате в очите. А не да ѝ каканижеш за спални чували, ципове и незначителности.

Ама какъв е този преход?

Трябва да се говори ясно и точно.

Добре! Ясно и точно. Защо употребява тази грозна дума сделка?

Реших да започна ударно и кратко.

Да я зашеметя с първоначалните внушителни акорди и докато се усети, аз ще съм свършил.

Каров го каза много по-просто. Дай ми я, вика, твоята мацка да направя една кръгче. Нали така си давахме велосипедите едно време. Когато е много нервна, Венета има рядката способност да запазва спокойствие. Продължих да сипя думи, но вече бях сигурен, че тя не ги чува. Накрая започнах да се повтарям – само да отложам момента, в който тя ще си отвори устата. Но нелепото усещане, че се въртя в кръг, който непрекъснато се стеснява, и неизбежно ще стигна центъра, където е тя, ме накара да спра. Бях сигурен, че от всичко, което изпях, тя е запомнила две думи – кръгче и велосипед. Оказа се, че е една.

Ве-ло-си-пед. Тя! Счупеният ми велосипед от мазето, който мога да преотстъпвам на тоя-оня. Второ! Каров никога няма да каже такова нещо. Да запазя остроумието за писанията си. Понякога върви, но трябва да го правя професионално. Про-фе-си-о-нал-но! Трето? Не е сляпа, много добре знае, че Каров е влюбен в нея, личи му. Мъжете на неговата възраст се влюбват и им личи. Искане да се жени за нея. Има съвсем честни

и почтени намерения. Направил е предложението изискано и дискретно. За Куба е премълчал, той никога не говори за това, което се подразбира. Но това нищо не променя. Точка.

Не мислех, че ще е толкова трудно да я склоня. Кой отказва брак с високопоставена личност и пет години в слънчевото Карибие. Венета се моташе из така наречените интелектуални среди и аз бях уверен, че Каров плюс Карибието е мечта, която тя дори не е сънувала. Мислех, че изобщо няма нужда да се намесвам. Дори си бях подготвил един скандал за момента, в който ми съобщи, че ме изоставя. Сигурно щях да страдам. Човек не среща красиви жени толкова често. Предварително се утешавах, че и раздялата си има чар. Едва ли щеше да ми откаже една последна вечер, която щяхме да подготвим с ентузиазъм. Прощални цветя, прощални питиета, прощални сълзи, прощален бурен ритуал в леглото... Уви! Тя не искаше да се жени за Каров, не искаше да заминава за Куба, искаше да си остане при Ками. Ками! Какво можеш да очакваш от един мъж, който носи мъжкото име Камен, а допуска да го наричат Ками?

Ето го моя шанс, моя последен коз. Трябва да ѝ докажа колко съм жалък и дребен, какъв съм ревльо и дилетант, да ѝ обясня колко е абсурдно да се обвързва с човек като мене.

Венета се усмихваше. Усмихваше се, защото не познаваше гнусния ми характер.

Бях решил да ѝ се открия напълно. Избягвах да го правя дори пред себе си. Всичко, което съм казвал и вършил досега, нейните догадки, нейната увереност, че ме познава, са нищо в сравнение с онова, което щеше да узнае... Тази книга е всичко за мен. Макар да не ми го е казвал, бях сигурен, че Каров ще ми помогне да издам книгата, ако му отстъпя Венета. Никога няма да повярва, че тя не иска да поживее пет години в Куба.

Когато ѝ съобщих, че ще чуе истината за мене, Венета повдигна рамене, все ѝ е тая. Знае я или по-скоро не я интересува.

Не я знае. Досега истината винаги се е поклащала на дъното като огромен кораб, който никой не може да издърпа на повърхността. Но излиза, че няма друг изход. Само истината ще я вразуми, ще я накара да разбере, че и двамата печелим, ако се разделим.

Венета се нацупи. Стана ѝ скучно. Тя обичаше да воюва, а сега аз сам насочвам оръжието срещу себе си. Започна да ме убеждава, че няма значение кой ще говори, аз или тя, мнението ни за истината е еднакво лошо. Но както вече е казала и ако трябва, ще потрети, това не променя нещата. Все пак за мое сведение, ако трябва да ги подредим – жалък, дребен, ревльо и дилетант, на първо място най-малко с едни гърди напред е ревльо. Рев-льо! Тази разкошна малка думичка определя много точно мижавия ми облик. Какво да говорим повече? Ако трябва, ще го каже сто пъти още, но това не променя нещата.

Ревльо, да, от малък, по рождение. Но тя не знае подробностите, които в случая са много важни. Този модел е търсен, избран и специално кроен. Човек трябва да познава себе си, да намери гамата, в която е най-добър, и после да се разхожда из петолинието както си иска. Хората с чувствителен интуитивен слух са истинска рядкост. С изключение на Венета никой не се сеща, че хленча. Това не им пречи да ме съжаляват. Ето как постигам своето. Професионално! Ето къде съм професионалист. Дори съм си ги записал разните видове хленч. Нали знае, че в това отношение съм отличник, всичко важно си записвам. Ако иска, мога да я светна.

Не изгаря от желание, но щом настоявам...

Хленч номер едно – жалостив. Тежък живот, мизерно съществуване, безпаричие, болни родители на село, които често те привикват да им помагаш за тежките земеделски работи и те юркат като трудовашка количка. Коварни жени, които те оставят на

първия завой... А, да! Писането! Винаги го споменаваши. И как не ти върви, Господи, и там не ти върви. Пълно нещастие, пълно нещастие и всемирна тъга. Дори при жени с видимо закърнял майчин инстинкт този хленч тутакси ги кара да ме прегърнат.

Хленч номер две – шлагерен. Колко е хубав животът, но колко е кратък, как не умеем да му се радваме, каква случайност е да ти се случи нещо хубаво, и ако имаш някакъв шанс, какво нещастие е да го пропуснеш. В тази музика се вслушват внимателно зрели жени, скоро разведени, както и онези свободни момичета, които бързат да се оженят. Тук съм много добър, опиянявам се, увличам се, мога да изкарам пет-шест концерта нонстоп, без да ми мигне окото.

Хленч номер три – космически. Вселенското отегчение, което се е вкопчило в нас като октопод. Но понякога един ритъм, един филм, едно лудешки пътуване с кола ни изкарва от релсите. Едновременно със сълзите тече информация за състави, актьори, книги, филми, енциклопедични данни и прочие. Тези на пръв поглед разпокъсани и фрагментарни песнопения са насочени към образовани ценители, както и за млади момичета, които не познават нотите на тази музика, но я слушат прилежно и те гледат в очите.

Хленч номер четири – поетичен. Тук направо се съчиняват акростихове. Ето например какво феерия се получи с името Виктория:

*Виновна си!
Изтръгна онова,
Кое то пазих
Толкова дълго.
Обвинявам те,
Радост моя,
Истина,
Яд!*

Тук Венета спря да чете. Вметна, че стихотворението в нейна чест също може да започва с „виновна си“. Нали, скъпи! И ме перна леко с бележника. После плесна с ръце. Най-после да прочете нещо святно от мене. Ама аз съм бог, бе! По-велик съм от оня велик заплес, който така и не ѝ посегнал, горкият. Знае си тя, усеща, че в мене има нещо, сигурна е, че ще се прочуя. И няма нужда да се моля на Каров. За моята книга ще себият, ще се редят на километрични опашки, а откъдето мина, ще ми свалят шапка.

Стига! Това е един от поредните ѝ пристъпи на лудост.

Може и да е луда. Не ми ли омръзна да го повтарям? А случайно да съм забелязал, че е хубава? Ето какво би завладяло читателите. Да я разсъблека, да им я покажа, за да се уверят, че не ги лъжа. Да опиша как хвърля дрехите си една след друга. Например две точки. Първо открехваме леко блузата и започваме с първото копче...

Тя наистина се съблече. Винаги ме е плашило голото женско тяло. Какво друго може да се очаква от мъж като мене? Лошото е, че и да го опиша, не ми стигат силите. Само ще кажа, че Венета бе от жените, които и голи изглеждат добре. Сигурен съм, че искаше да ме разсее, като ме накара да се концентрирам върху показаното. Помолих я да се облече, но тя се оправда, че ѝ е горещо. Кипнах! Жените няма ли да измислят друг номер, когато решат да се събличат. Глупаво е да се разхожда гола, докато решаваме такива съдбовни въпроси.

Обърнах ѝ гръб и си припомних докъде бях стигнал. Каров! Стабилен, знае какво иска и неслучайно иска и нея. От ония мъже-влекачи, които ще я издърпат много по-бързо и сигурно към върха. А Ками, какво е Ками? Един мъж с лабилна психика, който има желание да гори, но не смее да драсне клечката, мъж със сълзлива физиономия на неуспял трагик, дребен мижав индивид с тесни рамене и нежни ръце. Най-

много да измисли нещо допълнително в леглото, с което никого не смаял, и най-малко нея.

Напоследък не мога да се отърва от чувството, че репетирам хиляди пъти предъвквана пиеса, която така и няма да доживее премиера. С нея премиерата мина без репетиции. Не аз, а тя ми се сложи, ако бъде така любезна да си спомни. И оттогава, като е кацнала като муха на...

Грубиян, ето думата, която търси отдавна. Опериран съм. Това е истината. Хубавото е изрязано и хвърлено на кучетата. Затова никога не мога да изживея една възвишена история и да я опиша.

Точно така! Аз съм грубиян, а Каров е изискан. При това има модерна нова кола, а аз карам смрадлива стара кола. Знае го, а продължава да се разхожда гола. Не ѝ е ли ясно, че на мен и на колата все нещо ни се случва. И тя като мене, тъкмо набере скорост, и се започва – скоростната кутия, двигателят, диференциалът, нещо избива, изтича, губи се изневиделица, свършва горивото и, пър-пър, в канавката. Вдига се капакът и после идва ред на едно чудене, на едно кършене на ръце какво да правим по-нататък, как да продължим, откъде да поискаме помощ, на кого да се помолим, пред кого да се унижим, за да я подкараме пак тая бричка, горе-долу да я вкараме в движение, да не оставаме завинаги в канавката, да я оправим, за да се натресем веднага в следващата авария. Иначе не обичаме много-много да се цапаме, заричаме се за кой ли път да засилим смрадливката в някоя пропаст, да си купим нова кола и да хвърчим по пътищата, както го правят истинските мъже като Каров. Ако ме забрави, може би това ще ми помогне да...

Венета легна по корем и размаха крака в знак на неодобрение. Нищо по-лесно от това, да ме забрави. Поначало аз не оставам дълбоки следи. Аз съм като корабите, за които в една

песен се пее така: „Кораби в морето плават и след тях следи остават, а после нищо не личи...“.

Ето колко хубаво е казано. А всички мъже се натискат да оставят следи, белези, рани. Не искат да бъдат кораби, искат да бъдат животинчета, които драскат, хапят, че да ги помнят цял живот. Аз съм кораб. Или най-малкото лодка. Второ! Много ми е рано да правя тези алюзии със смрадлива стара кола. Единственото, което избива, изтича, губи се изневиделица, е мозъчето ми, доколкото го имам, но на нея и това ѝ харесва. Хората с много ум я притесняват. Става нервна и зла в тяхно присъствие. А тя не иска да бъде нервна и зла. Исква да бъде уравновесена и добра. Когато е с мен, тя е точно такава. Аз ѝ действам благотворно. Нали я разбирам? Съгласен съм.

Венета не беше първата, която се държеше с мен като с момченце от детската градина, и честно казано, до този момент аз нямах нищо против. Как да я убедя, че съм пораснал, че съм чудовище с нокти и зъби, каквито винаги съм имал, но е немалко сгоден случай да ги покажа. Лошото бе, че някой можеше да пострада. Предпочитам да не ги показвам и ако мога, да ги крия докрай. Иначе, за да си сменя колата, трябва да си сложа работните дрехи, за да поставям плочки, да отпушвам мръсни канали, а книгата ми ще види бял свят, когато си видя ушите без огледало. След като си е навила на пръста, че ме харесва, Венета сигурно ще ми каже, че и работните дрехи ми отиват, колкото и да обяснявам, че презирам хората, които си свалят работните дрехи само когато си слагат пижамите. За да бъде всичко наред, за да бъдем доволни и тримата с Каров, ние с нея трябва да гледаме един на друг като сандвич, хапнат в движение. На самата нелепа ситуация – като на работа, която непременно трябва да свършим, за да се захванем със следващата.

Как не може да разбере, че това ѝ е шансът да се вмъкне в отбора на печените момчета? Иначе ще си остане между из-

пързалияните и аз заедно с нея. Изпързалияха ни, разбира ли тя колко жестоко ни изпързалияха? И ние сега си правим допълнителна пързалка. Няма смисъл. Колкото и малък да е шансът ни да влезем в отбора, ние трябва да се подчиним. Отдавна съм разбрал, че плуването срещу течението, пробиването на стени, прескачането на огради – това са занаяти за мазохисти и неудачници. След като съм се подчинявал толкова години и съм кимал, докато ми се откачи главата, за радост и удоволствие на такива като Каров, сега изведнъж да събудя заспалата си гордост, да ги заплую и да им викна: моя е, моя е, моя е и не е велосипед, да я отстъпвам на тоя-оня. Представа ли си? Те не чуват, когато им викаш, а когато ги плюеш, все едно че дъжд вали. При това печените момчета ще ни прецакат, докато мигнем. Или иска да си останем с малките заплати, да живеем до старини в тази нещастна бърлога, да ръчкаме допотопната ни нафтова печка, докато изникне някакво мижаво пламъче, като се разболеем, да се тъпчем с евтини лекарства. Ако си вземе книжка, ще кара същата потрошена кола, ще ни засяда като риба кост поредното повишение на цените, но ще си траем, ще пътуваме в претъпкани автобуси и ще се изнервяме взаимно, че почиваме в евтини хотели с режим на водата, два-три пъти в годината ще ходим на ресторант по специални поводи. За деца не ми се говори... Да изреждам ли още? А, забравих. От време на време ще си изневеряваме набързо, сякаш някой ни гони със запалена главня, и после, за да бъдем в тон със съвременните депресирани истерични семейства, ще си разказваме къде и с кого сме го направили.

Тук Венета отново ме прекъсна. Как ли? С писък. С пронизителен космически писък, който веднага привлече вниманието на таванския етаж.

– Какво става? – попитаха отвън.

– Нищо – обясних отвътре, – Венета пищи.

- Да влезем... ако трябва, да помогнем с нещо.
- Не може, Венета е гола.
- Аха!

Стана им ясно. На тях им стана ясно, а на мен съвсем ми се замъгли.

След като се съвзе, Венета ми обясни, че напразно си хабя патроните. Допуска, че съм на кръстопът, но е сигурна, че никога няма да се сдуша с печените момчета. Може да си падам малко хамелеон, но няма да им тръгна по водата. Само се правя на ревльо, тя е уверена, че заслужено си нося панталоните и един ден точно аз ще кажа истината за този живот, дето не ние, а той ни живее, мамка му! Всички въжеиграчи, към които погрешно се причислявам, ще сложа в малкия си джоб. Нека се надяват, горките, че няма да ми се размине, че скъпо ще си платя. Нека ме предупреждават, че ще си строша главата. И ако трябва, да я строша. Аз съм творец. Да си припомним съдбата на вестоносците, донесли лошата вест. Да оставя пъзльовците, с очакването че ще се предам или уплаша. И дай, Боже, да не се сгромолясам. Тя ще бъде винаги до мене, ще се моли за мене...

Почувствах се като Разпнатия. Той поне е свален от кръста, а аз ще си остана там, знам ли докога...

Венета продължаваше. Най-добре да се простя с надеждата, че ще го избудалкам този свят. Че ще го хвана за златната опашка и после няма пускане – с нокти и зъби. Не! По-добре трохички. Ще ги кълвем заедно. Аз не съм от онези рохки мъже, които лесно се предават. Нито пък от твърдо сварените. Ама тя защо ме обича.

Нареден на тази безкрайна опашка за живот, докато ми дойде редът. Никакво пререждане. Така ме вижда, колкото и да твърдят, че този живот ме връща назад, че ме сграбчва, опустошава, че ме превръща в навикоподобно, че ме убива.

Трябва да разбере, че това е моят най-най-истински начин да живея, моят най-най-истински начин да мра. И колкото и да ми е чудно, само така ще имам хъс, злоба и яд да напиша една истинска книга. Кога, мили мой, лъвът е впрегнал всичко? Когато е изял зебричката или когато я преследва?

Нека си отговоря на този въпрос и пак ще си приказваме.

Паникьосах се. Отчаянието ме размаза като хлебарка, попаднала под ботуш. Отдавна знаех, че Венета не е глупава, признаците на интелигентност бяха съвсем очебийни, но всичко това, комбинирано с манията ѝ да ме спасява и да ме прави велик, беше много опасно. От казаното дотук тя ме убеди в едно – усилията ми са напразни. Тя е крепост, която може да бъде превзета само по един начин – като се срути да основи.

На вратата се почука. Венета се надигна лениво и пътъм подхвърли, че това трябва да е Каров. Поканила го, за да се разберем. Тримата. Веднъж завинаги.

Може би идеята ѝ не беше лоша, но тя отвори на Каров, без да наметне нищо отгоре си. Колкото и да беше любезна, той не престъпи прага. Смотолеви нещо като извинение и почти побягна надолу по стълбите.

Скочих и хукнах подире му. На вратата се спънах, може би Венета ми подложи крак, не съм сигурен, но се плъоснах на площадката по корем и за известно време реших да си остана там. Дойде ми наум, че има още един спасителен изход – да се кача на някой кораб за осем-девет месеца. Тогава Каров няма как да ме обвини, че не му отстъпвам Венета. Докато се върна, той ще замине за Куба. С нея или без нея, няма значение.

Но не съм сигурен дали ще се реша. Не понасям океана. Морската болест е кошмарна за мене. Сънувам вълни дори когато ги няма.

СЛАБИ АНГЕЛИ

*На моите ангели,
които довършиха книгата,
преди да ме довършат*

ГРУЗИНСКА ЛЮБОВ

Някой да е казвал, че е най-шеметната мацка в Моряшкия клуб? Но трябва да имаш очи да я видиш, и фантазия, да я наречеш източна принцеса. Защото нищо не изпъква, не се на-трапва, не грабва погледа. Не че е важно, но има ли друго момиче с такива дълги смолисти коси? Бяло лице и тъмни очи, изящни китки и сигурно подобни глезени, скрити от вечните ѝ панталони. Вместо принцеса защо да не е объркано животно, изгубило стопанина си. Сигурно го припознава, но винаги трепва, когато Вальо влиза в клуба, обръща се, когато тръгва към нея, сякаш има очи на гърба си.

Негови ли са краката, които го отвеждат до нея, и главата, която ражда мисълта да я заговори?

Да бяха отклонили кораба, да пропуснат този път опротивялото им грузинско пристанище. Тъпчат се всяка вечер в Моряшкия клуб, защото е единственото място, където се срещат момичета. Макар че смисъл никакъв! От години идват тук, но български моряк още не е целувал грузинка.

Ами да! Трябва да дойде Вальо, за да им покаже. Тъпа била идеята му да покани момичетата на кораба за рождения си ден. Нека друг да роди нещо толкова тъпо, което да свърши работа. Ако иска, ще си го празнува през ден, докато дойде истинският му скорпионски празник през октомври. Щуротиите са му в кръвта, върхът е, когато реши да повали поредния обект.

Ето как става. Каса водка и две от грузинското „Гурджиани“ – само за старт. Вальо сам отваря плъзгащите врати

между столовата и каюткомпанията. Но признание никакво. Не било толкова трудно да будалкаш наивни грузинки. Не на него, да благодарят поне на момичетата от клуба, които докарват цяла тумба техни приятелки. Разбира се, че ще го обсипят с подаръци. Няма празно – получава и рог, който веднага влиза в употреба. Къде е Нона? Ще дойде, нищо не може да спре Вальо, щом е решил да празнува. Не бил толкова фатален в тъмния си летен костюм и светлия шал, който развявал. Те ще му кажат, че прилича на наконтен грузинец, попаднал случайно в България. Да имат да вземат. Твърде е дребен и слаб... също елегантен, разбира се, за да прилича на грузинец. Да не говорим за къдравите коси и рижите мустаци. А може би тъкмо това зашеметява грузинките. Докато чака Нона, Вальо танцува със сестра ѝ, която явно е по-отворена и от време на време тялото ѝ плътено прилепва към неговото. Какво става? Да става каквото ще, Вальо не е виновен, че си правят кал една на друга.

Когато забелязва Нона с червената роза в ъгъла, вече е късно. Макар че... Какво толкова е направил? Защо се дръпва като опарен от партньорката си и почти хуква към Нона? Музиката спира, дори приказките стихват и всички погледи се насочват към тях. Когато застава пред нея, Вальо чува учестеното ѝ дишане. Посяга към розата, сигурен е, че е за него. Вместо да му я подаде, Нона я скрива зад гърба си.

Чакай сега! Вальо е на път да побеснее. А побеснее ли... Докога ще стои в позата на мъж, посегнал за цвете, а получил среден пръст? Ами смехът на моряците, който вече чува в ушите си? По дяволите, що за ориенталски нрави?... Сякаш той не може да ѝ скрои номер. Пада на колене, сплита ръце и поглежда безнадеждно към нея. Нона наистина се обърква, трогателна е в желанието си да прекъсне тази сцена, подава му ръка и... И ето го първия български моряк, който целува

грузинка. Накрая Нона му подава розата, а подаръкът ѝ е екзотичен нож, на който е инкрустиран надпис на грузински. Да побеждаваш враговете си и да пазиш приятелите си, прошепва му Нона.

Не че го е предвидил, но само след няколко танца Вальо тръгва с Нона към каютата си. Тя е изумена, разбира какво става, когато вратата траква зад гърба ѝ и той превърта ключа.

– Ти си луд.

– Не се плаши.

Вальо е завършил руска гимназия и няма никакви затруднения с езика.

– Разбери, това е Грузия... Отключи и да се връщаме.

Да отключи? Вместо да понесе това леко като перце ефирно същество, да го положи внимателно на койката, да види как бялото ѝ тяло потъва меко, да я обърне по гръб, защото тя ще се свие на кълбо, да разпилее косите ѝ върху възглавницата, да се отдръпне, за да я види като картина, да прокара пръсти по нея и да спре на прочутия хълм, за да се разбере, че връщане назад няма.

Засега Вальо е притиснал Нона до вратата и я целува със затворени очи. Тя се извъръща, избягва го, не затваря очи, постоянно се ослушва и потреперва.

Тъп удар по вратата изкарва Вальо от унеса му. Отвън се чуват дрезгави мъжки гласове. Втори удар, трети...

– Какво става – пита Вальо, макар да е сигурен, че никой не може да му отговори.

Чудното е, че му отговарят.

– Те са... знаех си.

– Кои?

– Братята ми.

– Братята ти?... Колко са?

– Трима.

- Но откъде се изсипаха? Какво правят?
- Забиват ножове във вратата... Казах ти, това е Грузия.
- Е, и?
- Тук убиват за такова нещо.

Вальо си спомня, че е потомък на славен моряшки род – каквото и да забърка, винаги ще излезе с чест. Със свещена маймуна, отмъкната от скалата в Гибралтар, чичо му бе забавлявал срещу заплащане случайните минувачи на площада. След като изпуснал кораба, брат му бе обикалял на стоп цяла Америка в компанията на канадска хипарка. Баща му беше прахосал всичко из моретата и единственото, което си бе донесъл оттам, бяха една рускиня с дъщеря си. Стария вече не ставаше за корабите, но все още здраво пиеше, хубаво пееше и свиреше на китара. Почти всяка вечер тримата се напиваха до безсъзнание, пееха руски романси и тъгуваха за Русия. Когато бяха в Русия, мечтаеха за България, усмихваше се баща му. От време на време пиене им носеше така наречената приятелка на Вальо. Тя беше сервитьорка и ги наобикаляше, стига някой клиент да не я поканеше на дискотека. В къщата живееше и майката на Вальо. Когато се върнеше, Вальо спеше в стаята, която делеше новото семейство на баща му от майка му. Това не им пречеше да си подвикват и вдигат скандали през отворените врати.

Така че Вальо е минавал през огън и вода, потъвал е като камък на дъното, но винаги е изплувал. Вярно, човек не е убивал, но ако се наложи... Отблъсва Нона, отключва и отваря широко вратата. Вижда тримата мрачни грузинци, единият от които е замахнал с ножа си. В последния момент Нона се изпречва пред Вальо и виква нещо на грузински. Вдига ръце, все едно че пропъжда кучета. Но ония не мърдат, гледат навъсено и въртят ножовете из ръцете си. Все пак приличат на укротени.

– Какво им каза, че мирясаха?

– Че ще бъдеш мой мъж.

Така ли? Никой не знае на какво е способен Вальо, когато решат да се гаврят с него.

– Трябва да тръгнеш с тях – съветва го Нона.

Защо да не тръгне? Фиестата продължава. Ще ги побърка тия сополанковци с ножовете. Отваря вратата, кима и дори прегръща грузинците. Те най-после са доволни, провъзгласяват го за истински джигит, който е готов да побеждава враговете си и да пази приятелите си. Нона се изгубва някъде, тримата братя го вдигат на ръце и го носят по улиците. Към тях се присъединяват и други мъже, за да пристигнат накрая в голяма кръчма на брега. Тук Вальо разбира, че се почва грандиозен гуляй по случай сватбата на Нона, женихът ще бъде... нека сам се сети кой ще бъде женихът. Да не би да е той, Вальо сочи гърдите си. Позна, позна, хилят се гръмогласно грузинците и пият от роговете ту за България, ту за Грузия. Ако някой посмее да им откаже поредния тост, независимо българин или грузинец, вадят ножове.

– Не ми харесва тостът – Вальо се опитва да откаже на един дебел грузинец с мустаци до ушите.

Онзи захвърля пълния рог и се нахвърля върху него. Братята на Нона са бесни, как така ще нападат техния човек, вкопчват се в дебелака и го избутват навън. Когато се връщат, казват, че са го хвърлили в морето. Кръчмата наистина е разположена на ръба на скалист бряг, много е удобно да засилиш някого надолу, но Вальо все пак не вярва, че заради него е убит човек, че се забърка в такава каша. Е, от оная скала, сочи му през прозореца най-големият брат, как така ще нападат техния гост, мъжа на тяхната любима сестра, така всички ще знаят, че никой не може да го закача.

В полунощ най-малкият брат с хитро маймунско изражение вади ножа си и го опитва с палец. За да демонстрира колко реже, бръсва част от космите на китката си. Взема ръката на Вальо и я обръща с дланта нагоре. Той я дръпва ужасен. Всички в кръчмата са на крака и наблюдават ритуала. Тупат Вальо по раменете, успокояват го и той накрая подава ръката си. Онзи клъцва точно там, където се режат вените, прави същото на себе си и на останалите двама братя. Четиримата допират ръцете си, което значи, че от днес нататък са кръвни братя.

И така три дни и три нощи.

Когато се събужда на четвъртия ден, Вальо първо вижда таблата на широкия старомоден креват. Там е изрисуван грузински джигит с два ножа, затъкнати в пояса.

– Мамка му – скача изведнъж и веднага пада, главата му се пръска.

В стаята притичва Нона облечена в извезан халат, сигурно част от чеиза, пазен специално за случая.

– Корабът... – виква с последни усилия Вальо.

– Замина.

Нона дори посочва с ръка накъде е заминал корабът.

– Там ли е запад? Там ли е България?

Нона кима утвърдително.

– А аз какво правя тук?

– Ти си моят мъж.

– Чакай сега!... Ние с тебе нали не...

Вальо свива шепата си и вкарва пръст в нея.

– Не, но...

– Няма „но“! Няма какво да се пенят братята ти. Не съм бил с тебе, няма и да бъда... И щом дойде корабът, сбогом!

– А какво ще стане с мен?

– Не ме интересува. Какво си въобразяваш? Знаеш ли какъв взел съм?... И ако си мислиш, че ще ме развържеш и ще

ме опънеш като въже за пране на твоя грузински чардак, лъжеш се. Не ме познаваш... Между другото какво правят тук мъжете, когато препият?

– Пак пият.

– Слава богу... Напълни един рог. Да ви го хакна на роговете, сега са ми като свредели в главата.

– Няма!

– Как така?

– Мразя пияни мъже. Нагледала съм се. При това сте мъже само когато се напиете.

Ето какво изправя Вальо в кревата.

– Какво искаш да кажеш?

– Че нямаше нужда да ме водиш в каютата и да заключваш. А след като го направи, не трябваше да се отказваш от намисленото.

– Но те щяха да разбият вратата.

– Няма значение... Докато я разбият, щеше да ме изнасилиш, нали това искаш... След това да ме изхвърлиш във водата и когато влязат, да им кажеш, че никога не си ме виждал.

– Господи!... Не искам никого да хвърлям във водата... Не искам да става сериозно.

– Искаш да се върнеш здрав и читав в България... Дори без приключение. Между другото защо не го направиш сега? Няма да се съпротивлявам.

– Откъде да знам, че ония с ножовете не са отвън.

– Какво от това?... Важното е да си направиш празника. И като дойде корабът, сбогом.

– Какво си намислила?

– Да ти харесам. Имаме поне седмица, докато корабът пристигне отново.

– Не! Не ми се умира все още.

– Не се тревожи. Ще направя така, че да се върнеш жив при майка си, нали имаш майка?

– Имам... Но няма да стане това, което си намислила.

– Ще стане...

– Сигурна ли си?... Нали съм мъж само когато...

– Истината е, че не искам да си мъж, каквито са братята ми. Ти си различен. И това, толкова ли е чудно, страшно ми харесва. Всичко останало ми е омръзнало до смърт. Знаеш ли, че не искам да живея?... Не исках! Не се плаши. Ще си отидеш, щом поискаш. Не мога да те спра... Макар че много искам. Ако ти си отидеш, а ти наистина ще си отидеш... Да! Отново разходки до онази скала, все някой път ще се реша. Защото не знаеш какво значи всеки ден да вършиш едно и също, да ти е ясно какво ще ти се случи до края на живота ти.

– Какво?

– Ще ме оженят за някой пиян грузинец, който ще вади ножа при всяка моя дума, хубава или лоша, няма значение... Тук жените винаги са им криви. Ще ме изнасилва всяка нощ, сутрин ще иска да ставам по-рано, за да готвя, а когато има време, отново ще ме връща в леглото. Когато закъснява, ще трябва цяла нощ да го чакам будна, за да му поднеса топла храна.

– Нямах ли някой?...

– Нямам! Всички са еднакви. Мразя ги.

– Наистина ли ходиш до оная скала?... Обещай ми, че като си замина, няма...

– Докато си тук, ще правя, каквото поискаш, а като си заминеш, каквото аз реша... Каквото и да направя, ти няма да узнаеш, защо толкова се притесняваш?

– Какво може да се промени за една седмица?

– Не знам...

Вальо си представя за миг да насади Нона в своето свадливо семейно гнездо. Това наистина добро момиче, готово на всичко заради него. Ще му се случи ли друг път?...

Корабът наистина пристига след седмица. Вальо едва дочаква да спуснат трапа и веднага се качва на борда. Този път товаренето върви бързо и до три дни ще тръгнат.

– Ще си заминеш, нали? – пита Нона на другата сутрин още в леглото.

За пръв път се разплаква пред него. Това малко твърдо момиче. Сънувало ли е, че ще срещне такъв пройдоха и ще понесе такива съдбовни удари.

– Ще ме убият ли?

– Нали ти обещах, че ще се върнеш жив... Стига да ме слушаш.

– Защо го правиш?

– Може да се върнеш... Или в последния момент да ме вземеш.

През деня, в който корабът тръгва, случайни хора намират дрехите на Вальо на скалата – лобното място на дебелия грузинец по думите на братята. Там е и екзотичният грузински нож – подарък от любимата.

– И без това нямаше да вирее тук – казва големият брат, когато донасят дрехите и ножа. – Но все пак да претърсят кораба.

Грузинците ровят из кораба цели три часа и никой не обръща внимание на мълчаливия моряк, който ги съпровожда. Те харесват мустаци, но не брада до кръста и коси до раменете. Когато отдават въжетата и корабът се отдалечава достатъчно, Вальо прегръща палубния боцман.

– Благодаря ти!

Сваля перуката и разлепва брадата. Това е подаръкът за сина на боцмана, който ще се дегизира така за абитуриентския си бал.

– Хубаво момиче – казва боцманът и поглажда истинската си брада. – Видях я на кея... Защо не я взехме в България?

Защо наистина, пита се и Вальо.

Докато подредят въжетата и оправят кораба за прехода, минава доста време.

– Какво правиш тук? – виква Вальо, когато отваря вратата на каютата си.

Сеща се, че някой може да го чуе, и бързо затваря.

– Защо си по халат? – пита ни в клин, ни в ръкав.

– Оставих си дрехите на скалата.

– Какво ще правим сега?

– Нали сме в открито море... Можеш да ме хвърлиш във водата, никой няма да разбере.

ПОСЛЕДНИЯТ МЪЖ

- Махни това въже!
- Няма!
- Какво ще правиш?
- Ще се беся.
- Махни го, ти казах!
- Какво му има на въжето, мамо? Защо се вълнуваш?
- Нищо.
- Не е нищо, казвай!... Не, не ставай, говори си легнала. И без това душа береш.
- Баща ти го донесе... от кораба.
- Нямам баща... Не съм го виждал, не го познавам.
- Добре, онзи мъж, както го наричаш.
- Е, и?
- Не, първо ми кажи какво ще правиш с въжето?
- Мислех да спортувам, да подскачам и да се катеря, но какво ми пречи да увисна, ей тук, на тази гредя.
- Не говори така, искаш да ме довършиш ли?
- Може и да искам.

Искам ли наистина? Никога не съм се питал. Страх ме е да се питам. Да я довърша? Аз?! Искам ли? Да кажем, да. А защо? Защото е лигла, това ми иде наум, лигла е, цял живот е минавала гратис и ако я оставя, така ще си отиде. Няма! Поне веднъж ще я разплача. Може сто пъти да го е правила на сцената, но този път ще ѝ се наложи да си поплаче истински. Няма какво

да се прави на нещастна старица, действително ще бъде една нещастна старица. След малко.

Така. Първо ще я накарам да говори. После ще отсъдя дали да остане тук, или да премине отвъд. Аз! Не съм господ, просто ще играя ролята на господ.

Макар че тази вечер имам други намерения. Ще бъда с жена. Ако се случи нещо, ще ми е за пръв път. И то с онази умница, учителката, която пристигна в селото само преди месец. Какъвто съм смотан, сигурно ще ме навре не знам къде и ще се върна с пръст в устата, но все пак трябва да се опита.

Така. Мама ще ми се изповяда. Без да пропуска нито една крива балетна стъпка. Само така ще запази това легло, от което вече не може да става, и любящия си син, който ще продължи да я отглежда.

Нищо чудно да я зарадвам. Сигурно ѝ е приятно да разказва за онзи мъж. Началото е ведро и дръзко. Може да ѝ подейства добре.

– Реших, мамо.

– Какво, момчето ми?

– Ще се обеса.

– Ти си толкова кротък.

– Мухльо, искаш да кажеш.

– Защо ме плашиш?

– Не те плаша, мамо. Не съм казал, че ще го направя тази вечер. Може утре вечер, следващата... Но какво ми пречи да подготвя въжето. Ще си виси тук и винаги може да бъде използвано. Ей през тази греда ще го преметнем, точно пред леглото на мама, примка, клуп, поне тези неща ги можем... Готово.

– Не прави това.

– Защо, мамо?

– Баща ти...

– Онзи мъж.

– Добре, онзи мъж направи същото преди години.

– Все пак не се е обесил.

– Не, предложи на мен.

– А ти направи ли го?... Да, де! Жалко. Защо не изпълни ритуала, мамо? Щяхме да си спестим доста неприятности.

Да му каже ли, че напразно се прави на интересен? Съвсем ще му падне гарда, ако разбере какъв мъж беше баща му? Какъв нахалник. Един много чаровен нахалник, би казала. Нито го е чувала, нито го е виждала, звъни на пожар на вратата, но тя, разбира се, не отваря. През шпионката преценява, че хваща окото, че е мъж, който никога не би те нападнал, по-скоро би те спасил, но това не пречи да го поразпита през вратата.

– Кой е?

– Аз съм.

– Кой „аз“?

– Аз, мъжът, когото чакаш цял живот.

– Моля?

– А ти си жената, която чакам цял живот.

– Май аз повече съм чакала.

– Късмет! – виква онзи и се смее гръмогласно.

Сигурно го чуват два етажа нагоре и надолу. Как да не го пусне! И какво казва още с влизането? Че я обича, представете си. Да умреш от смях. Обича я? Абе, откъде пада? Що за птица? От сто години не е чувала тези думи. Особено както ги шепне, наистина е върховно. Аз мога да ти бъда майка бе, моето момче, виква му.

Не, не е момче, направо е старец, ръждясал като корабите, на които плава.

Хайде сега! Нека не си говорим кой е ръждясал, кой проскърцва и се скапва с всеки изминал ден. А никак не прилича на мухльо. Как нахълта! Какво, като е с букет? В собствения й дом. Нищо, че е толкова окаян, нищо, че отвсякъде капе, а в

кухнята мирише на плесен. Може би това е последната дупка, в която са я набутали, една стара къща, готова всеки момент да се срине. Но какво от това? Тя е дама! Една от първите в столицата... Не може така. Защо го пуска тогава? Ама как не! Толкова висок, толкова строен... Все пак прекалено вдървен и изпънат за сцената с поднасянето на цветята. Сам си признава, че военната стойка иде от Морското училище, където пет години е носил униформа и е воден под строй дори до столовата. А челото там ли е скъсено? Браво! Изчервява се и се оправдава с четината, която стърчи отгоре като козирка. Разглежда го хубаво, дори го кара да се завърти. И като е влязъл, да се съблече. Само якето, разбира се. Ах, как обича мъже без вратовръзки! И такива дебели меки фланели. Мама ли я плете? Как познава.

Я да разкара тоя букет някъде. Да се разшета и да намери ваза. Трябва да се грижи за нея, тя е стара, болна и безпомощна. Не ми противоречи, нахално хлапе, виква пак.

После какво?... Сяда в краката ѝ, а тя гали четината му, докато си приказват. Обича я, така ли? Откога?... Шестгодишен? Когато на плажа тя го избира за паж, да я пази от големите батковци. Рисува му в неговото детско блокче и дори му посвещава стихчета. Исква ли да ги види? Оттогава ги пази и жадува да ѝ покаже картинките и да прочете стиховете.

А защо не го е направил досега?

Не му идва редът. Постоянно е заобиколена от мъже и едва сега е свободна.

Трогателно! И толкова години я чака? Това, разбира се, не е вярно. Няма такива мъже. Не, не иска да види картинките и стиховете, не иска да бере срама на онези години, когато ръката ѝ се е отпускала толкова леко и небрежно.

Виж, за филмите му вярва. Че е гледал всички, в които участва. Дори знае филма, който съвсем го е омагьосал. Раз-

бира се онзи, в който показва раменете си. Режисьорът дори не позволи да свали презрамките. А тогава имаше какво да покаже. Сега – не! И пак да го каже. Ако някой е ръждясал, това е тя. Гласът, лицето, тялото – всичко е захабено, нищо не върши работа така, както ѝ се иска. Завряна е в тази дупка, за да умре.

Не!

Не, ама да! Никой не харесва такава жена. Да се пръждосва! Няма!

Ах, ще вземе да пламне и какво ще правим тогава? В нея има точно толкова огън, колкото в сърцевината на айсберг. Но това не го смущава, нали? Сигурен е, че ще я направи щастлива. Как? Ще ѝ носи ли прането на пералня? Ох-ох, много важно. Ще ѝ готви ли? В момента тя гладува, кара на препечени филии и чисто масло. А е голяма лакомница. Ще ѝ поднася ли кафе в леглото?

О, да не забрави. Може би не е толкова важно, но все пак... Ще има ли любов? Не, не любов... Любене, здраво каруцарско чукане, щото на тези години какво друго ще я накара да пламне.

Лигла!

– Лигла! Наистина, така ли ти викна, мамо? Удари ли те?

– Разбира се. Толкова яко ме фрасна, че ме повали на пода.

– Ах! Защо не приличам на него? На първата минута поднася цветя, а на втората удря... И ти си убила такъв мъж?

– Убила?!

– Да, мамо. Който се хване с теб, умира. Не си ли забелязала? Ти си убийца, мамо, вървиш през трупове. Мисля, че моят живот също виси на косъм.

– Луд ли си, или полудяваш? Вярно, че всичко си казваме, но ти прекаляваш.

– Да, мамо. Разправяла си ми за всичките си мъже, за всичките си любви, и това, ако нямаш нищо против, също е начин да ме мачкаш и унищожаваш. Да ме убиеш! Това се е случвало

най-често с мъже, които не са ти били синове. Но след като си убила онзи мъж, който ми се води баща, след като си убила баща си, защо да не убиеш и сина си.

– Баща ми?

– Да, баща ти, първия мъж, когото си пратила отвъд.

Ха! Играта на хлапето започва да ѝ харесва. Като героиня от антична трагедия върви по път, осеян с трупове. Я да върнем лентата назад и да преброим труповете.

Грънчаря, който се пада нещо като дядо на хлапето. От онези мъже, които не позволяват на семейството си да вечеря преди тях, ако ще да се връщат среднощ. Зависи колко са ракиите и от компанията в кръчмата срещу дюкяна, където той се отбива всяка вечер. Дори и да искаш да легнеш гладен, пак не става. А като седнеш на масата, трябва да си бодър, все едно че току-що си станал от сън, и да разправяш какво се е случило през деня. Ако Грънчаря не е доволен, виновният остава след вечеря. Останалите се изнизват, но се ослушват да чуят стенанията на бития. Ритуалът винаги се изпълнява на четири очи. Масата е почистена, неговият стол е дръпнат назад и встрани, за да му е удобно, когато замахва с тежката си лапа. Ако е грешник, смъква панталоните си, ако е грешница, вдига полата си. Както и да опираш лакти върху ниската маса, както и да се надигаш, дупето щръква беззащитно нагоре и той налага безмилостно. Не е виждала, но е сигурна, че и с майка ѝ се е случвало същото. Цяло чудо е, че му ражда четири деца – три дъщери и един син. Тя е най-голямата дъщеря и много често отнася пердаха. Вече е на дванайсет, но нищо не се променя. Една вечер, когато отново е заела позата и послушно е вдигнала полата си, дълго очаква удара, но той нещо се бави. Обръща се през рамо и вижда, че баща ѝ се е вторачил в нея. Изправя се рязко и го гледа гневно.

– Защо не ме удриаш?

Баща ѝ мълчи.

– Защо ме гледаш?

– Мръсница! – процежда баща ѝ.

– Ти си мръсник! – виква тя и хуква.

Хваща я в последния момент, поваля я на масата и налага жестоко, както никога досега. Но той не знае какво му крои тази малка бунтовница. Още в гимназията обявява, че ще става актриса, и това е причина за поредния пердах. Грънчаря е решил да я запише в местния селскостопански институт, за да му е под ръка. Не е познал. Ще му избяга, нищо не може да я спре. Намерила е един блед младеж, който също иска да става актьор.

С черните си прави коси, святкащи очи, тяло, което се извива красиво дори когато Грънчаря я налага, желание да затанцува по всяко време и на всяко място, глас, с който имитира всички учители, тя винаги събира цяла тумба около себе си, а мъжете от строежите ѝ подсвиркват и цъкат след нея.

През лятото преди бягството става дръзка, а сега, би казала, дори безочлива.

– Ще ме биеш ли? – подсеща Грънчаря. – Днес изпах „Очи чъорние“ в двора, цялото училище се събра, а учителите отвориха прозорците, за да ме чуят.

– Днес пих кафе във фургона на работниците, лошо ли направих?

– Не искаш да ме биеш, искаш да гледаш, нали? Добре, гледай.

Тананика си и танцува пред него, завърта се, спира рязко, от което полата се замотава около кръста ѝ, пак стъпки, почти ходене, сякаш нищо не се е случило, и отново завъртане, стоп, всичко е спряло, съществува само мигът, когато полата ѝ кръжи около нея, и след като пада, не веднага, постепенно нещата си идват на мястото. Грънчаря ще иска да задържи този

миг, преди нещата да застанат с убийствена тежест по местата си, хиляди пъти ще иска да си го върне, а няма да знае защо го иска, няма да знае как да си го върне, няма как да го каже, нищо не може да направи, а това нищо вече му е багажът по пътя за отвъдното.

– Не ти е баща – казва майка ѝ на гарата.

– Не ми е баща? И кой е баща ми?

– Първият, който влезе в двора, след като се оженихме.

– Кой беше той?

– Циганинът, който му донесе глина с раздрънканата си каруца.

– Защо го направи?

– Защото ме принуди да се омъжа за него.

– Ще му кажеш ли, че не съм му дъщеря?

– Не, и те заклевам да не му казваш.

– Вече знам защо ме гледа така.

– Ти знаеш, но той никога няма да узнае.

– Каква си била ти, мамо, все надолу гледаш и на мравката път правиш...

Грънчаря не умира веднага, първо се пропива здраво, грънците му излизат криви и трошливи и постепенно спират да ги купуват. Последен му остава свадливият нрав, който явно ще си занесе в гроба. Не! Последен му остава онзи миг, който не може да си върне.

– Повикай я – виква с последни сили на майка ѝ, – повикай я да я набия.

– Първи труп, мамо! Или, ако предпочиташ, труп номер едно. Но! По-нататък бъди по-кратка, слагаме му номера и продължаваме към следващия.

– Наистина ли мислиш, че съм го убила?

– Да, мамо. Ако не си искала да го убиваш, нямало да се фръцкаш пред него, да го гледаш как пуфти, да си сигурна, че

нищо не може да направи, за да се успокои, а ти да продължаваш да се фръцкаш.

– Ами това е прекрасно! Аз мога да убивам мъже.

– Полудяваш ли, мамо?

– Нали съм убийца, старая се да ти угодя.

– Да, ти си убийца. Вървим към следващия труп. Онзи блед младеж, с когото си избягала в столицата.

– И него ли убих?

– Вече забравяш, но ако се напрегнеш, ще се сетиш, че и него си пратила да другува с ангелите.

Какво му е направила? Бледият младеж е първият ѝ мъж, не е сигурна, че толкова много ѝ харесва, но е приятно да се любят, ако може всяка нощ, ако може и през деня. Тогава за пръв път открива каква е лакомница, че е способна да зареже един мъж заради богата вечеря и да тегли една майна на втория, ако пропусне леглото ѝ. Но в началото е само с бледия младеж, който, разбира се, не издържа, и на всички е ясно защо ходи като отнесен, на всички е ясно, че нейната циганска красота е неудържима, и мъжете, които чакат ред, стават все по-дръзки и нагли. Въпреки всичко живее цяла година с него в квартирата, която той плаща. После си дава сметка, че униженията и компромисите, които прави заради нея, му идват много, че той не е за жена като нея, трябва да си намери кротко и смирено момиче, но не иска, иска дива и неукротима жена, дето винаги ще му избяга, никога няма да му увисне на врата, защото такива жени се усукват около силни мъже, а тя е жива случайност, подаръкът, който той не може да понесе, и затова се връща в родния град, където правят всичко възможно да го спасят, но напразно. Забелязва некролога месец след трагичната случка и не може да си спомни кога са се виждали за последен път.

Какво да се прави, тя вече не живее в скапана едностайна квартира, а в кокетна гарсонiera, която плаща Сивия вълк.

Така го наричат студентите заради прошарените му коси, едните предни зъби и вълчата захапка, когато реши да се докопа до поредната жертва. Мисли се за божество, пред което момичетата трябва да коленичат и да си удрят челата в килима, за да докажат своята вяност и най-вече своята зависимост от неговите свръхсексуални заложби. Защото не е попадал в нейните лапички. Както казват след катастрофата, сивите вълци също правят грешки. Хубаво я закарва в Италия, където снимат покъртителен документален филм за пропадането на Венеция. Не се знае каква е ролята ѝ в този филм, но със сигурност се знае каква е ролята ѝ в живота на този залязващ амбициозен мъж. Откъде да знае той, че докато се унася в следобедна дрямка в сенчестия прохладен хотел, тя се запознава с италиански режисьор. Той не е като него документалист и веднага е готов да ѝ даде роля във филма, който снима в момента. Да не е луда да му откаже. Сивия вълк нека си спи в хотела, ще узнае за решението ѝ, когато му дойде времето. След като се връщат, тя урежда формалностите много бързо и само след седмица отново лети за Италия. Когато намира бележката, Сивия вълк побеснява. Решава да тръгне с колата, да я натовари като багаж и да си я върне. Лудо препускане, само на кафета, но през нощта заспива на волана. След като се блъска в крайпътно дърво, колата се взривява и запалва. Дълго време никой не знае какво е станало със Сивия вълк. Просто е изчезнал някъде, изпарил се е, казва и тя, когато се връща от Италия.

Какво да му мисли. Вече си плаща сама наема за гарсонирата. Тя е актриса! Играе на сцената на най-големия театър в страната. И празници, празници, ухажори, цветя, вечери... Усилия? Почти никакви. Просто седиш на брега и чакаш. А каква благодат се изсипва на нейния бряг! Любви, пътувания зад граница, чужди и наши актьори, с които се кипри на екрана, а много често и зад него.

Ааа, стоп! Да не би всички тези хора да я използват? Най-малкото не правят достатъчно. Затова – някой, който да изпълни нейните желания. Ама всичките! Разбира се, за онези, които са заключени между бедрата, винаги може да се намери жребец. Но роли, хубави истински роли, кой може да ти даде? Режисьор! Талантлив, мъдър и стар. Вярно е, че като се омъжиш за такъв, в един момент можеш да се превърнеш в болногледачка. Но тя има късмет. Какво ли не правят възрастните мъже, за да излъжат Всевишния и особено себе си, че са млади. Като малки деца са, радват се на всяка твоя дума, примират пред всяка твоя усмивка и са зашити за теб като копче.

Сигурно би живял по-дълго без нея. Нейната жизненост би убила носорог. Трудно е да бъдеш свидетел на успехите ѝ, на желанието ѝ да не пропуска нищо, което може да ѝ свърши работа, и на лекотата, с която захвърля всичко, което не ѝ трябва. Смешно е да бъдеш партньор на жена, която може да извърти такова фламенко на приема в Испанското посолство, че да ти се завие свят, а ти да ходиш с бастун. И ако Бог наистина е милостив, няма да те принуждава да посягаш на себе си, ще ти помогне да си отидеш, ще каже, че е негова работа, нищо, че все още не ти е дошъл редът.

Ако погледнем по-ведро, това също е част от чара ѝ, боже, отива си мъжът ѝ, всички ѝ съчувстват. Повечето си дават сметка, че няма какво да я оплакват и съжаляват, тя е велика и търсена, нейният път към славата е открит.

Не е точно така. А и годините бързо напредват. Защо има чувството, че се опитват да я натикат в ъгъла. Наистина ли е велика? Я да проверим! Не иска да играе ролята на стара жена от народа, още по-малко да се подпира с бастун и да слага черна забрадка. Да не говорим за ролята на изхабена градска курва, която е решила да се променя и да създава семейство. Ама какво си въобразява? Новият директор не търпи актьори,

които само получават заплати. На улицата! Велика била. Като е велика, да играе каквото ѝ се каже. Ако може, разбира се. Върн от театъра! Нека си чака вкъщи някой да я покани. Ще я забравят естествено. Никой не отрича, че е горда. Стига се и до там – да гладува. Снежнбялата покривка, която винаги постила, ако ще да е само за една филия с чисто масло, се превръща в легенда. Плаща скъпо за разпиления си цигански характер. Сигурно циганското я прави толкова издръжлива, сигурно оттам иде надеждата, че все ще се намери катун за нея, но този, последният, никак не ѝ подхожда. Кой ѝ е крив? Да се е сдобила с жилище, когато е била на върха. Защото от място на място, ето я сега наистина навряна в дупка, от която едва ли има измъкване.

Обаче! Точно тогава идва мъжът, когото е чакала цял живот.

– Знам всичко – казва.

– Какво всичко?

– Че си смешна... Че си нещастна, отчаяна и обезверена.

– И какво предлагаш?

– Себе си.

– Престани да се правиш на извънземен... Аз гладувам, няма къде да живея.

– Ще избягаме.

– Къде?

– На село.

– На село?

– Там има стара къща, ще я съборим и ще си построим нова...

Хайде! Изиграй тази роля с мен. От шестгодишен те чакам.

– Искаш ли да ти кажа нещо?... Ще съжаляваш, че си се захванал с мен.

Кой знае? Само Бог знае.

Ама той наистина ще построи нова къща. И кладенец с дървена кофа, която се спуска бързо надолу и цопва тежко на

дъното. После студената вода, която пиеш направо от кофата. Хлябът, сиренето и лукът на набързо скованата маса. Къщата расте с всеки изминал ден. И тези хора от селото, които помагат, без да искат нищо в замяна. Техните деца, които идват да пипнат жива актриса. Искат да ги научи как да се държат на сцената, как да стъпват по нея, как да говорят и как да мълчат. Не, това вече е прекалено. Не знае как, никога не е учила другите, винаги е била вторачена в себе си. Да опита. Кой отказва на деца? На тези зле облечени деца, невинаги добре измити и сресани. Какво ѝ пречи да поговори с майките, които ѝ вярват и слушат. Започват да ѝ подражават – да се обличат като нея, да говорят като нея и да преглеждат по-често децата.

И този мъж, който я уверява, че най-после е намерила своето място, спасена е, и той заедно с нея, никога повече няма да помисли за кораби, ще си живеят в тази прекрасна къща, ще направят чудеса в това село.

Мъжете са решили да заприщят реката и да направят рибарник. Иска ли да ходят на лов, в гората над селото е пълно с диви зайци и пъдпъдъци? Иска ли да язди кон?

Не мисли ли, че ще се разпаднат старите ѝ кокали, ако се качи на кон?

Добре тогава. Ще се вози на двуколка. Само трябва да стегне старата и да ѝ смени тапицерията. Ще ходят в близкото градче, облечени в стил ретро, с широкополи шапки и шалове. Ще връзват коня на площада, ще му оставят сено и ще се разхождат под ръка. Ще правят покупки, ще пият кафе и ще се прибират доволни.

При хубаво време ще излизат горе на хълма, ще си правят изискани пикници и ще се излежават на тревата, докато залезе слънцето. Единствено конят ще бъде свидетел на техните любовни игри...

Да не си въобразява, че като го е пуснала в леглото, ще му позволи да я катери по хълмове и да се занася с нея като студентка в първи курс. Все още му се чуди на акъла, но какво да прави, започва да му свиква.

Стига се е чудила. Какво ѝ липсва? Всичко си имат.

Всичко? Нищо не може да ѝ замени сцената. Да не си мисли, че тези простовати селянки с техните сополиви деца ѝ пълнят живота.

– Дете! – виква. – Ето какво ни трябва.

– И как ще стане?

– Не знаеш ли как става? Едно рошаво сополиво момченце, не искаш ли?

– Ти си луд! Да не мислиш, че на сто години ще родя?

– Ще родиш.

– Няма! Ако щеш само заради това, че толкова много ти върви. Каквото и да замислиш, получава се. Но този път ще пропуснеш.

– А ако реша да си легна с друга жена?

– Само през трупа ми.

– А! Каква стана тя?

– Не можеш да ме изхвърлиш на боклука. Какво, като съм стара?

– Не си стара.

– Точно защото съм стара, не трябва да ме изхвърляш на боклука. И след като ме докара тук, и след като ти повярвах, копеле такова, няма да ме изоставяш.

– Да си легна с друга жена, ставаше дума.

– Казах ти, само през трупа ми.

– Така. Да кажем, че жената съм я уредил, но как ще уредим трупа? Как едно запазено тяло, което спокойно може да износи дете, ще се превърне в труп?

– Мислиш, че не мога да го направя?

– Не знам.

– Ще го направя, и то по най-грозния начин... Донеси едно въже.

– Въже? Разбира се. Хубаво въже, което съм донесъл от кораба. Не съм подозирал, че може да бъде използвано по този начин. Не на всяко въже се оказва такава чест, но какво да се прави, не всички въжета имат късмет. Аз от своя страна ще направя всичко възможно, за да протече ритуалът безупречно. Ей тази греда ще използваме, точно пред семейното леговище, примка, клуп, поне тези неща ги можем, готово...

Божичко, какъв срам! На тези години – дете. Не, това няма да стане. Как допусна да зачене? Не-не, ще му натрие носа на тоя мъж, този път няма да стане, както го иска.

– Отивам в столицата.

– Сама?

– Сама.

– Защо?

– Защото не всичко трябва да знаеш.

След три дни му изпраща телеграма: „Прекарвам чудесно. Уреждам нова роля. Махнах детето“. После се мотае цял месец из столицата, все още се намират приятели, които я приемат.

Когато се връща, намира на огледалото, изписано с червилото ѝ, неговото съобщение: „Отивам си. Знам още едно пристанище“.

Защо не я изчака? Щеше да разбере, че вече е друга. Трябваше да отиде до столицата, за да се увери още веднъж, че там няма живот за нея. Никаква роля няма да получи. И ако иска да знае... Как да му каже, къде да го търси из океаните, за да му викне в лицето – не е махнала детето, ще си го имат...

– Ей затова ще се обеса, мамо.

– Защо?

– Защото не си му казала. Ако му беше казала, нямаше да се налива като казак и да пукне сам в заключената си каюта.

– Но все пак оставих детето, оставих теб, трябва да си ми благодарен.

Не, не съм ѝ благодарен. Да беше го махнала... или по-точно да беше ме махнала. Колко просто! Дори нямаше да знам. А като е решила да ме има, да беше му казала. Щеше да се върне, където и да е бил, от най-далечното море щеше да се върне. Бесен съм. Така ще си отиде – невинна. Не ѝ идва наум, че някой може да умре заради нея. Някой, който я чака години, търпи всичките ѝ любови, всичките ѝ роли, всичко да ѝ дойде до гуша, и едва тогава влиза в леговището ѝ като леопард. И пак да се мисли за единствен и да се надява, че ще е последен. Кой друг ще ѝ построи такава къща и ще се откаже от себе си, за да я има. Ама не! И сто мъже да има в тебе, сто къщи да построиш и стълба до небето да вдигнеш, пак ще бъдеш захвърлен, пак ще ти се наложи да се заключваш в каютата си и да умираш сам.

Лека му пръст и да не се притеснява, винаги се намира някой да подреди нещата. Няма да се оставя. Не искам да бъда последният мъж, в който е вкопчена. Ама как го направи, как го изработи и този път. Набута ме в онзи селски техникум само за да се върна тук, да я отглеждам. Благородно било да работиш в животновъдна ферма, да ринеш тор, да доиш и да акушираш. Като ми е толкова трудно, да ида да паса селските кози, да изляза на простор, на чист въздух и слънце. И там би ме пратила, само да остана при нея. Защото вече наистина не може да се грижи сама за себе си. Дори трябва да пера вместо нея, да готвя и да чистя, по дяволите. Откъде да знам, че ще умре скоро? Не ѝ ли е минавало през ума, че мога да я изпреваря. Да я накажа, като умра. Надявам се да ме последва. И да е заради мене, няма да го узная. Колкото и да ме обвиняват за нейната смърт, няма да ги чуя.

– Ще се обеся... Нали така си викнала на онзи мъж?

– Престани!

– Пред ужасените ти очи ще го направя, мамо. Но преди това един душ и после с бяла риза към бесилото, както се пее в онази хубава народна песен. Не се притеснявай, ще дойда да те целуна за последен път. Ще оставя вратата на банята откритата, за да си приказваме. Така ще го понесеш по-леко... Не се тревожи за окаяното ми тяло, с което ще прекараш цяла нощ. Утре сутринта в къщата ще дойде кметът, който е достатъчно тъп и примитивен, за да понесе гледката. Ще се погрижи за всичко. Проверил съм, в Кметството има два готови ковчега – единият ще бъде за мен.

Мамо! Какво става? Какъв е този шум? Не трябва да ставаш, мамо. Не мога да изляза, гол съм. Почакай, ако имаш нужда от нещо...

О, боже! Какво си направила, мамо? Как си се довяляла, нали не можеш да ставаш?... И със стола си се справила... Ох! Нещо трябва да направя. Да те сваля, да викна съседите... Нож! Къде е корабният нож на баща ми? Не мога да го намеря... Късно е... Знам, че не ме чуваш, но да ти кажа... Пошегувах се, мамо. Влязох да се къпя, защото отивах на среща. Може би за първи път щях да бъда с жена. Но ти и това провали. Изпревари ме, смачка ме и ме унищожи завинаги.

Сигурна ли си, мамо? Защото аз все пак ще отида.

ПРОДАВАЧ НА ПОДПРАВКИ

- Откъде имаш тази обеща?
- Спомен от хипарския ми период. Пречи ли ти?
- Само когато те целувам там.
- Нали не мислиш, че съм извратена и го предпочитам пред другото.
- Казах ти, че не съм най-потентният мъж, който си срещала... Все пак успяваме от време на време.
- Да наистина... продължавай, приятно е...
- При раждането ще ти я махнат ли?
- Сигурно.
- Ще ми я подариш ли?
- Разбира се.
- Може ли да си я окача на ухото?
- Какво ти пречи? Аз имах същата и на ухото си, но я изгубих...
- Все още не мога да повярвам, че ще имаме дете.
- И аз.

Той си е виновен. Как можа да забърка такава каша. Бог му е свидетел, че беше против. Но можеш ли цял живот да качаш като гарван от дърво на дърво, отвсякъде да те пъдят, а ти да си подсвиркваш. Как да откажеш на момиче, което всеки ден се мъкне до пазара, застава като заковано пред щанда ти, обяснява ти, че те харесва, от месеци те е забелязала, но едва сега се осмелява да се запознае. Всички наблизко чуват, някои се подсмивват, други подвикват, а той се чуди къде да гледа.

Разбира се, че това момиче не е за него. С дългите си коси, шапките, които сменя всеки ден, грубите боти и шарените дрехи, тя си е жива кълнтри певица. Не-не, може би той щеше да е твърд до края, но когато тя го поздравява за рождения му ден с „Май Бони“, пропуква се. Не издържа, когато наоколо започват да припяват, прибира набързо нещата от щанда и я завежда в мърлявия си апартамент.

Виж сега, моето момиче, започва да ѝ обяснява още от вратата. Тя трябва да е болна, недоразвита, трябва нещо да не е наред, за да се навие да тръгне с него. Всички бягат от него и той бяга от тях. Трябва да е наясно още в началото, после да не се тръшка и да го проклина. Защото, ако тя не избяга, той твърдо ще се измъкне, когато му дойде времето. Поне досега не е имало изключения и ще бъде истинско чудо, ако се задържи при нея. Макар да е сигурен, че тя ще хукне първа. Не-не, не трябва да се чувства виновна, виновният ще бъде той. Винаги е така. С него не се издържа, той самият не издържа. Не търси друго място, защото му е омръзнало старото. Той омръзва на мястото и хората, които случайно го обитават. Затова бяга, бяга отвсякъде, за да намери нещо ново, но и там се проваля и отново хуква. А ако случайно иска да го задържи, както и да го тегли към себе си, пак няма да стане, той е крехък, ще се счупи. Силното го плаши, каквото и да е то. Дори и в болногледача да се превърне, да забрави, че ще го спечели. Ще се чувства унижен, че някой трябва да се грижи за него, и пак ще избяга.

Не е лесно да го разбере. Докато сготви нещо за вечеря, ще се опита да я светне. Тя не знае, че е бил готвач в китайски ресторант. На самия бряг на океана, в далечното пристанище Ванкувър, е приготвял скорпиони, мравки, влечуги и всякакви други гадости. Но това е друга опера, поредно бягство и класически крах. Сега ще ѝ сготви дроб по чирпански с много лук и червено вино. Да отбележат празника – неговия рожден

ден, и нейната дързост да пристъпи прага на тази мръсна обител на отшелник и чуждак.

Хубаво е да се започне отначало, като се прескача тук-там, за да не се губи време.

Той е син на шофьор, як като автобуса, който кара. За разлика от него момчето му е кльощаво, с малка глава и тесни рамене, заради което още в първи клас е наречен Клечката. Баща му умира от яд, че не се е метнал на него, а майка му трепери при всяко кихане. Дори в гимназията ходи със смешна шапка и щом я свали, косата му щръква на всички страни. Не спортува и умира от срам, когато трябва да се съблече по шорти. Изгонят ли го от час, седи на студено пред прозорците на класната стая, защото това е единственият начин да направи впечатление. Какво очакваш от такова момче? Разбира се, че иска да избяга където му видят очите, в дупка да се завре, никой да не го вижда и чува. Но няма такава дупка и затова – в Морското училище. Поне да избяга от града, където всички го познават като Клечката и не пропускат да му го напомнят. Мисли си, че този живот с постоянните бягства от брега и смяна на различни кораби ще му е по мярка.

Няма отърване! На всеки кораб каютата му се превръща в хан, където всеки може да влезе да пие кафе, да се почерпи от неговото питие, да използва парфюма му или просто да се изпикае в мивката, защото тоалетната е далече, чак в другия край на канижела. Всеки го брои за своя собственост, но винаги го забравят, когато се запиват на кораба или излизат да се разходят в поредното пристанище.

Затова никакви угризения, когато корабът отплава от Ванкувър без него. Разбира се, започва като мияч на чинии, но тук никой не гледа какво правиш, колко тежиш и как изглеждаш. Бързо изучава китайската кухня и скоро става помощник-готвач. А стига, бе! И мадама?! Едно здраво канадско момиче,

което си пада по китайската кухня и – не може да повярва, иска да излиза с него. Исква да се чука с него?! В спалнята ѝ има огромни огледала и той наистина се чувства като червей върху мощното ѝ тяло, но слава богу, момичето не намира това за ненормално.

След три месеца девойката умира от СПИН. Не е знаела ли? Много добре е знаела. Не че в ресторанта няма други мъже, яки и потентни като бикове. Но защо да се затрива здравето, по-хуманно е най-слабият, той и без това душа бере, за нищо не става, сигурно и жена не е имал, ето му един подарък – хубаво момиче, нищо, че е за три месеца, кой ти ги дава, а и никога няма да ги имаш, ако тя не те дръпне в разкошната си спалня.

Мамка му! Отново трябва да бяга. По-скоро собственикът го изхвърля моментално и му препоръчва да се запилее някъде из Канада, в най-затънтеното място да се завре и да си прави пас до второ пришествие. Преди това един виетнамец, сервитьор в ресторанта, му дава странно кафяво хапче. Ако започне да се мъчи, да не се колебае. Отровата действа така, че никой няма да разбере от какво е умрял. И досега го пази. Когато не намери следващото място да избяга, когато съвсем го притиснат в ъгъла и няма мърдане, хапчето е в джоба му.

Слава богу! Може би Творецът наистина се сееща от време на време и за него. Дава почти всичките си пари за изследвания и те излизат отрицателни.

Ха-ха! Намира си работа. Запилява се чак в Халифакс, последното северно пристанище на Канада, от там нагоре – ледове и бели мечки. Работа? Ще умре от смях. Бачкане в кучкарник. Грижи се за две огромни кучета. Нощем охраняват малко частно пристанище. Най-после намира своите приятели. Двете животни го усещат още от портала, поздравяват го по своя си начин, а когато ги пусне от кучкарника, хвърлят се върху

него, лижат го и скимтят от възбуда и радост. За нещастие една нощ са нападнати от въоръжени лица, които прострелват ключицата му. Спасяват го кучетата, които вият неистово и вдигат на крак целия район.

Не може да бъде! Собственикът на пристанището го прибира в къщата си и му обещава, че ще живее у тях, докато се съвземе. За него се грижи дъщеря му, кротко религиозно момиче, което явно обича да се грижи за другите. Кой знае? Може ли да се обясни всичко? Защо държи ръката му, докато му чете, защо правите ѝ коси галят лицето му, докато оправя завивките. Ами целувките за лека нощ! Вече и двамата знаят, че е здрав, но той не става от леглото, а тя нищо не казва на баща си. Имат си и друга тайна. Една вечер, когато целувката за лека нощ е по-дълга от обикновено, хваща ръката ѝ и я тегли надолу, той си знае как се решава, това – всички струни в него да са изпънати до скъсване, да е готов за подвиг, който е чакал векове и сигурно още толкова ще чака, не, такова нещо не се пропуска. Тя дръпва ръката си ужасена, сякаш е пипнала живо влечуго. Но следващата вечер отново идва да го целуне за лека нощ.

Ако не избяга, ще го изгонят. Знае го, но продължава да се прави на болен, готов е да работи в кучкарника до гроб, само да може да вижда момичето и кучетата. Но винаги, когато реши да изиграе своя ход, съдбата мести вместо него. Случката с раняването му е стигнала до полицията и само за седмица уреждат формалностите, преглеждат го, установяват, че е здрав, и го репатрират.

И ето го продавач на подправки. С последните си пари купува място в едно близко село. Сам си отглежда чудесиите, сам си ги стрива и опакова. Парите му стигат да плаща наема на скапания апартамент, да си приготвя вечер пикантерии и да си купува червено вино. От време на време събира навлеци,

с които купонясва и се трови с цигари и алкохол. На сутринта веднага отива на мястото, където бачка здраво, и си ближе раните. Мисли все пак, че има един, който му се брои за приятел. Обгаря при пожара на последния кораб. Доста сериозно. Направо заминава. А най-близкото пристанище – на три дни път. Изсипва всичко от корабната аптека, дава му лекарства наслуки, маже го със случайни мазила, не се отделя нито минута от него и когато корабът застава на кея, той все още диша. Лекуват го в скъпа западна клиника и за един месец се оправя. Той се обажда от дъжд на вятър, но най-често, за да вземе ключа и да преспи тук.

– Сам ли?

– Никога. Защо питаш?

– А-а, нищо, не е хубаво да превръщаш жилището си в бардак.

Засега не е намислил къде ще бяга, няма свой ход, нито го е грижа кой ще мести вместо него. Наясно е със себе си и с другите, способен е да разгадае всякакви коварни ходове отвън и отвътре.

Впрочем вече е късно, но ако реши да си тръгва, той ще я изпрати. Ще извика такси, ще ѝ отвори вратата на асансьора и няма да си тръгне, докато в стаята ѝ не светне.

Не-не, няма никакво намерение да си тръгва. Тя ще живее тук. Харесва ѝ. Тя няма стая, техните отдавна са я изгонили. Писнало им е от нейния живот на скитница и хипарка. Брат ѝ е музикант и от малка се мъкне след певци и рокери. Тя е талисманът на всеки купон, на всеки концерт намират начин да я покажат на сцената и да я навият да изтананика нещо извън програмата. Но брат ѝ не успява да я опази. Харесва ѝ този чергарски живот, различните места, шарената публика. Всяко момче е ново, има случаи, когато стават много близки, но после водовъртежът пак я изхвърля на друг бряг. Моряци-

те също са от нейната кръвна група, щури и жадни за живот, особено когато се връщат от рейс. Преди да се обадят вкъщи, често отсядат в скъпи хотели, където могат да прекарат дни наред с тебе, без да излизат от стаята.

Но всичко омръзва, тя вече е едно отегчено, уморено момиче и търси своето тихо пристанище. Мисли, че го е намерила. Още утре ще метне апартамента. Два дни ѝ стигат, за да светне всичко и да заблести като ново. Впрочем той кога почива? Никога? Няма такива работи. В събота и неделя сменят тапетите в кухнята. Шарени, разбира се, като полянка на пролет. Да ѝ подхождат на кимоното, което той ще ѝ купи от японския магазин в центъра. Ако трябва, ще пестят яко, но в къщата трябва да има фризер. Тя е вегетарианка и не иска през зимата да се лишава от плодове и зеленчуци.

След два месеца, когато се разбира, че ще имат дете, тя става още по-строга. Не допуска никакви навлеци в къщата. С постоянните абонати на традиционните купони се разговаря при заключена врата, а ако решат да се правят на интересни и да организират серенади под балкона, тя винаги има готов леген с мръсна вода от последното пране.

Изглежда, наистина е решила да спре точно тук, при него, ще живеят заедно и ще си имат дете. По време на събитието се държи храбро, никакви усложнения, имат си дъщеря, която кръщават Тина – на името на мама Търнър, която слага всички младоци в джоба си.

Детето е почти на три месеца, когато се получава телеграма: „Връщам се скоро. Ще направим страхотен купон. Пиенето от мен“.

Така си и знаеше. Все един ден ще се върне. Същият, дето сигурно продължава да му се брои за приятел, неблагодарникът, когото не остави да пукне на онзи кораб. Като се върне, ще нахълта тук с каруцарския си парфюм „Олд спайс“, ще

прегръща и ще целува ни лук ял, ни лук мирисал, ще раздава правосъдие, ще се подсмивва, ще си тръгне или ще остане – няма значение, важното е да навре другите в миша дупка. При всички случаи той ще каже какво да правят и как да го правят.

Двете момичета, както ги нарича, са на разходка, когато пощальонът му връчва телеграмата.

– Е, и? – пита тя, когато се връща и я прочита.

– Мисля да не участвам в този купон.

– Защо?

– Наистина ли не разбираш?

– Все още не... Кой е тоя?

– Ще ти кажа... Заповядай!

– А-а, изгубената обеща... Къде я намери?

– Под леглото... докато чистех...

– Кога?

– Днес...

– Какво знаеш?

За първи път я видя притеснена.

– Че си била с онзи нахалник, седмица преди да дойдеш на пазара. Тук на това легло... Бях му дал ключа, но не знаех с кого е бил. Сега вече знам.

– Добре!

– Защо не ми каза, когато влезе в апартамента?

– Защото си крехък и уязвим.

– Благодаря!

Казва ли ти някой защо правиш едно, а не друго, или забъркваш каша от двете. Първият я грабна, дето се казва, направо от улицата. Трябваше ли ѝ да пита кой живее в апартамента, що за птица е и къде работи. След като наистина прекара чудесно, какво прави само след седмица в същото легло с друг? Никой не ти казва. Божи работи. Може цял живот да не ти се подрежда картинката, но накрая Онзи махва за последен

път с четката и всичко блясва в цялата си прелест. И не те пита дали се радваш, или ти се плаче.

– Казах ти още в началото, че ще избягам.

Първо да изясним дали мама знае чие е детето. Дали е искала дете от онзи идиот в океана, или от този до нея. С първия беше страхотно, но тя остана при приятеля му. Какво да прави, обича такива мъже, дето могат да те грабнат за една нощ, заминават и се завръщат, когато си поискат, и да ги пъдиш, пак остават. Където и да отидат, купонът тече и всички пърхат около тях.

И какво ще стане? Третият е излишен, така ли? Но тя няма нищо против този мъж, който е цяла година до нея. Харесва го. Неусетно ѝ влезе под кожата, нищо не иска от нея, а тя му го дава, досажда ѝ, а когато си тръгне, липсва ѝ. Абе, хубаво ѝ е да излиза с него, по улиците да цъкат и да я съжаляват как може такава хубава мацка да излиза с тоя скапан тип. Нека да я мислят за сбъркана, има нещо в нея, дето само той го улучва – болезнената ѝ привързаност към слабите, просяците, скитниците, щото и тя не е силна, и тя е стигала до просия и скитничество, страхотно е, че има още един като нея.

– Няма да избягаш!

– Сигурна ли си?

– Сигурна съм... Детето е твое.

Да, наистина вярваше, че детето е негово. Може канадските лекари да са сбъркали. Когато в Канада го изследват за СПИН, категорично му казват, че не може да има деца.

Не! Няма да глътне хапчето! Що трябва да мре, след като има кораби, китайски ресторанти и не всички момичета са болни от СПИН. А онзи, нахаканият, може да не му благодари. Прави им този последен подарък, нека си живеят тримата и дано бъдат щастливи.

– Сбогом! – каза и тръшна вратата с вярата, че никога няма да се върне.

Да вървят всички по дяволите! Единият замина, а другият едва ли ще се върне. Ако си мислят, че е толкова лесно да забягнат, че ще я забравят и никога повече няма да я видят, крива им е сметката. И ако не знаят, тя ще ги светне – едно е да бягаш, друго е да те натирят.

Да, вярно, че остана сама. Пада ѝ се. Щото все се мисли за много печена. Виновна е, но не е честно да я захвърлят така. Някой трябва да се върне. Кой? Знае ли? Важното е да дойде, да ѝ вдигне скандал, да я набие, ако трябва, но да си събуе обувките накрая и да забрави да си тръгне. А тя със скръстени ръце ли ще стои дотогава?

Скоро се получава друга телеграма. Господи! Съвсем ли искат да я забият? По-лошо от това, здраве му кажи. Сигурна ли е? Да вземе да се разшета малко. И да провери – онзи наистина ли избяга? И къде? Може би се е сврял зад мижавия си щанд и трескаво се оглежда – да не би отнякъде да се появи майката на прекрасната Тина.

А, ето ги, приближават с количката, мама както винаги е с шапка, познават я, някои я поздравяват.

– Имаш телеграма.

Устните му неволно мърдат, докато чете текста: „Съжалявам. Купонът този път без мен. Оставам в Канада“.

– Честит рожден ден!

– Благодаря!

– Може ли да те поздравя?

Без да чака отговор, запява. Пак „Май Бони“. Наоколо отново припяват, подсмивхват се и подвикват. Този път той не се чуди къде да гледа, изправя се зад щанда и приглася. Няма никакво намерение да си прибира нещата и да хуква. Да бяга, където му видят очите. Не са познали. Той е зад своя щанд, когато реши, ще се прибере в къщата си, защо да бяга, след като не го гонят, защо все мисли за другите – искат ли да избягат,

кой ще ги спре, а ако случайно са решили да останат, няма да им пречи.

Стресната от невъобразимия шум, в количката се разплаква прекрасната Тина.

КАМЪК ПО БЛУДНИЦАТА

*Човек е най-малко себе си, когато говори от свое име.
Дайте му маска и той ще ви каже истината.*

Оскар Уайлд

Тази книга е забранена за приятели и познати

Легенда:

ЕМП – един мой приятел/приятелка/познат/позната

МП – моят приятел/приятелка/познат/позната

СЕДМО: НЕ ПРЕЛЮБОДЕЙСТВАЙ

*Живеят само влюбените,
останалите просто съществуват.*

Уилям Шекспир

Грехът е във всеки от нас, казва ЕМП. Не говорим само за нарушаването на седмата божя заповед, но когато споменаваме грях, обикновено се подразбира прелюбодеяние. Ближните лесно прощават на човек, който не почита бога, баща си и майка си, прощават му, когато разберат, че краде, дори когато убива, но много ги боли, когато го хванат в изневяра и не могат да му простят. Не знам, усмихва се МП, доколко вярата в Бог завръща човеците в правия път, но обществото е създавало доста пречки, които затрудняват прелюбодеянието.

МП разправя за своето славно минало, когато бил млад и чаровен. Било голям проблем да намери място, където да се люби с поредната си приятелка. Учел във военно училище със строг режим, където излизането в отпуск било трудно, а ако случайно те пуснат, няма къде да заведеш момичето си. Много често курсантите се разхождали из градския парк с момичетата си, сядали по пейките и там се целували и натискали. Имало десетина специални пейки, които били заврени в храстите и те били най-търсени. Понякога се налагало да изпраща приятел, който срещу скромно заплащане се съгласявал да пази някоя от скритите пейки. Макар че и на тези пейки никога не се стигало до края.

Веднъж един курсант седял на пейка с момичето си на централната алея. Явно скритите пейки били заети. Държал за ръцете момичето и го гледал умилено. Вторачен в нежния взор на девойката, той не забелязал, че покрай него минал началникът на училището. Провинението било двойно – въпросният курсант бил без ръкавици и не приветствал върховния командир на училището. Още на другия ден бил изключен от училището и пратен във военния флот да дослужва.

Понякога МП ползвал квартири на приятели, но там бдителни хазяи следели кой влиза, кой излиза и често чукали най-неочаквано на вратата или изобщо не го пускали да влезе. С други курсанти наели квартира за същите цели, но когато хазяинът разбрал за тези цели, най-позорно ги изгонил. Колкото и да го било страх, че някъде ще го склещят и ще го оженят, бил принуждаван да посещава момичетата по домовете им. Родителите не подозирали, че ще е толкова нагъл да съблажнява дъщерите им в собствените им къщи. Веднъж толкова се разгорещили със своята приятелка, че не усетили как възглавницата паднала върху електрическата печка до тях. Усетили се, когато видели пламъка до тях. Бил принуден бързо да отключи и да изтича до кухнята гол за вода. В кухнята кротко вечеряли родителите. Разбира се, той повече не посетил този дом.

Родил се, когато си намерил приятелка със самостоятелен апартамент. Бил все още необзаведен, но имало матрак на пода, душ в банята и дори грамофон. Никога не се чувствал толкова спокоен и за пръв път си дал сметка, че той не е толкова зле в леглото. Едно е да правиш секс, когато родителите вечерят зад вратата, друго е да знаеш, че в апартамента няма никой, освен вас двамата. Една сутрин подочул тревожно отключване на външната врата. В така наречената спалня нахлула яка селянка с две кошници. Майка ми, прошепнало момичето. Явно майката носела поредните провизии от село, с които двамата

се захранвали в паузите. Той скочил, но веднага бил повален от мощната ѝ селска ръка. Успял по най-бързия начин да си събере дрехите и сподирен от още един удар по врата, изскочил през вратата. Облякъл се на стълбищната площадка. Така приключила и тази идилия.

Когато тръгнал да плава и разполагал с повече пари, опитал друго. Решил, че хотелите са идеално място за любовни подвизи. Но каква била неговата изненада, когато още в първия хотел администраторката погледнала паспорта и му го върнала без никакви обяснения. На паспорта му пишело, че е неженен, а на паспорта на приятелката му – неомъжена. А в хотелите не допускали такива нередовни двойки. Независимо че в паспорта ти е вписано, че си женен и съответно омъжена, администраторката гледала дали съвпадат фамилиите. Контролните органи били предвидили всичко. Той се изхитрил, като се комбинирал с друга двойка, и тогава двамата мъже уж наемали едната стая, а девойките – другата. В повечето случаи този трик успявал. Макар че веднъж една проклетата администраторка ги натирила, като ги нарекла сутеньори и проститутки. Когато не намирал компания, наемал две стаи и ползвал само едната. И само веднъж една администраторка го погледнала внимателно и го попитала: „Защо наемате две стаи, нали сте заедно?“. Тя им дала стая с огромна спалня в лилаво и това била най-прекрасната му любовна нощ.

Да води момичета на кораба, също било голям зор. Да минеш през пристанищния портал, е по-трудно, отколкото да минеш през Дарданелите в бурна нощ. Трябвало да се подкупва полицаия, когото тогава наричали милиционер. Но често подкупеният милиционер не бил дежурен и тогава бил принуден да мръзне с момичето си навън и да го целува в някой вход.

Веднъж, спомня си МП, отишъл със своята приятелка на палатка. Опънали палатката на пуст плаж близо до гора. Ня-

мало жива душа и през деня се разхождали голи. Било ранна есен и макар че вечер ставало хладно, денем все още било топло. През нощта тъкмо прегърнал момичето, когато чул подозрителен шум. Показал глава, за да види какво става, и видял пред себе си свинска зурла. Измъкнали се през задната част на палатката и търтили да бягат към морето, защото прасето ги подгонило. Не посмяло да влезе във водата, но двамата зъзнали цял час, докато реши да се оттегли. Нищо не се получило с мечтаната любовна нощ, а момичето се разболяло.

А ако си женен, смее се МП, и в ония времена да търсиш място, където да прелюбодействаш, спукана ти е работата. За дискретни анонимни хотели, каквито на Запад отдавна имало, в България нито били чували, нито пък властта би разрешила подобно чудо. Незаконните двойки се криели в отдалечени крайградски кръчми, за да могат да вечерят на спокойствие, после се любели в колите или на открито на някоя поляна. Самите властници имали достатъчно места да извършват своите прелюбодеяния, но това било друга тема.

Една вечер по телевизията МП чул видна интелектуалка да заявява, че се радва на любовите на своя приятел. След това предаване МП ми се обади и дълго ме държа на телефона. Не го прекъснах, само слушах.

Ето, това е висш пилотаж, сипеше ми в ухото. Ето, това е да се преодолееш и да заживееш в съгласие със себе си. Кой знае колко беседи трябва да проведеш с егоистичния си Аз, за да го убедиш да се радва на любовите на твоя партньор! После едно е да го убедиш на теория, друго е да му подмениш емоцията. При това от векове ти е втълпявано, насаждано, заложено да се гневиш, когато ти изневерят, и да се виниш, когато изневеряваш. Впрочем точно забраната прави изневярата толкова тайнствена, митична и сладка. В днешно време, когато забраните не са така строги, апокалипсис в човешките отношения

не е настъпил. Какво пазим тогава? Пазим се от нежност, пазим се от радости и съхраняваме вината, гнева и баналността.

Лошото е, че в днешно време любовните радости не ни изпълват така, както са изпълвали сърцата на нашите предци. Завоеванията са лесни и любовта е похот. Къде остана прелюдията, когато оставяхме всяка сутрин цветя пред вратите на момичетата, когато свирехме с китари под прозорците им и ги изпращахме заради една целувка?

Как да отмием забраната, наслоявана с векове, и да се радваме на любовта, без да губим нашата дискретност, уважението към другия и да съхраним това пламтящо чувство?

Страх от любовта, това е моята диагноза, продължаваше. Правим всичко възможно да не се влюбим, защото се боим да не изглеждаме смешни, защото се боим, че ще бъдем сочени с пръст като прокажени. Не допускаме въодушевлението, потискаме го, принизяваме го, така сме сигурни, че владеем положението и не сме уязвими. Каменни и неподатливи на разрушителната мощ на любовта, ние се лишаваме от най-голямата радост и избираме да вървим по безопасен асфалт.

Две са нещата, които трябва да направим, приятелю, за да бъдем щастливи. Да преодолеем страха си от любовта, а когато я загубим, да се радваме на любовите на любимата. А има и трето, да събираме цветните отломки на разрушената любов, да им се радваме като на скрити съкровища и да сме готови за следващата любов. Колко е просто, а, засмя се накрая.

Помълчахме малко, накрая и двамата затворихме телефоните почти едновременно.

МИЛОСТ ЗА МЪЖЕТЕ НАД ПЕТДЕСЕТТЕ

Според ЕМП трагедията на възрастните мъже не е в това, че нямат сили и желание да обладаят жената, а в това, че вече не се влюбват.

Разправя, че имал връзка с жена, двайсетина години по-млада от него. И както е присъщо на младостта, тя искала да излизат, да ходят на кино, на театър, на ресторант, канела го на дискотека. За МП времето за дискотеки отдавна било минало, ходенето на ресторант също не било преживяване, отгатвал сюжетите на филмите, а театърът открай време му се струвал бутафорно изкуство. Примката на удоволствията все повече се затягала и той се опасявал, че скоро ще се задуши от липса на наслади. И какво, какво остава, простенва той, засега само една похот остава, но и тя няма да е до гроб.

Колкото и да е чудно, младата жена била амбициозна и всеотдайна в любовта си към него. Позволила да я укроти и да я създаде по свой образ и подобие. Тя наистина се лишила от всички пориви, присъщи на младостта, и била доста усърдна в леглото – удоволствието, от което той все още не се отказвал. Била много внимателна и деликатна с него, изслушвала го и запомняла и най-дребното му желание. Веднъж се пошегувал, че би се оженил за жена, която му осигури къща на брега на морето. Жената била оправна и за кратко време намерила подходящо място край морето, където възнамерявала да вдигне палат за двамата. И какво? МП бил този, който се изплашил. Официалната версия била, че той се страхувал

за свободата си, доколкото изобщо я имал. Защото той сам се затварял в закоравелите си навици, минавал по едни и същи житейски пътеки, робувал на втвърдения си егоизъм, отказвал се от пътувания и не предприемал никакви рискове, какъвто бил случаят с младата жена. Лишавал се от вълнуващо преживяване, от едно екзотично пътешествие в бъдещето. С ръка на сърцето той признал пред себе си, че бяга, панически бяга от тази жена. Защо ли? Защото предпочитал да бъде сам, но не изоставен. МП беше зодия Скорпион, а повечето мъже от тази зодия са мъдри и проникателни. Според него прозрял нещо, което дори младата жена не подозирала. Тя не съзнавала, че за нея той бил един труден и амбициозен експеримент. Неслучайно се била хванала с невъзможен мъж като него. Тя искала да го засмуче със силата на своята свежа енергия, да упражни властта си на млада хищница, за да се убеди, че наистина е силна и властна. Когато постигнела всичко, да го види на терасата на крайморската къща да пуши спокойно лулата си, е, точно тогава щяла да го изхвърли. Какво да прави един възрастен мъж в нейната красива къща? Едва ли ще му се иска да се разхожда по брега, да лови риба, още по-малко да излиза с лодка в морето. Да не говорим, че техните сексуални набези щели да намаляват все по-драстично. На нея ѝ трябвал млад мъж, който да ври и кипи както в леглото, така и в морето.

И все пак, приятелю, завършва той, всичко това са оправдания. Оправдания от страх, че ще те изоставят? И какво, като те изоставят? Кой ще ти предложи в заника на живота ти толкова вълнения, ласки, хубави думи, кога ще се любоваш на красиви изгреви и залези на брега на морето, кога друг път ще усещаш морският вятър да блъска гърдите ти и да чуваш приглушения грохот на вълните. Кога?

Истината била, че и той бил заразен от болестите на възрастните мъже, безумния страх от провал, невъзможността да

рисува, ужаса от гърча, който ще последва след неговото изхвърляне от къщата. Да-да, вярно, че той си имал дом, където да се върне. Но как? Като блуден син, който да иска прошка от праведната си религиозна жена и възпитаните си добри деца. Имал си оправданието – след като децата пораснали, жена му го отлъчила и се оттеглила да спи в отделна стая със своите религиозни книги. Дори се заключвала, предпочитала книгите и вечерните молитви пред хъркащ задоволен мъж. Познавал си сериозното строго семейство, никакви оправдания няма да признаят за подлата му изневяра и ще го заклеят до седмо коляно. Както и станало.

Все още не било късно, решил да се ориентира към друга жена, не толкова по-млада от него. Надявал се, че този път няма да го вземат за опитно зайче. Следващата жена сякаш нямала подобни намерения. Била темпераментна, но иначе кротка и сговорчива. За разлика от предишната тя не била амбициозна, не искала непременно да го завоюва докрай и да експериментира с него. Напротив, опитвала се да приглушава вълненията, ако изобщо ги имало, не демонстрирала пламенни болезнени чувства, всичко било равно и спокойно. Може би усещала какво иска той, и се нагаждала към неговите желания. Не страдала от неговите отсъствия, винаги била в настроение и никога не му отказвала да си легнат. Но по някое време започнало да му писва от тази рутинност, от този блатен секс, който правели, от липсата на емоции, от липсата на скандали, ако щеш. Хубавото си е хубаво, но понякога ти се прииска да отидеш на друго място, може и по-лошо, само защото е различно. Този път той започнал да си прави експерименти. Предизвиквал нарочни скандали, водел безсмислени спорове, правел ѝ забележки за облеклото или прическата, но тя била непокатима. Посрещала всичко с усмивка, а той се чувствал като хлапе, което мама снизходително гали по врата.

Той все повече се вбесявал и жадувал да разбие тази броня от спокойствие и непоклатима ведрост. Било невъобразима игра на нерви кой ще издържи по-дълго, кой ще се откаже пръв. Защо не се отказвал? Защото сексът спомагал за неговото душевно равновесие, физически комфорт и добър сън. Когато не правел редовно секс, се натъжавал, разстройвал се, дори стигал до сълзи, ако пропусне жена в последния момент. Познавал медитационни техники, знаел как да диша, за да изчисти душевни терзания или да се подготви за изпитание, но нищо не го зареждало и подготвяло така добре да се справя с житейските неслоди, както сексът. Минало му през ум, че разнообразието винаги усилва удоволствието. Но нали си бил възрастен мъж, не обичал промените, трудно му било да се нагажда към следваща партньорка. Отбелязал и друго, не че е за хвалене, но търпението на възрастните мъже с годините набъбвало, от снежна топка на младини се превръщало в гигантски снежен човек. И какво? Ами нищо! Продължавал да бъде с тази жена, все пак се чувствал спокоен с нея, нямало ги страховете, които изпитвал с предишната. Макар че, усмихва се тъжно, понякога се чувствам така, сякаш предварително съм положен в ковчег, жив, но в ковчег. Такива работи...

Опитвал се да се шегува. Казвал си, че има три вида хора. Такива, които могат да се променят, но не искат да се променят. Други, които не могат да се променят, но много искат. И трети, които искат и могат. Но имало и четвърти вид, като него, които просто не знаят какво искат. Казвал си още, че на него му бил нужен силен удар, як бой или направо умопомрачителен житейски трус, за да промени живота си. Може много да искаш да се промениш, но не става, докато съдбата не ти поднесе промяната или по-скоро не те застави да се промениш.

Колкото и да била дискретна, връзката му с последната жена се разчула. Съпругата му и децата му също разбрали за

нея. Отмъщението им било достойно за тях. Не разговаряли с него, правели се, че не го забелязват, влезел ли в някоя стая, те изчезвали. Дори когато закусвали в кухнята, щом отворел вратата, ставали и излизали. Все едно че бил прокажен. Децата боготворели праведната си майка и се досещали, че той, за разлика от нея, върви по някакви криви пътеки.

Великодушието не било последната черта от характера му. Оставил им апартамента и вилата.

Бил корабен механик. Десет години не бил помирисвал кораб, но сега не се поколебал и се качил на задграничен кораб. Вече имал идея какво ще прави с парите, които ще спечели. Направил няколко рейса, докато набере сумата, която му била нужна. Не се чувствал зле, докато порел океаните. Нали си бил възрастен мъж с богат житейски опит, той се превърнал в нещо като гуру за останалите моряци. Всяка вечер се събирали в неговата каюта и обсъждали главно житейски съдби, конфликти с родители, невъзможността младите моряци да си намерят момичета, най-дребни детайли от рода на това, как да си поканят момичето на ресторант и как после да го завеждат в хотелската стая. Оказало се, че той знае много за тези така трудни неща от живота. Помагал на моряците, но и те му помагали, вдъхвали му самочувствие, признавали го за един достоен и мъдър човек. За себе си той решил, че оттук нататък няма право на грешка.

Със спечелените пари си купил къща на село, покрай която минавала река. В двора имало голяма асма с грозде, което не се пръскало. Бившият собственик му оставил няколко кошера с пчели, както и няколко бъчви в мазето. Още първата година направил добро вино и изкарал доста мед. Бил роден на село и не му била чужда селската работа. Посял в градината всички зеленчуци, които познавал, както и подправки, за които вземал разсад от любезните съседи. Преградил реката и напра-

216

вил рибен развъдник. Купил си пикап, ходел с него до близкия град и продавал зеленчуци, мед, орехи, а понякога и прясна риба от развъдника. Станал член на местната ловна дружинка и хабял енергия из близките гори да гони зайци и диви прасета. Заякнал, а за душевното равновесие решил, че идва не само от секса. Добрият физически тонус и душевен комфорт според него идвали от живота сред природата, дотсега със земята и добрата чиста храна.

Селото било оживено и имало кръчма, която вечер се превръщала в селски парламент. По принцип той обичал различните кръчми, но си дал сметка, че на тези години и една му стига. В свободното време и особено през зимата четял книги. Освен кръчма в селото имало библиотека. Така попаднал на книгата на Луис Бунюел „Моят последен дъх“. Специално ходил до града да си я купи и тя му станала настолно четиво. Особено му допадал следният пасаж: „Много неща се случиха от онези далечни дни насам. И по-специално от няколко години наблюдавам постепенното и накрая окончателно изчезване на сексуалния ми инстинкт, дори в сънищата. Изпитвам голямо удоволствие, сякаш съм се отървал от някакъв тиранин. Ако Мефистофел се появеше и ми предложеше да съживи у мен онова, което наричат мъжественост, бих му казал: „Не, благодаря, не ми трябва, но укрепи черния ми дроб и гърдите ми, та да мога да пия и пуша повече“. МП не пушел и пиел само от хубавото си вино. Това му било достатъчно, а колкото до секса, бил абсолютно съгласен с Бунюел, че той си е жив тиранин.

Кръчмата в селото въртяла снажна хубава жена, която била сервитьорка и готвачка едновременно. По професия била медицинска сестра, ходела до града да купува лекарства на възрастните хора, биела инжекции. Абе, добра жена, с един брак зад гърба си и две деца, които следвали в столицата.

Жената му била съседка и една вечер дошла да му поиска сол.

– Какво ще вечеряш? – попитала го между другото.

– Ами – смотолевил МП – нарязал съм си тука...

– Сухоежбинка! – стрелнала го с поглед жената. – Искаш ли да ти сготвя нещо?

МП вдигнал рамене, защо пък не.

Сготвила му бамя с картофи. Казала му да извади всичките си подправки, които той старателно бил смлял и сложил в надписани бурканчета. С почуда установил, че тя не пестинито една от подправките, включително и лютия червен пипер. Накарала го да излезе в тъмното, за да ѝ набере зелен магданоз, с който накрая поръсила манджата.

В един момент МП разбрал, че огънят, който се появил в слабините му, не бил само от подправките.

На сутринта гледал задника на жената, който се въртял в ритъма на тигана, с който тя обръщала палачинки, и с изненада установил, че животът отново е прекрасен.

А книгата на Бунюел заключил в килера, където рядко влизал.

ЛЕКА ЖЕНА

Хетерата е лека жена с тежък характер.

Алкифрон

Българските мъже много обичат онзи виц за офицерската чест.

След като свършила със своите сексуални упражнения, жената заговорила за пари. Българският офицер, казал вече облеченият мъж, за едната чест живее, пари от жена не взема. Козирувал и излязъл от стаята.

Истината е, че българските мъже не обичат да правят подаръци на жените и особено да си плащат за удоволствието, което им доставят те. Познавам млад чаровен моряк, който се гордее със следната история. Бил с кораба в Одеса, където се запознал с красива млада жена. Тя го поканила вкъщи и го нагостила. Оказало се, както често се случва с руските жени, че е самотна и има дете. След като приспала детето, тя му се отдала. Преди да си тръгне, с голямо неудобство го помолила да остави някаква сума, защото е сама и е трудно с детето. И какво отговорил българският моряк – горе-долу същото, което казал българският офицер. Приличам ли ти на мъж, рекъл, който дава пари за това.

Ни в клин, ни в ръкав веднъж ЕМП каза, че лека жена не значи лекомислена жена. Да-да, той знаел онзи древен израз, че хетерата е лека жена с тежък характер. Но той познавал жена, която продавала тялото си, не страдала от това и имала

лек характер. Много мило и ненатрапчиво казвала, че мъжът трябва да си плаща за удоволствието, да прави подаръци на жената и да носи цветя. Парите според нея били един от най-силните афродизиаки. Жените винаги се чувствали използвани. Парите донякъде компенсирали това. Ако не са парите, тя едва ли щяла да бъде толкова грижовна в леглото. Във всяка жена дремела платената жена и нямало лошо това чувство да бъде събудено и да му се даде шанс да разцъфти. Никога през живота си не е била с двама мъже по едно и също време. Нещо повече, нямала нищо против продължителните връзки. Твърдяла, че ако не е изгубила мъжа си, починал нелепо, едва ли би си позволила връзка с друг мъж. Тя се привързвала към поредния мъж и рядко разделялата настъпвала по нейна инициатива. Освен на парите, държала на добрия секс. По-скоро снажна, отколкото слаба, тя била създадена за любов и изпитвала истинско удоволствие от секса. Признавала, че може да се възбуди и простене дори в ръцете на масажист. Никога не казвала на мъжа, че е единствен и неповторим. Все пак мъжете, които харесвала, били много по-малко от мъжете, които не харесвала. Като истинска лека жена тя държала в отношенията ѝ с мъжете да има лекота, никакъв драматизъм и усложнения. Поддържала връзки както със свободни мъже, така и с женени. Не насилвала никого, оставяла мъжа сам да си вземе решението. Не страдала и нямала скрупули спрямо жената на женения мъж. Държала на честните отношения и ако мъжът вземел решение да си тръгне, просто трябвало да ѝ каже навреме. Тя се уреждала със следващ мъж на минутата. Макар снажна и надарена, тя не парадирала с формите си. Обличала се скромно, по-скоро спортно, отколкото свръхелегантно, но имала много обожатели. Винаги била наясно със себе си и била сигурна, че никой не може да я омагьоса, освен ако тя не реши да бъде омагьосана. Мъжете, които се опитвали да

замъглят съзнанието ѝ с алкохол, губели още преди да са започнали.

След като си избереяла мъжа, тя не допускала никого наблизо, дори кафе не пиела с обожателите си. Повечето мъже се влюбвали в нея, но тя не държала на това. Достатъчно било да я харесват. Не обичала тежките драматични ситуации, среднощните обаждания, трагичните разговори с изнервени и наранени съпруги. Искала да бъде освободена от това обсебващо любовно чувство и препоръчвала същото на мъжете. По този начин тя се чувствала свободна и лекокрила като птичка. Никога не страдала за предишен мъж. Изненадвала мъжете с това, че нямала никакви претенции към тях и не ги ревнувала. Във всеки момент била готова да им даде пътя.

Била шокирана, но лесно се измъкнала от изненадващата кончина на мъжа си. По същия начин се справяла и с други тежки житейски ситуации. Не било лесно да оцелее самотна жена, но тя с лекота сменяла работата си, дори местоживеенето си. Накрая се установила в този крайморски град, успяла да отгледа сина си сама и вече като ученик да го уреди с прилична квартира. Синът не знаел нищо за нейните мъже. Справяла се с всяка работа и не се срамувала дори да бъде сервитьорка. Защото след смъртта на съпруга си точно с такава работа се захванала. После станала администраторка в хотел, а по-късно и управител в същия хотел. Не се поколебала да се премести в този град с малкия си син, в началото на квартира. Изтеглила кредит и открила малък магазин за дрехи, част от които сама шиела на старата шевна машина, която пренесла от родния си край. След няколко години имала собствено жилище.

Наистина била трудолюбива и способна жена. Не ангажирала с нищо мъжете, те били само за любов. Сама си вършела всичко вкъщи, включително и мъжките работи. Апартаментът ѝ бил скромен, но изящно обзаведен и подре-

ден. По стените висели картини, нито една от тях еротична. Старите мебели, изшкурени и възстановени от нея, заедно със антикварните предмети по тях, старинните свещници из стаите, които тя често палела, поддържали топлата атмосфера у дома ѝ. Имала стар грамофон, богата колекция от плочи и не признавала никакви съвременни стереоуредби. Обикновено поднасяла лека вечеря, придружена с бутилка вино. Нямала никакви намерения да се обвързва, не искала някой да ѝ се мотка из подредената къща срещу удоволствието да му пере чорапите. Освен лека, тя била много удобна любовница.

МП бил първият мъж, който я нарекъл лека жена. В началото тя се стреснала, но после се успокоила. Утешил я, като ѝ казал, че няма предвид жена, която прехвърча от мъж на мъж. После в разговора признала, че е прав. Признала му също така, че той бил единственият мъж, който не я ревнувал.

Когато той ѝ предложил да се разделят, усетил, че новината я жегнала. Не можело да бъде другояче, защото досега всички мъже държали да бъдат докрай с нея и си отивали с безкрайно съжаление. Причините най-често били невротични ревниви съпруги, липса на пари, работа на друго място или в чужбина. Друга жена ли, попитала. Нищо повече, дори се усмихнала и бързо възстановила обичайната си форма на лека и непринудена жена. Моят приятел ми призна, че очаквал друга реакция, мислел, че тя ще тръгне да драматизира и ще го моли да остане. Не, не станало така. Нека да не прозвучи като заплаха, усмихнала му се, но да знае, че ако реши да се връща някой ден, няма да се случи. Никога не се връщала към предишните си мъже.

Нямало друга жена.

Аз знам причината. МП обича сърцераздирателните връзки, жените да се тръшкат и бият за него, да му се обаждат по-

сред нощ и да го ревнуват на всяка крачка. А той да седи като сфинкс и да наблюдава спокойно поредния драматичен спектакъл.

Боя се, че МП не е лек мъж.

ДЕСЕТ ЛЮБОВНИ ЗАПОВЕДИ

ЕМП разправя, че веднъж допуснал непоправими грешки, в опита си да прелъсти жена. Не се били виждали доста време, но той имал приятни спомени от любовните игри с нея. Затова и направил предложението отново да бъдат заедно, ако ще и за една нощ. Тя му отказала, не била жена за една нощ.

Оттук му хрумнала

Заповед № 1: Никога не казвай на жената, която искаш да съблазниш, че я желаеш за една нощ.

После, като се замислил, прозрял и друго. Това била единствената жена, с която можело да се говори като с мъж. Те си споделяли преживелиците като двама приятели на чашка. Изглежда, била по-умна, най-малкото по-хитра, отколкото допускар. Играейки успешно ролята на мъж, тя изкопчвала много повече подробности от интимния му живот.

Ето и

Заповед № 2: Никога не говори с жената като с мъж.

Втората заповед водела към трета. Говорейки с нея като с мъж, той ѝ признал, че в момента има друга жена.

– Не знаеш ли – казала му жената, – аз трябва да бъда най-важната!

Заповед № 3: Никога не казвай на жената, която искаш да съблазниш, че имаш друга жена.

И направо

Заповед № 4: Направи така, че жената, която искаш да съблазниш, да се почувства най-важната в твоя живот.

Минало време и двамата пак се видели.

Макар че имало друга жена, той не ѝ признал за нея. Напротив, той се обявил за пълен нещастник, жените го отхвърляли, приятелите го изоставяли. Той се самосъжалявал, като се надявал, че и на нея ще ѝ стане мъчно за него. Мразел да свири тази плоча на самосъжалението, но бил готов на всичко, за да си легне с тази жена. Докато се тюхкал, разбрал, че е събудил майчинския инстинкт на жената, желанието ѝ да вижда във всеки мъж малко безпомощно дете, което може да утеша. Случило се, и то за една нощ.

Заповед № 5: Ако искаш да съблазниш една жена, може да изсвириш и плочата на самосъжалението.

Накрая решил да изрази с думи онова, което е преживял.

– Прекарах си чудесно! – казал.

– „Прекарах си“, боже какъв егоист! – викнала жената.

– Не разбирам... – объркал се МП.

– Трябваше да употребиш множествено число – сопнала се, – но ти сигурно говориш само в единствено число.

Заповед № 6: След като си съблазнил дадена жена, никога не говори в единствено число.

– Как можах да си легна с тебе?! – продължила жената. – С един неудачник, когото жените не забелязват, а мъжете отминават.

Казала му още, че мрази да се отдава на мъже, които просят милостиня, и тя да е шепичката ориз, с която ги гощава.

Заповед № 7: Ако искаш да съблазниш една жена, кажи ѝ, че около теб гъмжи от жени.

Противоречи на Заповед № 3 и оттук

Заповед № 8: Любовните заповеди за една и съща жена в даден момент са едни, в следващия момент – други.

Съвсем логично идва и

Заповед № 9: Ако искаш да съблазниш една жена, никога не свири плочата на самосъжалението.

Противоречи на Заповед № 5, но какво да се прави?!

По-късно съчинил и

Заповед № 10: Любовните заповеди за една жена никога не се отнасят за друга жена.

ТЪМНАТА СТРАНА НА МЪЖА

*На мъжете, които не се боят
да осветяват своята тъмница*

Книгата не се препоръчва за мъже,
които ще се познаят в нея

МЪЖ ЗА ОБИЧАНЕ, МЪЖ ЗА УБИВАНЕ

1.

Първото момиче, което обладах, се казваше Клара. Тя разкри развратника в мене и неудържимото ми влечение към жените. Не усещах в нея тръпки на възторг от тези разкрития, на това не ме притесняваше особено. Досещах се, че когато една жена е привлечена от един мъж, тя харесва в него дори онова, което не е за харесване. Това е капанът, който щраква за много жени, които си умират да променят мъжа и да се държат майчински с него. За Клара този капан не щракна, но тя попадна в друг, не по-малко жесток и коварен.

Тя живееше в града и идваше през лятото при баба си и дядо си. Беше три години по-голяма от мене и както се разбра по-късно, имаше опит с момчетата. Аз бях един дивак на шестнайсет, който можеше да удуши някого, ако му пречи да стигне до момичето. Но да се разберем, това не значи, че след като удуши някого, ще съумее да стигне до момичето. Интуитивно усещах, че ми трябва момиче като Клара, което да ме въведе в женското общество.

Клара нямаше нищо против да си говорим. Не знам дали това е грешка, но ако една жена не иска да има нищо общо с даден мъж, тя трябва да му тръшне вратата под носа и яко да я заключи. Открехне ли я, загубена е. Тя си мисли, че ще остане пред вратата, но след малко той широко я отваря, влиза, без да пита, и докато жената се усети, той вече се е настанил удобно в нея.

Те, момичетата, питах, не виждат ли как ги гледам? Не разбират ли, че безумно ги харесвам и усещам, че и те ме харесват? Те, казвах, много добре знаят, че ако ми паднат в ръцете, ще ги мацкам, ще късам дрехите им и ще бързам да стигна до там, където и те искат да стигнат. Няма да ги питам, защото съм чувал, че мразят да бъдат питани, че безумно искат да ти се подчинят, стига да си достатъчно силен да ги подчиниш.

Всичко, което бях чул-недочул, прочел-недопрочел, се изливаше пред Клара. Глупачки ли са момичетата и трябва ли да им се кълна във вечна любов? Защото аз отсега знам, че такава любов няма. Не е ли това грешката на повечето млади момчета – да се вкопчват в съответното момиче, да го задушават, едва ли не да го държат в робство? Според мен – гледах Клара в очите, за да разбере дали съм прав – това е сигурен крах. Обратното – дадеш ли свобода на момичето, чувстваш ли се ти самият свободен, само тогава можеш да бъдеш сигурен, че момичето ще върви подире ти. Сега вече си мисля, че свободата те прави несигурен, а робството те потиска и в теб винаги нахлуват мисли за бягство.

Клара ме гледаше с насмешка. Явно се забавляваше с моите изстъпления. Разбирах, че става интересно, което беше първият знак, че нещо ще се случи.

Клара! Клара го измисли. Знаех си, че ще ми каже как да покорявам момичетата.

Да допуснем, каза тя, че първото нещо, което привлича една жена, е самият мъж. Това го казваме, за да не обиждаме мъжете и да не смазваме съвсем самочувствието им. Но да не забравяме, че цената на един мъж се вдига неимоверно, когато до него се появи хубава жена. А аз съм хубавичка, нали?

Тогава никак не бях сигурен, но сега съм абсолютно уверен, че хубавата жена до мъжа е своеобразен афродизиак за другите жени. Какво толкова намира тази прелестна жена в

незабележимия досега мъж, питат се всички. Някоя жена не си отговаря на въпроса точно какво има в този мъж, но във всяка се вмъква едно безпокойство за нещо изпуснато, за нещо, което толкова пъти е преминавало покрай нея и тя за пръв път го забелязва. Само един жест, една усмивка, един подканящ поглед и нещото щеше да е в ръцете им. Изглежда, този мъж наистина е хубав, галантен и мил, щом е с такава хубава жена. Сигурно и в леглото е добър, защото хубавите жени не избират случайни мъже. Едва ли е беден, защото хубавата жена може да бъде всякаква, но никога не е благотворително дружество.

Хубавата жена е несравнима и с най-блестящото чувство за хумор, никой няма да обърне внимание на екзотична история за лов на тигри, ще се прозяват на съобщението за международно признание – хубавата жена е разкошното украшение за един мъж, освен ако той самият не се превърне в нейна брошка.

Клара беше дъщеря на висш морски офицер. Тя ми призна, че обича баща си, но две негови мании я дразнят до безумие, дори я плашат. Имала чувството, че личното му оръжие – един пистолет „Макаров“, едва ли не бил по-важен от нея. Всяка вечер го почиствал и смазвал, а нощем спял с него под възглавницата. Казвала си, че един ден този пистолет ще гръмне, сънувала, че е насочен към нея, и се събуждала обляна в пот.

Другата му мания били негрите. Не ги понасял, малко е да се каже, направо ги мразел, наричал ги „сажди“. Много обичал онзи анекдот, в който се разказва как се тествала интелигентността на негрите. Камионът дава назад, тресял се баща ѝ от смях, удря палмата и най-интелигентните падат в каросерията. Останалите, които са по-близо до маймуните, остават на дървото. Горедолу такива идвали според него да учат в Мор-

ското училище, където той бил преподавател. Ако имал власт, за отрицателно време щял да ги върне в Африка да си висят по палмите.

За всичко това баща ѝ говорел само вкъщи. Той си бил върл комунист, дъщеря му неслучайно била наречена на името на известна антифашистка от онова време. Но никой не можел да го убеди, че в неговата страна трябва да се разхождат негри.

Точно с негър, който преди година беше завършил Морското училище, си пишеше Клара, през ден, през два му изпращаше писма до Нигерия по селската поща. Беше дала тукашния си адрес, защото, представям ли си какъв скандал ще избухне, ако баща ѝ научи. А ако разбере, че този негър е първото ѝ момче, може наистина да я застреля.

Клара не беше глупаво момиче, но мисля, че направи голяма грешка, като ми довери живота си. Мислеше ме за твърде малък, твърде наивен, за да заподозре тъмните ми помисли.

Клара ме пусна много близо до себе си. Нали искахме да разберем как ще реагират другите момичета, след като ме виждат всеки ден с такава красавица.

Почти всеки ден ходехме с велосипедите до морето. Намирах специално за нея пусти плажове. Там тя сваляше горнището на банския си и по цял ден се печеше ту по гръб, ту по корем. Клара не беше висока, но беше налята мадама. Имаше здрави крака, с които стъпваше сигурно на земята. Всичко у нея беше добре сложено и изваяно, всичко изпъкваше, нищо не изглеждаше замазано и безлично. Такъв беше и характерът ѝ – ясен и открит.

В началото мислеше, че и аз съм такъв, но сбърка.

Другите момичета наистина започнаха да се въртят около мене. Скоро някои се престрашиха и започнаха да ме канят да ги изпращам. Това беше безобидният предлог, това беше начинът после да се целуваме в тъмното.

Моя беше идеята да напиша на няколко момичета писма с едно и също съдържание. Всички ми отговориха, без да знаят една за друга. Успешно лавирах между тях, дълго никога не разбираше моята игра. По-късно никога не ми се случи да се целувам толкова дълго и ненаситно.

По някое време две от момичетата ме разобличиха. Бяха сравнили писмата и бяха разбрали, че са с едно и също съдържание. Бях привикан на тайно място, където двете ми вдигнаха грандиозен скандал, накъсах писмата пред очите ми и доколкото разбрах, ме осъдиха на вечно безцелуване.

Наведох глава, какво можех да направя, освен да се примира. Провал и унижение, може би това ме очакваше и с другите момичета.

Не, викнах и вдигнах глава. Няма да ме изоставите!

Каквооооо..., изтръгна се и от двете.

Да, казах, няма да ме изоставите, защото аз, за разлика от вас, не съм накъсал писмата ви и нямам никакво намерение да ги късам. Ако вие не ми позволявате да ви целувам – а аз ще искам да ви целуна веднага, аз ще покажа любовните ви писма на вашите. Вече опиянен от блестящата си идея, аз безспорно се увлякох, като им обяснявах как ще лепна писмата на черната дъска в центъра на селото и всички ще ги прочетат. Още тогава знаех, че в селото ставаха тайни и греховни неща, но хората се правеха на ни чули, ни видели. Пийнали мъже чукаха на вратите на самотни жени, слава богу, гората над селото мълчеше за тайните срещи на женени мъже и жени, по-късно разбрах, че в селото има незаконни деца, които никога не разбираха кой е истинският им баща. Селяните бяха върли поклонници на поговорката: „Да спи зло под камък“. Ако не се разчуеше, всичко беше наред. Какво ще кажат хората – това беше фразата, с която започваха всички възпитателни тиради на възрастните. Какво ще кажат, ако научат, че невръстната

им дъщеря вече пише любовни писма и кой знае още какво прави. Може вече да е легнала на някоя поляна, клюката тръгва из селото и няма спиране. Родителите не смеят да погледнат никого в очите и ходят из селото като прокажени. Заклучват момичето още от светло в къщата и дълго не го пускат навън, чакат клюката да отшуми и да се позабрави.

Ето какво очакваше двете бунтарки, ако не изпълнеха желанията ми. За пръв път усетих тръпчивия вкус на изнудването. Чарът ти на истински мъж може да ти изневери, блестящото ти чувство за хумор да бъде затъмнено от друг мъж, дарбата ти на сладкодумен разказвач може да се изпари, но изнудването винаги действа безотказно. Не ми беше в стила, но по-късно също се е случвало да изнудвам жени, без да се колебая. Явно „какво ще кажат хората“ беше формула, която щеше да просъществува във всички епохи. Достатъчно беше да научиш тайната на съответната жена, и всичко е наред. Какво щеше да каже мъжът, ако научи, че му е изневерила? А ние, мъжете, обичаме да се хвалим помежду си и това никак не е трудно да се установи.

Момичетата се опитаха да ме целунат бегло, но номерът им не мина. Награбих първо едната, докато другата гледаше. После се постарях и с втората. Като ще е изнудване, да е изнудване докрай.

– Имам всички момичета – похвалих се веднъж на Клара.

– Нямах ги – усмихна се Клара.

– Имам всички, които искам да имам – настоях.

– Нямах ги.

– Наистина – засрамах се, вярно, че с никоя не бях стигнал до края.

– Нямам предвид това, глупчо малък.

Предполагам, че по-късно Клара безкрайно съжаляваше за това, което ми каза тогава. Може би се зарази от моята игра,

може би във всяка жена е заложено качеството да дърпа конци и да се чувства властна. После кой си е мислил, че тази игра може да завърши толкова зле.

Тя ме подсети, че не съм свалил най-хубавото момиче в селото.

Циганката Яна наистина беше много красива. Наричахме я „египтянката“, колкото и малко да знаехме за Египет и особено за египтянките. Яна си беше мургава като всяка циганка, имаше смайващо дълги извити вежди, под които големите очи гледаха свенливо, сякаш се извиняваха, че са толкова красиви. Яна се стремеше да прикрива своята хубост, не пускаше тъмните си буйни коси, сплиташе ги на тежка плитка, носеше широки дрехи, постоянно гледаше земята, свеждаше рамене и не смееше да се изправи. Но който и да е мъж, няма значение млад или стар, да я видеше с кобилищата с пълните бакъри, когато – ще, не ще – трябваше да върви изправена, трудно отместваше поглед.

– Но тя е циганка – викнах.

В селото циганите не бяха като другите цигани. Не живеяха в катуни, не скитаха от село на село, работеха наравно с другите, къщите им не бяха съборетини и бяха пръснати сред другите къщи. Българи и цигани се разбираха добре, но и едните, и другите знаеха, че нещо между тях понакуцва. Не се женеха помежду си, рядко българин влизаше в къщата на циганин, и обратно. Ние, децата българчета, избягвахме да играем с циганските деца. Не бяха мръсни, не бяха болни, но не ги приемахме. И досега нямам кой знае какво обяснение за това.

Още тогава разбрах, че Клара неслучайно си пише с негър. Явно тя не само беше против баща си, тя искаше всички да са равни и да не се отнасят със снизхождение едни към други.

Сигурен съм, че посочи Яна, водена от най-добри намерения. Но какво се случи – дяволът да го беше намислил, нямаше да е толкова жестоко.

Написах писмо до Яна със същото съдържание като досегашните и успях скришом да ѝ го дам. В следващите дни само аз и Клара знаехме защо Яна започна да се държи така странно. Макар че поведението ѝ не се промени особено. По същия начин гледаше надолу и сякаш продължаваше да се извинява, че е толкова хубава. Само че постоянно намираше начин да се навърта около мен, набираше кураж да вдига очите си и да среща погледа ми. Няколко пъти намерих в стаята си букетчетата горски цветя. Яна ги хвърляше през отворения ми прозорец и побягваше. През деня вървеше на разстояние след мен, имах чувството, че се е превърнала в моя сянка.

– Престани – каза ми веднъж Клара, – Яна не е като другите.

– Какво значи това – попитах глупаво, наистина не разбрах за какво става дума.

– Имам лошо предчувствие – продължи Клара. – Мисля, че Яна е полудяла по тебе.

– Нали това е целта – заших се аз.

– Ти си играеш, но играта ти може да свърши зле. Трябва да я оставиш, докато е време. Не съм сигурна, но можем да попаднем в дупка, от която после измъкване няма. Помисли си.

Помислих си. Хареса ми, че Яна е полудяла по мене. Хрумна ми да проверя дали наистина е полудяла. Тя не преставаше да върви подире ми, дори намали разстоянието. Правеше всичко възможно да не се отделя задълго от мене. Често сядаше на поляната над селото, откъдето се виждаше нашата къща. Със сигурност ме виждаше как щъкам из двора за едно или друго, и изглежда, това ѝ стигаше.

Но аз не се отказвах от идеята си да проверя дали наистина е полудяла по мене. Издебнах момент, когато имаше повече момчета и момичета около нас, приближих се до нея и я зашлевих. Първата плесница, която удрях на жена. Наистина

ли ще продължи да върви подире ми след тази плесница? Би трябвало, ако е луда по мене.

– Какво си въобразяваш – викнах, – престани да се мъкнеш след мене.

Повечето, които бяха свидетели на сцената, се развикаха и изръкопляскаха, някой изсвири с пръсти силно и пронизително. Яна избяга.

Какво разбрах? Яна е луда по мене, а аз, най-после трябваше да си го призная, бях луд по Клара. Крайно време беше нещо да се случи.

На другия ден убедих Клара да отидем на плаж. Цяла нощ не бях спал, но сутринта бях доволен от себе си. Имах пъклен план за деня. Бях сигурен, че дори умно момиче като Клара ще разбере за коварните ми намерения, когато ще бъде твърде късно.

Този път търсихме пуст плаж по-дълго. Искях да се отдалечим достатъчно, така че наблизо да няма никакви хора. Морето леко се вълнуваше, което беше добре за моя план. Клара не можеше да плува, но влизаше доста навътре с помощта на една надуваема възглавница. Така направи и сега. Аз, разбира се, я придружавах. Поощрих я да се отдалечим от брега колкото може повече. Когато прецених, че под нас няма дъно, извадих предварително забодената в банските ми карфица и я забих във възглавницата. В началото Клара нищо не забеляза. Продължаваше да блъска с крака водата, да вдига пръски и да се смее. Когато се усети, вече беше късно. Възглавницата не я задържаше над повърхността и тя започна да потъва и да гълта вода. Ритах с крака, махаше с ръце, но нищо не я спасяваше. Пред очите ми умираше човек. За пръв път разбрах, че пред смъртта всички сме равни и нямаме никакъв шанс да бъдем суетни и да се правим на такива, каквито не сме. Сигурно това се наричаше кански писък, вероятно така се изцъклят очите, когато разбираш, че си заминаваш.

Знаех какво се прави в такива случаи. Миналото лято бях наблюдавал внимателно как спасителят на охранявания плаж извади удавник. Успокоих, доколкото можах, Клара. Обърнах я по гръб, хванах я над лактите близо до раменете с едната ръка и заплувах към брега. Клара се поуспокои и дори ми помагаше с крака. Скоро стигнахме брега, където Клара се просна изнемощяла и трепереща, все още не вярваща, че е жива.

– Ти ми спаси живота – каза ми, след като се съвзе.

Замълчах скромно, все още не беше дошъл моментът да ѝ кажа това, което бях намислил. Клара ми помогна.

– Как да ти се отблагодаря – попита ме, – ти наистина ми спаси живота.

Освен че беше умна, Клара имаше силна интуиция и отгатна моите коварни намерения.

– Не – викна, – забрави, всичко друго, но това няма да ти се случи.

– Да – казах, – ти ще бъдеш първото ми момиче.

Не знам откъде идваше тази моя увереност, че ще успея. Предварително усещах вече познатия сладък вкус на изнудването.

– Не – викна отново Клара.

Аз не виках, говорех спокойно и уверено. Може би за пръв път се почувствах мъж. Най-малкото работех за мъжкото в мене.

– Ти си неблагодарница – казах. – За кого се пазиш? За онази чернилка, нали!

Тя ме замери с шепа пясък.

– Какво ще ти стане – продължих. – Никой няма да узнае...

Клара стана и започна да събира багажа си. Реших да използвам последния си коз, най-сигурния.

– Какво ли ще каже баща ти – започнах невинно, – ако разбере, че сажда е бил първият ти мъж, че си пишеш с него

и мислиш да се жениш за него. И понеже знаеш, че баща ти няма да ти разреши, не изключваш възможността да живееш в Нигерия.

– Ще му кажеш!? – Клара беше потресена.

– Не – отвърнах, – ще му напиша писмо, ти самата ми даде адреса.

Клара наистина ми беше дала адреса си, с идеята че ще си пишем, когато се разделим.

– Ти си луд! Луд, луд, луд...

Клара едва ли подозираше колко е права. Аз наистина полудявах, когато исках да бъда с жена.

О, не! О, да! Клара свали долната част на банския си. Изстиска малко от крема против изгаряне и го нанесе отдолу.

– Защо? – попитах глупаво.

– Защото си дивак – отговори тутакси. – Защото нищо не изпитвам и ще ме боли. А ти, ако знаеш колко си бос в тази област, ще влезеш в морето и ще се удавиш от срам. И още нещо, ако не видя върху пясъка гадното ти семе, ще взема пистолета на баща ми и ще те застрелям.

Клара застана на колене и зарови длани в пясъка. Прекрасна гледка, когато виждаш най-красивата и възбуждаща част от женското тяло така разцъфнала и чакаща. Дали защото ми беше за първи път, не знам, но този начин да обладавам жената, ми стана любим.

– А целувки, милувки?... – изтърсих, все пак бях чел книги, гледал филми...

– Побързай, защото ще се откажа – викна Клара.

Наистина побързах, толкова побързах, че свърших за по-малко от минута. Клара се успокои, когато видя следите от заешкия ми оргазъм върху пясъка. После се облякохме, качихме се на велосипедите, както друг път, все едно че нищо не се беше случило. Аз мълчах, защото се бях провалил. Просто не

знаех колко провали още ме чакат. Клара не отронваше дума, защото се чувстваше прецакана от някакво невръстно хлапе.

Мисля, че запазих някакво самообладание, когато Клара нададе онзи зловещ писък, който се вряза в стомаха ми, за малко да повърна. Някакъв опит за шега проблесна в мене и слава богу, веднага загасна. Защо пициш сега, дойде ми да я попитам, защо не пища преди малко. Но тя не спираше и сочеше нещо встрани от мене. На едно самотно дърво в края на гората висеше Яна. Въжето, с което се беше обесила, почти не се виждаше от пътя, сякаш невидими ръце я държаха във въздуха. Зад нея имаше обърнато трикрако столче.

Аз ли убих Яна? Години наред се питах и все си отговарях по един и същи начин. Не, не бях я убил. Убиец? Аз!? Не-не, аз нямах качествата, които трябва да има един убиец. Според мен да си убиец, е призвание, до което малцина могат да достигнат. Най-трудно е за онези, които трябва да стъпчат всичко човешко в себе си. Най-лесно е за онези, които нямат какво да стъпкват. Те са родени да убиват, те имат зловещата дарба да убиват. Гордеят се с нея и ако могат, показват я и демонстрират, че я имат. Те не страдат, нямат угризения и чувство за вина. Освен че се страхува от тях, обществото ги почита, уважава и дори се възхищава от тях. Нищо чудно, защото ние, дребните убийци, с каквито е пълен светът, също възпитаваме подобни чувства у себе си. Какво правим през целия си живот? Стремим се да не страдаме, да нямаме угризения и чувство за вина. Вместо да не допускаме своите малки убийства, ние насочваме усилията си да потискаме онзи гърч, който идва след всяка наша грешка. Да не говорим, че и тук има надарени хора. Те страдат рядко, но в повечето случаи притежават уменията да покажат как страдат. Обществото уважава сълзите – независимо дали са лицемерни, или истински, разкаянието е издигнато в култ. По-интересни са другите, които цял живот се борят със

себе си, за да достигнат съвършения дребен убиец. Дребният убиец се развива, той израства. Прилича на чумав, който не само не лекува себе си, той заразява другия. Не си дава сметка, че другият прави същото. Така постепенно се превръщаме в една чумава планета, на която здравия човек, със свещ да го търсиш, няма да го откриеш. С годините дребният убиец постига своето, закоравява и наистина не трепва пред никакви сътресения, особено когато не се отнасят до него. При мъжете това граничи с перверзна мъжественост. Не е прието да пуснеш сълза пред жената, която си наранил, прието е да бъдеш снизходителен и безпощаден към мъжа, който го е направил.

Не заплаках за Яна. Изплаших се, но се овладях. Сякаш поколения мъже са насаждали такова поведение в мене. Повечето мъже в този край обиждаха жените си, удряха ги, вършеха с усърдие своите малки убийства. По-оперените жени не им прощаваха и по своя си коварен женски начин пускаха отровните си стрели към тях. Никой не се сещаше да премахне причината, всички се каляваха да я понесат. Лошото е, че не можеш да бъдеш различен – за да оцелееш, трябва да бъдеш като другите.

– Ти я уби – каза ми Клара.

Нищо не ѝ отвърнах.

Ти уби баща си, можех да ѝ кажа по-късно, когато разбрах, че баща ѝ се самоубил. Без да знае какво прави, баба ѝ занесла писмата от черния приятел на Клара в града. Решила, че Клара ги е забравила. Баща ѝ ги прочел и на сутринта се застрелял в кабинета си с любимия си „Макаров“.

2.

Но когато човек има дъщеря, говори по друг начин, става друг, много различен, далечен и необясним. Да не говорим, че самият той попадна в яма, от която измъкване няма.

Страх ме беше, страх ме е... от тебе. Да, от тебе, от моята дъщеря. Откога ли? Още откакто се роди.

Колкото и да е чудно, ти се роди вкъщи. Беше голяма зима и линейката не можа да дойде до селото.

– Лошо, Стойко, лошо – каза ми старицата, която излезе от стаята. Вдигаше ръце, пускаше ги и повтаряше: – Лошо, Стойко, лошо... Такова хубаво дете да се роди и да му личи отсега, не е на хубаво, Стойко...

– Вещица – викнах, – що да не е на хубаво! Имам дъщеря, и то красива, както разбирам. Какво не му е хубавото?

– Ще теглиш, Стойко, ще теглиш. Каж ми кой е прокопсал от хубавото? Не се ли удави Лудия Дамян заради Рада, не забягна ли Койно заради Станка. Хубави, хубави, и двете остаряха без мъже. Кой ще се завърти около тях, като знае, че или трябва да мре, или да бяга.

– Махай се, дърта вещице – викнах отново, пъхнах ѝ пари в ръцете и я изгоних. Но никога не забравих думите ѝ и още първия път, когато те видях, разбрах, че тя беше права.

Ти наистина беше красиво дете. Растеше, превръщаше се в източено стройно момиче, но нехаеше и сякаш не разбираше, че си толкова красива. Напротив, държеше се повече като момче – участваше в момчешките лудории и игри. Нали помниш как прескачаше през плетищата в селото и заедно с момчетата се катереше по дърветата и пълнеше пазвата си с череши, круши или ябълки. Беше негласен водач на момчешките банди и това ти харесваше, това направо те опияняваше. Ръководеше всички битки и също като момчетата ходеше с цепната устна, с наранени колена и охлузени ръце.

Не се сърди, знам, че го знаеш. Аз просто ти го припомням. Но мисля, че има нещо, което не знаеш. Тогава нямаше как да ти го кажа.

Ето, казвам го... Всичко, което правеше, ти го правеше заради мен. Усещах го, знаех го. Толкова много искаше да харесвам нещата, които правиш.

Спокойно... Нека аз да съм грешният, нека това да са грешните мисли на един изтерзан заблуден баща, който вижда живота ти в криво огледало.

Аз харесвах всичко, което правеше, но се правех, че не забелязвам твоите щуротии. Професията ми на учител и ролята ми на баща не ми позволяваха да те поощрявам. Аз имах своя живот на висок строен чаровник с брада, харесван повече от жени, но също така желан гост в мъжки компании и дълги запои. Така че в началото не си давах сметка колко яко ще се врежеш в живота ми.

Ти очакваше моето одобрение, но аз бях много пестелив на похвали, доста строг и дори несправедлив. Както знаеш, в нашия край има негласна забрана децата да бъдат галени и целувани, по-скоро трябваше да бъдат поступвани. Имаше множество причини да ти бъдат опъвани ушите, и аз рядко пропусках случая да го направя. Но след всяко наказание в мене настъпваше някакъв смут. По някакъв начин ти знаеше, че аз одобрявам всичко, което правиш. И оттам – безумното ти учудване, че те наказвам за нещо, което харесвам. Безкрайно неопитна и неовладяна, ти все пак се опитваше да ми внушиш, че не съм прав. Впускаше се към мен и ме налагаше с малките си юмручета. Не беше същото, когато те пошляпваше майка ти. Знаеше, че според майка си заслужаваш наказание и стоически го изтърпяваше. Както и да ти прозвучи, аз бях твоят човек, водачът на бандата, най-изобретателният, най-ловкият, най-хитрият, най-умният, най-възхитителният... Затова тол-

кова много те болеше, когато те удрях. Ти не плачеше от болка, аз те предавах, затова капеха сълзите ти.

Страхът ми от тебе пускаше все по-яки корени в мене. Както знаеш, в нашия край страхът от намека, че между баща и дъщеря може да има нещо друго освен строгост, е неописуем. Тази мисъл ме караше да страня от тебе, дори престанах да те наказвам и избягвах да ти говоря. Сега вече знам. Има случаи, при които нищо не може да се направи. И да действаш, и да бездействаш, все тая. Животът се търкаля като лавина и помита всичко, което е решил да помете. Каквото и да правех, то не беше онова, което ти очакваше. Ето защо беше безумно огорчена и макар че все още не беше жена, точно като истинска зряла жена търсеше вината в себе си. Опитваше какви ли не начини да привлечеш вниманието ми. Една вечер ми подаде малка умряла мишка, каза ми, че цял ден си я носила в джоба си, пазила си я за мен. Беше още много малка, когато открадна часовника ми и го посади в градината. Целта ти беше да порасне дърво с много часовници, които да ми подариш. Нищо ново под слънцето, помня една студентка, която ми подари игуана, друга – часовник с кукувичка, а трета се остригна нула номер, за да ме накара да я забележа.

Ти растеше, аз се опитвах да си затварям очите, правех се, че не те забелязвам, направо бягах от тебе, връщах се късно къщи, когато вече беше заспала. Но дойде денят, в който разбрах, че няма да издържа.

Не е възможно да не помниш този ден.

На гости ни беше чичо ти, моят преуспяващ брат, който за разлика от мен чинно изкачи стълбата и беше станал преподавател в Техническия университет. Той беше причината да влезеш в този университет, и се опитваше да те покровителства. Не си забравила, че бяхме на двора пред дълга маса с бяла покривка. Пролетта настъпваше, птичките пееха, дърветата зеле-

нееха и както си му е редът – лееше се върла гроздова ракия и приказката вървеше. Малката, както все още те наричахме, вече съвсем не беше малка и се обсъждаше твоето бъдеще. Ако си спомняш, поддържах тезата, че няма нужда от титли, важното е да си способен и умен. Може би защото си бях пийнал, може би защото моят брат винаги ме е дразнил, аз държах на своето като рак на бързей. Той беше спокоен, държеше ръката ти и от време на време плъзгаше своята до голия ти лакът. През цялото време ти не отдръпна ръката си и ме гледаше в упор, докато чичо ти чертаеше твоето бъдеще на асистент, доцент, че и професор.

Защо не си махна ръката? Сега те питам! Защо не си махна ръката? Ще ти кажа защо. Ти живееше само за да се целиш в мен, да ме предизвикваш, правеше всичко възможно да ме изкараш от кожата ми. Да, чувам се какво говоря. Да, аз съм баща ти, не съм преоблечен странник, който се представя за баща ти. Нали искаше да говоря, нали това ще спаси живота ти!? Ще слушаш тогава.

Помниш ли първия си мъж, когото доведе вкъщи? Как не припаднах! Как не умрях, когато видях протезата. Само не ми казвай, че не си осъзнала какво си направила, сложила си тази протеза в антрето, все едно че си изнесла обувките на господин от стаята си. Аз, разбира се, отново бях закъсннал, за да не видя този мъж. Как може! Да се забъркаш с портиер, да си лягаш с този инвалид ... Не, не беше от съжаление, скъпа. Запомни го от мене, няма жена на този свят, която си ляга с някого от съжаление. Виж, да си легне с един, за да отмъсти на друг, това се случва. Нима всички жени не правят едно и също. Особено когато разберат, че влюбеният мъж по-скоро ще умре, но няма да разкрие чувствата си. Флиртуват с други мъже, танцуват, вечерят, ходят на театър, ако трябва, с дявола ще се съешат, но какво е най-важното – най-важното е всичко това да става пред очите на влюбения. Докато издържи...

Е, аз не издържах. Знаех си, че няма да издържа. Когато видях, че брат ми се опитва да те прегърне, толкова силно стиснах чашата си, че я счупих и разраних ръката си. Рукна кръв. Надявам се, спомняш си – станах, ритнах стола, напуснах с бързи крачки къщата и още не съм се върнал.

Питала ли си се дали имаш вина за моето бягство? Едва ли. Най-малкото си избягвала да мислиш за това. А аз нямах друг изход – постоянно мислех за тази фатална оплетена любов между баща и дъщеря. Истината е, че исках да се успокоя и да се освободя от нея. Да набера смелост и да се върна. Представях си как си говорим, как слагаме тази невъзможна любов на полагаемото ѝ място. Точно като влюбени можехме да се вреем, че държим един на друг, че никой никого няма да изостави, да го предава или да му отмъщава. Сигурен съм, че ако бяхме поговорили, щяхме да намерим начин да се гледаме спокойно в очите. Щяхме да разгадаем нашата тайна, щяхме да я изкараме на светло и да разберем, че няма нищо страшно.

Защо не го направих? Защото съм страхливец. Впрочем няма безстрашни мъже, има само такива, които умеят да прикриват своя страх. Отдръпването от нещо, което е опасно, не е нетипична реакция за един мъж. Военачалници са бягали от битки, разбойници позорно са прекланяли глави пред по-силния, мъже не са признавали, че безумно обичат фатална жена, и са бягали от нея като дявол от тамян.

Понеже имах много време да мисля, сетих се за една случка с мене като дете. Големите организираха сбиване между мен и мой връстник, за да се разбере кой е по-силен. Ти си по-силният, обявих с вдигане на ръка и лиших тълпата от зрелището. Мъдро, нали? Не стана ясно кой е по-силният. Пораснах, станах мъж, но явно не дораснах дотам да гледам живота в очите и да не бягам от битките.

Страховете ми бяха най-различни и туптяха в мене с различна сила. Но имаше един, който се издигаше над всички, затъмняваше останалите и много често оставах насаме с него. Това беше страхът от самия мене. Страхът от безразсъдството, стигащо до лудост. Неведнъж съм имал чувството, че в мен пада внезапен мрак, ставам друг човек, който не отговаря за постъпките си. Сякаш крушката, която осветява съзнанието ми, се пръска и докато светне отново, могат да се случат невероятни неща.

Ето защо избягах. Подгони ме предчувствието, че ще извърша някаква дивотия. Жалкото ми оправдание беше, че ще имам достатъчно време да мисля.

Много далеч забягнах... Сякаш това щеше да ми помогне. Трябва да ти кажа, че големите разстояния не помагат да забравиш някого, а при мене и времето не помагаше.

Запилях се из океаните като обикновен моряк. Бях последният в йерархията на кораба и ме използваша като момче за всичко. Минавах със стирка канижелите, чистех тоалетни, чуках ръжда на палубата при ужасна жега, мокър до кости, миех корабните трюмове. Моряците бяха жестоки, изнервени хора и много често изливах злостта си върху мене, подиграваха се и се гавреха с мене. Аз търпях тези унижения като отшелник, който е решил да се откаже от всичко земно. Но не стана. Истината е, че скотският живот на корабите притъпи донякъде вкуса ми към земните наслади. Но любовта ми към тебе не ме напускаше. Не ме радваше, разбира се, душеше ме, дъх не ме оставяше да си поема. Нямахме минута, в която да не мисля за тебе, а като заспивах, сънувах те всяка нощ. Казвах си, че това не е любов, това си е жива болест. Казвах си, освен на разстояние, трябва да бъда и на дълбоко, за да се освободя от тебе. Поглеждах от време на време разни железни по палубата и си представях как ще си вържа някое от тях и ще потегля към

дъното. Защо не го направих, и досега не знам. Може би, за да се видим сега... и да се разделим отново.

Добре, добре, няма да се разделяме. Ще видим... Спокойно, само ме изслушай.

Къде ли не бродих. Исках или не исках, веднъж щяхме да се издавим около Азорските острови, в Бискайския залив до нас потъна кораб, на ръба бяхме да се случи същото с нашия кораб, студувах в Северно море, пържих се в Персийския залив, запивах се в екзотични кръчми, запивах се в най-обикновени улични барове, напивах се на борда, но нищо не ми помагаше да те забравя. Вървах из чуждите улици, унасях се от мисли за тебе, понякога хуквах след някоя жена, като си въобразявах, че си ти. Само такава любов може да те накара да вярваш в чудеса.

Всички моряци ми говореха, че където и да ходя, каквото и да правя, ако не посетя Тайланд, все едно че не съм плавал.

Когато тайландката Сутича влезе в каютата ми, аз инстинктивно се изправих на крака. Не знам дали с всички мъже е така, но пред истинската, заслепяващата, всепобеждаващата красота аз губех ума и дума. Все едно че някой беше хванал сърцето ми в шепи и го стискаше до пръсване. Не ми стигаше въздухът, още миг – и щях да припадна. Преди да стигнем Банкок, капитанът разправяше, че тайландките имали качеството да ти влизат под кожата още от пръв поглед, просто се настаняват в тебе, живеят с твоите настроения, вибрират с твоите вибрации. Сутича безпогрешно улучи в какво състояние бях изпаднал, и веднага се притече на помощ. Помогна ми да седна и започна да масажира врата ми.

Истината беше, че не я пожелах. Изглежда, мисълта за теб ме правеше импотентен. Казах на Сутича, че не мога да бъда с нея, че обичам друга жена. Нищо не може да засегне тайландката. Те гледат така, както любимо куче гледа господаря си,

сърцето ти се препълва от толкова всеотдайност и покорност на едно място. Макар да знаеш, че не е така, момичето неминуемо ти внушава, че е родено за теб. Като всяка тайландка Сутича излъчваше такава непорочност и невинност, все едно че не е виждала мъж през живота си. При това тя не иска нищо от мен, за пари и дума да не става. Иска да ми е хубаво, ако пожелае да дам пари и от това ще ми стане още по-хубаво – може.

Сутича ми направи масаж, който ме пренесе в рая. Едно разбрах – истинската, заслепяващата, всепобеждаващата красота не е достатъчна, за да обикнеш и да пожелаеш.

– Ти си омагьосан! – каза ми на прощаване Сутича.

Това беше последният ми рейс. Бях скътал доста пари. С част от тях си купих лодка и това бунгало.

Не се обвинявай. Знам какво ти пречи. Затова и не ти върви, сигурен съм. Вкопчваш се в нещо, за да забравиш, хвърляш се на врата на мъжа, внушаваш си, че е единствен и неповторим, че ще затъмни всичко в теб. Трябваше да дойда и да ти го кажа... Аз ти преча! Преча ти да живееш. Ако ме няма, ако случайно ме няма, ти ще се излекуваш... От предчувствието си, че съдбовното, фаталното, истинското сътресение предстои. От постоянното безпокойство, че онова, което се случва с теб, не е онова, което искаш да ти се случи... Знам как да те освободя от себе си, знам как аз да се освободя от самия мен.

О, ти вече заспа. Приспивателното в рома е подействало. Това е добре... Не искам да видиш как ще отвърже лодката, как ще се спусна надолу по реката, ще изляза в морето и ще греба, колкото сили имам, докато престана да виждам брега. После е лесно. Режа котвеното въже, овързвам краката си заедно с котвата и когато се хвърля във водата, никакъв шанс да изплувам...

ТЪМНАТА СТРАНА НА ЖЕНАТА

На жените, които не понасям – с любов

Всяка жена, която си въобрази, че има нещо общо
с написаното, наистина има нещо общо с написаното

Жаба и скорпион се срещнали на брега на река.
– *Ще ме прекараш ли на другия бряг? – попитал скорпионът.*
– *Разбира се – отвърнала жабата, – но нали няма да ме ужилиш?*
– *Няма! – обещал скорпионът.*
По средата на реката скорпионът ужилил жабата.
– *Защо го направи? – попитала жабата. – Сега и двамата ще умрем.*
– *Иначе нямаше да бъда скорпион – отвърнал скорпионът.*
Автор, неизвестен на автора

НЕМИЯ

беше най-големият мъж от всички, които познавах дотогава. А аз, както вече се разбра, си умирам да разбивам големи мъже. Впрочем не съм права. Не аз ги разбивам. Сами се насочват към мене с изпънати до скъсване платна, без да подозират към каква подводна скала се насочват. Аз самата не знам, че съм такава, не знам предварително, че ще разбия поредния мъж. Напротив, мисля си, че той ще ме разбие.

Често си мисля, че приличам на напласена кучка. Постоянно очаквам тоягата да се стовари върху гърба ми. От никого не съм се страхувала така, както от Немия. Може би защото мълчеше. Мъжете, които вдигат много пара, не са страшни, защото в повечето случаи я изпускат през свирката. Загадка е за мен защо Немия не ме изгони, защо нито веднъж не стовари тежката си лапа върху мене. Виктория ми беше казала, че той приема всичко и никого не съди. С мене едва ли щеше да му се случи, мене всички ме съдеха, никога не си тръгвах неосъдена. Предполагам, че ме приемаше като природно бедствие, като градушка върху здравия покрив на заключената му душа. С

нетърпение очаквах момента, когато ще го пробия. Немия не само не ме гонеше, разхождах се свободно из стаите на хижата, дори обличах дрехите на Виктория. Аз бях като въздуха, който той не забелязваше. Докога ли? Не ме допускаше единствено в семейната спалня и аз бях сигурна, че ако се промъкна втори път, той наистина ще строши ръката ми. Понякога имах чувството, че съм невидима. Вършеше си работата, рисуваше, яздеше, грижеше се за конете, готвеше за двамата и не искаше нищо от мене. Вечер палеше камината и вечеряхме на ниска маса пред нея. Това в случаите, когато не бях обладана от поредната си дивотия. Не се съмнявах, че имам нужда от помощ. Възшност моите изповеди пред него започнаха веднага, след като Виктория замина. Въобразявах си, че като споделя с мълчаливия мъж своите терзания, колебания, невъзможност да се откажа от моя откачен живот, това ще ме промени. Да ме промени, но така, че да остана същата. Абсурд. Или поне да си изясня какво искам. Колкото и да е шантаво, всичко това би прозвучало смислено, ако не се намесвах моята истеричност, невъзможността да си отговоря защо Немия се държи така, и желанието да му отмъстя. Неговото равнодушие наистина ме подлудяваше.

Имах нужда да я кажа, поне веднъж да я кажа на някого – цялата истина. Разбира се, продължавах да лъжа и да съчинявам като разпрана, което си беше част от цялата истина.

Хубавото беше, че не можеше да ми противоречи. Той слушаше и разбира се, мълчеше. Идеалният мъж! А аз си умирах да дрънкам за всичко, което съм преживяла. Имах си оправданието, че този човек-планина няма да се пропука, ако ще сто кучки да му изсипят еротичните си изстъпления. Повярвах си, че най-после се намери някой, който да понесе всичките ми дивотии. Разбира се, мисълта, че и той ще бъде разбит, си беше постоянно будна в мен.

Но Немия с нищо не показваше, че е потресен, стъписан, втрещен. Ето кое ме въбесяваше. Поведението му на сфинкс продължаваше – същото, както през нощта, когато бях между двамата.

С други думи, както и да се вихря в ритъма на поредната дивотия, той не участва. Може би и той вярва, че съм оръдие на други сили. Аз го казвах, но изобщо не мислех така. Бъркаше ми не знам къде със своето мълчание и равнодушие. Бях болна на темата, че каквото правя, аз го правя. Аз бях причината поетът да се хвърли от третия етаж, аз подлудих Съвършения и Маниака, точно така, аз уморих баба и мама Сандра, на път съм да съсия Шофьора, а и на него няма да му се размине... Аз, аз, аз... аз съм причината за всичко това и никой не може да ми го отнеме! Аз бях котката, която се вмъкваше в корема на мъжете и ги разкъсваше безмилостно.

Не ми говореше, а го чувах.

Да, точно така! Аз съм оръдие на други сили. Само си въобразявам, че имам някаква власт. Просто ми е дадена някаква възможност, която по всяко време може да ми бъде отнета. Всичко се случва извън мене, всичко се случва без мене...

Без мене!? Да има да взема! Вярно, има неща, които се случват без мене, но това, което ще се изсипе върху него, ще стане благодарение на мене. Изобщо да не се съмнява.

Все по-ясно разбирах, че Немия наистина беше най-здравата крепост, пред която бях строявала моите войници. И този път ще си кажа, че ще я превзема, без да падне камък от нея. Познавам се, намъкна ли се вътре, отново ще се отдам на изкушението да я взривя и после да се разхождам сред руини.

Искам в стаята с камината, на широкия нар, казах му още първата нощ, когато останахме сами. Точно там, където са се любили с Виктория. Немия влезе и заключи пред носа ми. Седнах пред вратата и се разревах. Плачех откровено, плачех

истински, като дете, което няма да получи любимата си играчка за Коледа. Разбира се, имаше амбиция, страх, че никога няма да си получи подаръка, болезнен спазъм в корема от превъзбудата, която Немия отказваше да потуши. Не спрях да хълцам и да вия цяла нощ. Може би така се дерат разгонените котки. Гласните ми струни не издържаха и гласът ми от високи фалцетни тонове спадна до пресипналия тембър на заклет алкохолик.

След като не успях да прелъстя Немия, аз се опитах да го изнасям. Сутринта, когато се върна от тоалетната, аз се вмъкнах в стаята и го нападнах. Разбира се, той не хукна да бяга като обезумял девственик. Отблъсваше ме, хвърляше ме като топка на нара, но аз не мирясвах. С писък се хвърлях към него, увисвах на ръката му, вкопчвах се в краката му, сълзите ми се лееха като река, сто пъти му повторих, че ще умра, ако го нямам... Бях способна действително да посегна на живота си, ако щеш само за това, да тежа съвестта му. Само защото не ще да смъкне смотаните си панталони. Защо е толкова упорит? Какво толкова наистина!? Що да не направи добро на една разгонена котка? Да ме остави да свалям дрехите му една по една, за по-интересно ще скъсам слиповете му, ще го бутна и ще го просна на нара. Ще го целувам, хапя, драскам, ближа, ще го обръщам по корем и по гръб, ще го чукам цял ден, докато го изтощя до смърт. След това Немия няма да нарисува нито една картина. От творческа енергията му ще се прелее в сексуална, която аз ще изцеждам до капка. Чрез мене Немия ще открие картините на живо, аз ще го изведа от живота му на заклет самотник, вманиачен художник и верен съпруг. Ще му хареса, макар че в началото ще се чувства като дивак, озовал се на космически полигон. Градската шумотевица ще го изнервя, но ще му бъде нова, ще го притесняват хорските погледи, сервиторите в кръчмите, администраторките в хотелите, когато се

256

наложи да преспим някъде навън. Когато обришем градските кръчми, ще вечеряме извън града или ще прескачаме до курортните комплекси. Както съм чувала да казват, с хубавото лесно се свиква. Уви!

Колкото и да вихрех фантазията си, нищо подобно не се случи. Немия беше непреклонен. Това допълнително ме мотивира да го пречупя. Щом е несъкрушим, значи, мога да използвам всичките си оръжия, за да го разбия? Не, не! Не знаех, че ще го разбия. Но знаех, че товарът, който съм му подготвила, е стократно по-голям от товара, под който издъхваха другите мъже. Бях забелязала и друго – когато разказваш на един мъж за другите си мъже, неусетно ставаш по-близка с него, а и той се привързва неусетно към тебе. Друг е въпросът как понася всичко това. След мама Сандра Немия беше бойното поле, където задоволявах неистовото си желание да изсипвам ненужни подробности за интимния си живот. Вече имах опит. Слушателят се впрягаше, той ставаше част от мене, той страдеше с мене, гърчеше се извън мене, най-често се чудеше как може така, правеше непосилни и невъзможни опити да ме вкара в правия път, накрая се спасяваше с паническо бягство. Но Немия не приличаше на такъв. Умирах от яд, че не знаех какво го прави толкова здрав и неуязвим. Това окончателно отприщи мръсната ми фантазия и аз, както някога пред мама Сандра, му пълнех главата с бивалици и небивалици. Искане или не искане, той се променяше пред очите ми. Погледът му стана по-мрачен, по-мрачни станаха и картините му. Предишната светлина в оранжево и жълто се изгуби, появили се тъмни пещерни цветове. Също като моите истории, последните му картини повече потискаха, отколкото радваха човека. Колкото и да беше железен, сигурна съм, надявал се е милият, че в един момент ще го оставя на мира и той ще се върне към стария си живот. Не,

скъпи мой, аз не съм междинна спирка, аз съм събитие в живота на всеки мъж.

Щом не му пука, нека да слуша. Аз действително имах нужда някой да ме изслуша и да одобри това, което правя. Да отхвърли това, което правя, но да му повярвам. Да ми предложи друго, което да ме увлече. Немия не правеше нищо. Защо бях сигурна, че точно той ще промени живота ми и ще ме спаси, и досега не мога да си обясня. Дано той е човекът, който няма да ме осъди и наистина ще ме спаси. Ако издържи да ме изслуша докрай, разбира се.

Защото аз му разправях как прегръщам спонтанно поредния мъж или увисвам внезапно на врата му. Как лепя страстни целувки, които никога няма да се повторят. Как превръщам секса в даване, опасно гмуркане, паническо ритане с крака и конвулсивно гребане с ръце, за да изплувам и, боже, да разбера, че и горе е хубаво, къде бях досега – там, където ще се спусна пак, изтощена съм до смърт, искам го пак, макар да знам, че никога вече няма да бъде така дяволски хубаво.

И така е с всеки мъж, чудно ли е?

Докато му говорех, аз се опознавах. Разбирах, че за никого от мъжете, с които съм била, сексът не е бил така вълнуващ, както за мене. Все пак продължавах да вярвам, че няма мъж, който да не се зарази от моята болест и да не се къса струна по струна. Не мислех, че Немия ще направи изключение, особено ако продължава да слуша моите дрънканици.

Казах му как една вечер се впуснах в ориенталски танц с циганин в механата, където вечеряхме. Пред жена му и Шофьора, които еднакво бяха ококорили очи и глътнали езиците си. Предполагам, че това беше единствената вълшебна приказка в живота на циганина. Сигурна бях, че после се е мятал в леглото, будил се е, дълго не е умирала надеждата, че ще изиграе още един танц и ще докосва жена като мене.

Макар че Немия не ми позволяваше да го докосвам и може би точно затова, любовта ми към него се разгаряше с пълна сила. Това не беше хубаво. Щом съм така силно влюбена, оръжията ми стават още по-остри и разрушителни. Наливах отрова, която би могла да убие хипопотам, но не и Немия. Колко пъти да го казвам – не ги точех аз тези оръжия, не приготвях аз отровата. Всичко си идваше, без да го викам, без да му се моля или отхвърлям. Идваше като гръмотевица от ясно небе. От мене извираха чудесии, за които аз не знаех. Чудесии, които извираха от мръсния канал на развоятената ми фантазия.

Убеждавах Немия, че безнадеждно и безвъзвратно си падам по него. Не мога да живея без него, ще умра без него. Това беше вярно, но не значеше, че ще изневеря на скорпионската си природа и ще спра да жия.

Немия продължаваше да се държи така, сякаш нищо не го вълнува около мене, и с нищо не показваше, че не трябва да се срещам с други мъже. Той със сигурност знаеше, че изгарям по него, и може би си мислеше, че няма да посегна на друг мъж. Не ме познаваше. Точно това отприщи последните ми задръжки.

След като разбрах, че с него няма да ме огрее, аз го попитах дали ще има нещо против да обядвам с дървосекача К. и да му отрежа главата. С други думи да си поръчвам любимите морски деликатеси, да си пийвам от прочутото евксиноградско и да завърша с отлежало уиски. Според мен Немия се надценяваше. Имаше опит само с една жена, която го обожаваше. Мислеше, че и следващата ще коленичи пред него. Така си беше. Но това не ми пречеше да го изоставя на първия завой заради преживяване с дървосекач. После да се върна при него и със сълзи на очи да му разкажа всичко от игла до конец. Само че предварително да си смени нервите с корабни въжета. Защото такива подробности ще му поднеса, че свят ще му се завие. Да

не говорим, че откакто съм започнала сексуалния си живот, аз не помня да съм оставала без мъж за повече от седмица. И това ли е срамно? Достатъчно фригидни жени има и не мисля, че такива жени изпълват сънищата на неспокойните мъже.

Както вече сто пъти казах, страшно съм изобретателна, когато реша да причинявам болка. Знаех, че много боли, когато измениш с дървосекач. Така наричам мъжете, които имат мозък колкото връхчето на кибритена клечка. А аз, какво да крия, имам интерес и към такива мъже. Точно те са способни на широки жестове, които изтънчените интелектуалци дори не сънуват. Особено богатите дървосекачи. Не, не ги търся само заради парите им, но истината е, че влечението ми към богатите простаци е неудържимо. Не мога да простя нечистоплътност, но вулгарността я понасям. Обичам да се правя на глупачка или по-скоро съм си такава. Имам чувството, че се връщам към предишно мое „аз“, че излизам от сегашното си скрито „аз“ или ще бъда такава „аз“ в следващия си живот. Толкова си изисквана – ах! Вместо да кажеш, че си гола, казваш, че не си облечена. И изведнъж от същата тази уста се изсипват думички, от които един истински дървосекач би се засрамир. Имам един много специален довод в полза на доброто прекарване с богати простаци. Те са ми отровата, която сипвам в чашите на изтънчените ми и предвзети приятели. И не само на тях, всички се гърчат, когато им разказвам за поредния си дървосекач. Бях сигурна, че и Немия ще се мята като риба на въдица, макар че няма да му личи.

Убеждавах го, че дървосекачът К. се държа великолепно. Аз капризничах, К. разкарваше сервитъора за щяло и не щяло, всяко мое желание биваше изпълнявано. Бързо влязох в тон с дебелашки подмятания и мръсни вицове. Мисля, че лекото ми поведение го накара да хване ръката ми и да я сложи в скута си. Накрая, когато му казах, че имам друга среща, той колени-

чи пред мене в претъпкания ресторант и ме помоли на висок глас да остана при него. Нямах среща, разбира се.

– Беше му станал – съобщих на Немия.

Как може!? Това прочетох в очите на Немия. Как може!? Каква е тази радост след усещането на надървения кур на К.? Да му кажа ли каква мечта имам? Да застана пред полк войници, да вдигна полата си и да видя как се надървят.

Само така изглеждаше или Немия наистина беше малко смачкан. Успех! Нали точно затова се видях с К. – за да го смачкам. Защото излиза, че това е единственият начин да го видя объркан и унижен. Защо се прави на Господ? Защо не ми дава други възможности да го обърквам и унижавам? Не знаели, че го обичам? Ето как ме тласка към други мъже – стрели, с които най-после го улучвам. Знам, че ако можеше, би ми задал тъпите си въпроси, с които щеше да си забие стрелите още по-надълбоко.

Казах му, че съм завела К. в същия ресторант, където вече съм била и с други мъже. Всеки си мисли, че съм осквернила неговата света обител. И съм направила същото, каквото и със следващия.

Да! И какво от това? Същото наистина. С тази разлика, че на предишния мъж в същия ресторант аз самата му пуснах ръка под масата, дръпнах му ципа и не спрях да си движа ръката дори когато сервитьорът правеше сметката. Същото, че и отгоре. Не мисля, че трябва да пазя нещо само за един мъж. Че не трябва да ходя в същия ресторант с друг мъж. Напротив! Чудесно е да бъдеш с мъж на място, където вече си била с друг. Вече си с втория, но си представяш какво си правила с предишния. Повтаряш думи, жестове, наздравии, дребни ритуали, за които отсъстващият те е открехнал, а присъстващият прибавя към тях своите екстри. Неповторимо е усещането да оскверняваш място, което някой е обявил за свято, да душиш

чувство, което същият някой е обявил за свещено и ти си му пригласяла.

Немия ронеше тежки въздишки, сигурно се надяваше, че всеки момент ще спра. Няма такова нещо.

Казах му, че направих нещо за К. още в колата, докато той шофираше. Лошо ли направих? Той ще откаже ли? После си свалих бикините и му предложих да седна в скута му. Представях как ще се хвана за волана и ще оглеждам небрежно преминаващия пейзаж, докато се поклащам върху него. К. ми отказа, но го направихме веднага, щом влязохме в хотелската стая. Не пропуснахме голямото нощно чукане и като се събудихме, го повторихме.

Възможно е Немия да е получавал ерекция от моите истории, но аз никога не можах да проверя. Което все пак е по-добро от нищо. Дори да е така, това в никакъв случай не е причината да ме изслушва. Трябваше сто пъти да ме натири досега, но нещо го спираше. Доколкото ги познавах, творците бяха перверзно племе. Те си умират да навлязат навътре в човека, а такива като мене, които всеки момент са готови да се изкормят и да си тръснат вътрешностите пред тебе, не се срещат под път и над път. Колкото и да е благородно, не е толкова лесно да живееш само със своите картини и с една съпруга, която ти е вярна до гроб. Нали си творец, нали искаш да видиш обратната страна на луната!? Ето ти я. Всичко това, няма начин, започва да ти действа като бавна отрова, без която в един момент разбираш, че не можеш.

Немия си има дарбата да рисува и да се радва на своите картини. Да му даде Господ да нарисува своята „Мона Лиза“. Аз, ако не звучи нескромно, имам дарбата да свалям мъже и да се радвам на завоюваното. Макар да не съм убедена, че тръпката от рисуването може да се сравни с върховната емоция да превземеш поредния мъж и да го накараш да коленичи пред

тебе – истинска жива картина. Сигурна съм, че снобите, които цъкат пред картините на Немия, са зле прикрити лицемери. Докато моите мъже истински се прехласват и немеят пред мене, ценят ме, не се задоволяват да ме видят само веднъж. При това никой не може да ме купи и да ме окачи на стената вкъщи. Вярно, че повечето ме искат за цял живот, но това не съвпада с желанието ми да огрея всички.

Би било прекрасно, ако Немия беше задал поне един въпрос, проронил дума или изобщо дал някакъв знак, че се е впрегнал. Нямаше такова нещо. А това яко започваше да ме нервира.

Никой от досегашните ми мъже не ме караше да се замислям особено. Скандалите затъмняваха мисленето. С мълчанието си Немия провокираше ума ми, караше ме да говоря сама със себе си. Докато мислех и разговарях със себе си, хилядите джунджурии в разхвърляния ми магазин постепенно заемаха мястото си. Колкото и да е чудно, Немия единствен успя да ме навре във всичките миши дупки на женските ми потайности и откри скривалища, за които аз самата не подозирах. След като нищо не ми казваше, кой ме караше непрекъснато да преподреждам, кой подритваше ненужните неща и настояваше да връщам онези, които аз подритвах? Може би вътрешният ми глас... Който и да говореше, не го слушах и не следвах мъдрите му напътствия.

Как иначе ще накарам К. да коленичи в ресторанта!? Немия може ли да ми достави тази стока? Какво, като е джунджурия!? За мене не е. И ако иска да знае, само за да му правя напук, ще трупам точно онези неща, които той, ако проговори, веднага ще предложи да изхвърля.

Щастлива съм, че успявам да запозная двама мъже, че ги принуждавам да си подадат ръце, макар всеки да си мисли, че съм била с другия. Щастлива съм, че унизявам и двамата,

и се наслаждавам на обърканите им физиономии. Наистина само преди час съм била с първия, но истински зашеметявам втория, когато му дръпвам ципа в един вход, накарвам го за минути да заклокочи като вулкан и да излее пенестата си лава в устата ми. Щастлива съм, че го оставям на светофара, когато потеглям с трети мъж да се прибирам. Господ ми го прати точно в този момент. Наистина случаен познат, който пътува с колата в същата посока. Откъде изоставеният да знае, че няма да направя за шофьора същото, което направих за него във входа. И аз не знаех какво ще ми хрумне, докато пътуваме.

Нали не съм аз, нали не го правя аз, крещя в лицето на Немия, а той намира сили да се усмихва. Може би наистина беше неуязвим.

Връщах се от време на време при Шофьора, за да виждам детето и да се грижа за него, доколкото мога. Предполагам, Шофьора всеки път си вярваше, че съм се променила. И всеки път се разочароваше.

Имах нужда да изменям. Това ме възбуждаше. Иначе защо ще накарам Шофьора, към когото вече няхах никаква тръпка, да спре таксито пред офиса на дървосекача К., да изтичам бързо по стълбите и да се изчукам направо на бюрото му. Да се върна с най-гузната си физиономия, на която бях способна. За да предизвикам отново гърч у Шофьора – къде съм била, какво съм правила.

– Отново се изчуках с дървосекача – викнах, когато се върнах при Немия.

Повдигане на рамене. Все пак беше някаква реакция. А аз мислех, че ще ме удари. Един як бой – точно това заслужавах.

Колкото и да бях мотивирана, аз търсех и допълнителни мотиви за действията си. Искях някой да е виновен за моето болезнено влечение към секса, за моята патологична полигамия.

Виновен! Ето какво би нарушило равновесието на Немия. Ще се намери за какво. Обвиних го, че ме тласка към други мъже, и ако иска да знае, тласка ме към перверзии. Не знам за класическия секс, но перверзиите окончателно побъркват горките мъже. Бях готова да се набия на кол само за да разтърся Немия.

Казах му, че съм мислила за него, докато последния път на бюрото съм насочвала дървосекача К. към заветната точка. Направила съм го, за да му го разкажа и най-после да го заинтригувам. Не иска ли и той? Излъгах и двамата, че там ми е за първи път. Какво да правя, всички мъже си умират да бъдат първи. А за тази точка никога не може да се докаже, че не ти е за пръв път.

На К. вдигнах скандал, че го е направил, независимо че съм му позволила, а на Немия, че ме е предизвикал да го направя. На единия се карах, че ми е причинил физическа болка, а на другия – за болката в душата. Наистина има лека болка, но това допълнително изостря усещането и се смесва по неподражаем начин с насладата. А болката в душата я имаше постоянно – остра и режеща. Докога ли ще издържи клетата?

Възможно е Немия да се почувства виновен. Кръстоса пръсти, което с думи сигурно значеше, че е объркан. Което не беше малко. Интуицията ми подсказваше, че трябва да затвърдя вината му.

Изглежда невъзможността на мъжа и непризнаването на моята власт над него съвсем сриват стените на и без това забравеното ми отдавна благоприличие.

Върви по дяволите, викнах на Немия, след като му разказах за аналния секс с К., макар да знаех, че пак ще се върна при него. За да му разкажа за Капитана, с когото се запознах в ресторанта, където бях отишла сама. Точно за да сваля някой мухльо. Мисля, че съвсем бях полудяла в амбицията си да

разбия Немия. Направо просълзих Капитана, когато му разказах колко съм самотна и тъжна. Казах му, че имам рожден ден, може да си представи колко е печално да празнуваш сам. Предложи да довършим празника на кораба и аз не му отказах. По пътя Капитана купи цяла кофа карамфили и двадесет и девет бели рози. Карамфилите разхвърля из цялата каюта, а розите постави в огромна ваза по средата. Всъщност бях родена на следващия ден и навършвах не двадесет и девет, а тридесет години. Обичах да получавам подаръци – друга моя слабост. Просто дадох възможност на човека да покаже колко е щедър. Вероятно беше за друга жена, но аз нямах нищо против екзотичната сребърна гривна, донесена от Далечния изток. В леглото, където се опитахме да ядем сладолед и да пием шампанско, падна голям смях. В смисъл че само изцапахме чаршафите със сладолед и ги поляхме с шампанско. После се къпахме заедно под душа, където аз употребих всичките си умения, но алкохолът и шокът, че реших да се отдам веднага, бяха над всичко.

Какво си е помислил Капитана за това, че никога не го потърсих и не му се обадох дори, ми е последната грижа.

Нимфоманията съвсем отприщваше предпазните ми клапани, ставах съвсем неконтролируема, не можех да отговарям за действията си и подтиквах другите да правят неща, които не са и сънували. В такива случаи си мисля, че мога да накарам някого да убие, аз да убия някого или мен да ме убият.

Осведомих Немия, че не само с Капитана бях яла сладолед и пила шампанско в леглото. Това ми беше редовен номер. Много пъти се бях къпала с други мъже заедно под душа. И който си мисли, че като направиш едно нещо с един мъж, вече не е същото с друг, дълбоко се лъже. Да не говорим, че с втория, третия... стотния може да е сто пъти по-хубаво. Но няма мъж, който да не си умира, когато научи, че си правила

същото с друг. А да споделяш всичко това с мъж, на когото държиш? Как е, мълчаливи приятелю? Нещо съвсем различно в менюто. Всеки може да се наслаждава на класически ястия. Никой не споделя своите малки долни неща с любимия човек. Всеки иска да се спотаи в своята абаносова кула и да поднесе най-хубавото от себе си. Няма такива работи. Ето ме цялата – купчина лайна, от които се е пръкнал отровен розов храст. Зловоние на клозет и уханье на горска поляна. Ще откажеш ли? Толкова ли си различен? Помисли си.

Не! Вероятно Немия мислеше, но не в тая посока. Но аз вече не можех да спра и вероятно това предопредели следващите фатални последствия.

Въпреки че не го виждах, аз си въобразявах, че Немия бее отвътре, и за да го вбеся още повече, се разлигавих съвсем и се опитах да направя стриптийз пред острия му безизразен поглед. Хвърлях дрехите си една след друга, но той не мърдаше. Дори започна да рисува и съвсем престана да ми обръща внимание. Той е виновен! Посочих го с пръст. Той ще бъде виновен за следващата дивотия. Той ме кара да не спирам. Искам да го накарам да ми обърне внимание. Да не ме пита защо по този начин, просто да ме приеме, че това е моят начин да побърквам мъжете. Друг не знам. Неговото равнодушие ми дава криле и енергия да попиля поне още една дузина мъже.

Божичко! Ама аз днес имам рожден ден. Тридесетият! Трябва да бъде паметно събитие. Какво се занимавам с импотентни мъже?! Ти им правиш стриптийз, те рисуват. Да вървят по дяволите!

Отворих си тефтера и набрах по телефона поне десетина мъже. Поканих ги в кабинета си. Наистина, почти не работех, но щом ставаше дума за купон, защо да не използвам терена. Имах си и секретарка, която пропускаше гостите ми един по един. Да не се притесняват, когато ме поздравяват и ми под-

насят цветя. И подаръци, разбира се. Целувах всеки дълго и страстно и всеки се чувстваше най-важният. По някое време събрах всички и ги почерпих. Когато Шофьора влезе в кабинета, мъжете бяха станали дванайсет – точно дузина, вероятно някои бяха дошли, без да съм ги поканила. Той вероятно правеше последен опит да се помирим. Мъжете говореха, смееха се, вдигаха наздравици, поднасяха ме, пускаха недвусмислени намеци. Купон! Никой не разбра, че това е съпругът ми. Решиха, че това е един от ебачите. Мисля, че Шофьора си помисли същото за тях. Все пак успя да ми поднесе огромен букет и ме окичи пред очите на всички с позлатено колие. Милият, който знае колко извънредни смени е изкарал, за да си позволи такова скъпо нещо. Кой му го искаше!? Побърза да се измъкне, явно нямаше как да се впише в компанията на свободно забавляващите се мъже.

Накрая си оставих двама и заедно със секретарката отидохме в разкошната вила на единия. Помислих си дали после да не си ги разменим, но се отказах. Секретарката ми беше само на деветнайсет. Ако иска да има моя възход... или моето падение, ако това звучи по-добре, нека опита сама.

Не знам защо реших да се прибера при Шофьора. Вероятно за да се насладя на окончателния погром над него.

Беше някъде към обяд. Пристигнах с кола и целунах мъжа на прощаване. Само кварталните кучета не разбраха какво съм правила през нощта. По това време по балконите имаше доста хора. После разбрах, че Шофьора също ме видял.

Беше побеснял от ревност. Каза, че ще ме убие. Преди това, може би за да се подготви, реши да вилнее и да руши къщата. Изпочупи столовете, обърна кухненската маса, строши стъклото на балконската врата, изкърти две брави. Накрая ме повали с точно дясно кроше и ме зарита. Виех от болка, примесена с наслада и превъзбуда. В един момент вместо ритници

почувствах ръцете му, които направо разкъсаха дрехите ми и ме изправиха в кучешка поза. Тласъците отзад бяха толкова силни, че отново ме поваляха на пода. Шофьора беше примитивен мъж. Беше събрал унижение, яд и отмъщение в едно и го изливаше с неизтощима енергия. Излива я час и петдесет минути. Стенният часовник беше точно срещу мене и от време на време го поглеждах. Първо си мислех дали ще ми бъде хубаво след прекрасната нощ във вилата. Хубаво ми беше. След прекараната бурна нощ усещането от един умерен класически секс сигурно би било притъпено, но сега тези мощни тласъци бяха добре дошли. Болката изостряше усещането и го превръщаше в болезнена наслада. Опиянявах се от мисълта за следващ мъж и следваща болка.

– Сега – каза много тихо Шофьора, след като свърши, – махай се!

Разбрах, че трябва да се махна завинаги. Но в такива случаи аз не мисля за малко ли е, или завинаги. Дори не попитах за детето, което, по-късно разбрах, беше пратил при майка си на село. Моят свят в момента затъмняваше всичко останало. Искях вакханалията да не спира. И ако можех да живея постоянно в този свят, пълен с влюбени, желаещи, подвластни, изоставени и отново, и отново догонващи ме мъже, нямаше да се откажа. Преценявах, че имах сили за това, боях се, че другите няма да издържат. А ако съм толкова грешна, нека някой да ме спре. Господ? Немия? Кой, кой ще ме спре?

Разказах на Немия за двамата мъже във вилата. Излъгах го, че сме си ги разменили със секретарката. Осведомих го за изтощителния секс с Шофьора.

Немия слушаше със скръстени ръце. Коленичих пред него. Боже, толкова го исках! Точно него ли? Не бях сигурна. Бях си в моя свят, потънал в мрак, и опипом търсех мъж. Който и да е... Това не му го казах. Може би, като влезе в мене, ще ос-

тъзна, че точно него съм искала... Но сега, моля го от цялата си душа и сърце, да не ми отказва. Няма на света богомолец, който да се моли по-искрено от мене.

Дали да не дръпна ципа му... Не! В последния момент ми хрумна спасителна идея. Нескромно, но наистина съм изобретателна, когато реша да завоювам поредния мъж.

Може ли един масаж? Толкова съм изтощена, толкова съм напрегната, един масаж така ще ме отпусне, може би ще заспя и най-накрая ще мирясам. Не знам защо, но бях сигурна, че прави страхотни масажи.

Господи! Да вярвам ли на очите си? Немия отпусна ръце и ми посочи леглото. Как не се сетих по-рано!? Добро момче! Изчака да сваля блузата си и плъзна пръсти по гърба ми. Сутиена оставих, за да не го изплаша. Затворих очи и се пренесох в друг свят. Стенех тихо, за да не го стресна, а ми идеше да викам, за да изразя дивното си усещане. Тъкмо бях свалила сутиена си, когато усетих, че в стаята има още някой. Извърнах се изпод Немия.

На прага стоеше Виктория.

Застанах гола до кръста до Немия и запремигах уплашено. Извърнах се към Немия. Не бях виждала по-объркано и по-безпомощно изражение. В един момент Немия се сети да склучи ръце пред гърдите си. Вероятно искаше да му простят. Обърна се към мене, в очите му се четеше неистова молба за помощ. Да кажа, че е недоразумение, това се искаше от мене. Нищо не казах, огледах се за дрехите си и започнах да се обличам.

Колкото и да го търсеше, Немия не срещаше погледа на Виктория. Никога не я бях виждала толкова горда и надменна, а едновременно уязвена и срината. Не трябва, скъпа, бих казала, точно сега трябва да се стегнеш и да се разбереш с Немия. Той продължаваше да прави знаци, че иска да говори с нея.

– Аз съм виновна! – избухна Виктория. – Не трябваше да те водя тук. Живееш ли в мръсен свят, няма начин да не се изцапаш. Колко е чисто в твоята планина – никаква суета, никакви изложби, никакъв напън непременно да докажеш на света колко си велик и най-важното – никакви кучки. Може би подцених силата ти.

Немия завъртя глава.

– Сигурно искаш да останеш сам.

Той кимна.

– Завинаги ли?

В отговор Немия я прегърна.

*Животът иска от нас единствено издръжливост.
Възможен е само един подвиг – да не бягаме.*

Даг Хамарскьолд

ДА ИЗЛЕЗЕМ НА СВЕТЛО,

предложи Виктория. Излязохме навън. Помислих, че ще ме помете като огненишаща драконка, но тя се беше съвзела и говореше съвсем спокойно.

Знаеш ли как раждат пепелянките? Плодът кротува в утробата на майката, докато е в зародиш. Дойде ли им времето, малките змийчета разкъсват корема на мама Пепелянка и излизат на светло, докато тя агонизира. Ето, това правиш ти – даваш живот на своите змийчета. Не мислиш ли, че един ден ще те разкъсат? Всички си имаме своите змийчета, но не ги отглеждаме като тебе и не превръщаме ближните си в наши жертви.

Ти си прокълнатата жена, Дарена. Сигурно го знаеш. Защо си завряла душата си в ъгъла и я тъпчеш с омерзение? Не си ли опитвала, ей така, за разнообразие, да бъдеш друга. Толкова ли е примамливо да си наказание за околните и за себе си?

Какво получаващ, като стъпчеш поредния мъж? Защо водиш тези изтощителни битки с него? Ти нямаш власт над мъжете, защото постоянно я губиш. Колкото и да ти е чудно, ти не се стремиш към мъжете, ти бягаш от тях. Страх те е, че не можеш да убедиш никого да остане до теб. Затова постоянно се оглеждаш за следващия. Държиш се като мъж, защото не

можеш да се държиш като жена. Някакво мъжко начало, типично за най-примитивните мъжкари, което те кара да завоюваш, да разрушаваш и да бягаш, за да не видиш собствения си крах. В крайна сметка ти си един хибрид между мъж и жена и никога няма да заживееш в съгласие със себе си. Два коня те дърпат в различни посоки и накрая ще те разкъсат.

Да живееш на този свят, за тебе не означава само да вкушваш, да помиришваш, да докосваш, да виждаш, да чуваш... Да живееш на този свят, за тебе означава да преяждаш, да се напиваш, да злоупотребяваш с тялото си до припадък, да чуваш неуморно шепоти, викове, стонове, музика, да се отдаваш неистово на произвола на приключението, ако е възможно, няма да спиш, да не би нещо да пропуснеш. Ако приемем, че е нормално човек да се радва на света и хората, в тебе има нещо извратено. Ти си вкопчена в болката, в неврастенията, в несигурността, в театъра на измислени чувства и празни обещания. Толкова ли е интересно, по дяволите? Но сигурно това е твоят път към истината, твоят начин да мирясаш и да се успокоиш.

Друго. Не мисля, че си толкова виновна, колкото си мислиш. Ти си умираш да бъдеш виновна и да видиш вината си в очите на другия. Не мога да ти доставя това удоволствие. Ти живя с Немия, но никога не можеш да имаш нещо общо с него. Душите ви се разминават на светлинни години разстояние. Ти жадуваш за огромна егоистична вина, която да се стовари върху другите и да ги смачка. Извинявай, но няма да я получиш. Все пак остава ти нещо – терзаниято, че не си я получила. Знам, че си способна да гледаш на терзанията като на украшения и безумен пълнеж на деформираната ти психика. Ще ти подаря още.

Искам да те успокоя. Ти си нужна на този свят, щом той си е позволил да те създаде. Ти си нужна на такива като мене и Немия, за да бъдем винаги нащрек, да знаем, че по какъвто

и път да вървим, лошото няма да ни се размине. Ти наточи нашите мисли, за да пробождаме по-лесно, когато срещнем такива като тебе.

Накрая непременно трябва да ти благодаря. Моят житейски коктейл чак нагарчаше от сладост. Ти сипа в него няколко капки отрова. Мисля, че се получи яко, тръпчиво питие, което смятам да поднасям предимно на гости като тебе. Искаш ли една глътка?

Махай се!

Накъде да вървя, попитах.

Накъде ли, Виктория се замисли. Срещу себе си – това е твоят път.

Повтарям, не смятам, че си толкова виновна, колкото си мислиш. Ти се ужасяваш от мисълта, че ако признаеш вината си и другите я видят в истинската ѝ дълбочина, тя ще се сгромоляса върху тебе и ще те смачка. Не! Не преувеличавай вината си, но и не я омаловажавай. Ако я слагаш на пиедестал, който тя не заслужава, това ще ти попречи да я преодолееш и да се промениш. Трябва да ѝ позволиш да се оттегли с достойнство, а ти да бъдеш достатъчно силна да го понесеш. Много ще ти е трудно да се пребориш с вината си. Все едно да заличиш сянката си. Тя е жилава, егоистична, изпълнена с омраза към всичко човешко, заслепена от плътски желания, лъжлива и лукава. И все пак не е толкова страшна, колкото изглежда. Страхът преди битката е винаги по-голям от страха по време на самата битка.

*Най-добрият начин да излезем от тунела,
е да минем през него.*

Робърт Фрост

ИСКАМ, НО НЕ МОГА

да тръгна срещу себе си, започнах тихо и за моя голяма изненада така си говорих до края.

Сигурна съм, че ти потискаш с лекота своите животински инстинкти, не ги пускаш на светло и те никога няма да те разкъсат. Твоя работа... Но! Уверена ли си, че като живееш по законите на хармонията, един ден твоят живот няма да е един разбит живот. Не е ли той вече един разбит живот? Аз трябва да се спасявам, но не трябва ли и ти да спасяваш собствения си съсипан живот?

Възможно е един ден моите утризения да ме разкъсат. Но не всеки е призван да бъде разкъсан. Не всеки може да забърка от страстите си такава вулканична лава, която го изгаря при всяко избухване. Всички праведници са пъзльовци и никога няма да дръзнат да нарушат Божите заповеди и да се опълчат срещу Божия гняв. Няма екстаз, няма опиянение, няма оргазъм, ако в страстта не се чува бумтежът на подсъзнателното. Праведниците не го разбират. Заклети наивници и страхливци, те си въобразяват, че тяхната вяра е чадър срещу страданията. Нищо не може да спаси човека в дъжда от страдания, които се изсипват върху него. Чудя се на всички, които го отклоняват от основното му предназначение – да страда. Вся-

какви съвети как да не страдаме, всякакви методики, източни и западни, как да избягаме от страданието, са смешни. Всичко това прави човека крехък, безволев и страхлив. Страданието е морето, в което трябва да се учим да плуваме. При всички случаи праведниците по-лесно ще се удавят в това море, отколкото грешниците. Пороците и произтичащите от тях угризения и страдания са извор на живот, те са самият живот.

Пълна заблуда е, че някога доброто ще възтържествува над злото. И ако случайно е вярно, кога? Каква е тази грижа за доброто, да не е цвете в саксия, и ако е цвете в саксия, толкова по-зле за него – да се бори, по дяволите, или по-скоро с дяволите. Точно защото всички се грижат за него, то става слабо и беззащитно. Такива като мене му разказват играта и го карат да се изправи като бито куче и да лавне със сетни сили.

Да, аз се сражавам с мъжете. Предстоящите битки ме зареждат с енергия, предчувствието за бойния вик, който ще надам по време на битката, ме опиянява. Не признавам, че съм ребро Адамово. По-скоро те са творения на жената, като знам как се топят като свещи от един женски поглед, как кипват от едно докосване, как се взривяват, когато решиш да ги взриши. Без нас те са коли с пукнати гуми. Като ги надуем със самочувствие, като ги накараме да се почувстват мъже, едва тогава хукват като бесни из пътищата и са готови да си строшат главите заради нас. Захвърлим ли ги, тутакси остават по капли и се влачат като таратайки през живота, докато срещнат следващата жена.

Не мисля, че съм завряла душата си в ъгъла и я тъпча с омерзение. Напротив, оставям я да се издига високо, да пада като камък и пак да се издига...

Винаги ще го казвам, аз отговарям за всичко, което съм направила. Никой не се е вселил в мене, аз съм си вселена в себе си. Не може някой друг да диша вместо мене, да преяж-

да, да преследва мъжа до дупка, да му се повръща от секс и да иска още, после да се гърчи от самосъжаление... Кой може да направи това вместо мене? Никой! И сега пак ще направя нещо, което никой не може да направи вместо мене. Никой не допуска, че съм способна на такава лудост. Ей сега го реших.

Това вече няма да го кажа. Ще тръгна с Немия. Да! Ето това е решение. Защо го правя ли? Привличат ме нерешените въпроси, волята му, която не можах да прекърша, а може би, за да довърша Виктория.

Най-лесно е всеки да тръгне по своя път. И тогава нищо няма да се случи. А сега ще стане толкова интересно. Тя остава в небрано лозе, аз тръгвам след Немия и той няма да ме изгони, както не би пропъдил едно куче, тръгнало подире му. Той приема всичко на този свят. Той, също като мене, е самоуверен и е сигурен, че няма да го пречупя. Може би той също иска да се пребори с мене. Мисля да му дам тази възможност. Никой не ме е променил досега. Възможно е той да бъде моят спасител. Не той, аз да се променя.

От друга страна, аз съм сигурна, че вървя към своето самоунищожение. Привързах се към мъж, за когото имам жестокото предчувствие, че никога няма да ме приеме. Неговата природа е несъвместима с моята, отровните растения, които посявах в душите на другите мъже, няма да виреят при него. И въпреки това реших, че ще тръгна подире му. Когато човек реши да се самоунищожава, никой не може да му попречи. Или да се промени!? Кой знае?

През това време Немия оседлаваше конете. Виктория отиде до него и го прегърна. Цяла вечност стояха прегърнати. Чудното беше, че Виктория дори не се разхлипа. На нейно място аз бих вдигнала врява до бога. Накрая Немия отпусна ръце, посочи с пръст към сърцето си и разтвори шепи пред Виктория. На езика на немите това сигурно значеше – твоє е.

– Трябва ни време – прошепна Виктория.

Немия се метна на единия кон и потегли.

Казах, че ще тръгна след Немия? Аз? С моите уста? И моите уши го чува? На кого оставям детето си? Разревах се с пълен глас. Нека някой ме спре. Няма! Няма кой! Виктория влезе вътре, а Немия продължи по пътя с конете. Озърнах се, погледнах към небето, никой не ми подсказа какво да правя. Аз! Пак аз трябваше да реша.

Тръгнах пеш след Немия. Все пак знаех името на онази планинска хижа, където той отиваше.

*Виж как надживяваме всичко – глад, жажда, страдание, болка;
всякакви мъки и изпитания, всякакви скърби и огорчения;
животът стоварва най-лошото върху душата и тялото,
но ние не умираме, макар и болни, немоцни, съсипани и отмалели,
виж как всичко може да се понесе!*
Елизабет Ейкърс Алън

БЕЛИЯ КОН

беше любимец на Немия. Сама се убедих, че, освен красиво, е много интелигентно и чувствително животно. Двамата наистина се обичаха. Когато Немия беше тъжен, Белия кон също се натъжаваше. Търсеше погледа му, подтичваше подире му, пръхтеше недоволно и не мирясваше, докато Немия не се обърне и го погали. Белия кон беше направо щастлив, когато го усетеше на гърба си, и двамата поемеха навътре в гората. А мене не ме забелязваше. Сякаш се срамуваше от мене и беше под достойнството му да има нещо общо с такава като мен.

Виж, с Черния кон много бързо се сприятелих. Той сам идваше да го галя и да реша гривата му. Ядеше хляб от ръцете ми и ближеше шепите ми. Белия кон не приемаше никаква храна от мене. Мислех си, че Черния би се сприятелил с всекиго, а другият си беше верен на Немия.

Започнах да ухажвам Белия кон. Както аз си знаех. Впрочем точно както го правех с мъжете.

О, хубавият ми, шепнех му, белият ми облак, най-прекрасният, слънчице мое, само ти можеш да гледаш така влюбено и всеотдайно, мой си, нали, красавецо.

Вървах до него и му говорех. Когато спрях първия път, той продължи, но в следващия момент, о, боже, спря. Спря, за да чува гласа ми. Посрещах го като любим, когато се връщаха с Немия.

Къде беше, чаровнико, уморен ли си, гладен ли си?

Разбира се, галех го непрекъснато. Скоро разбрах, че конят очаква моите ласки и копнее да чуе гласа ми. И той свикна да се храни от ръцете ми, позволяваше ми да реша козината му и да връзвам на плитки гривата му. Всяка сутрин идваше пред прозореца и очакваше да се появи. Аз не спирах да му говоря.

Как спа, моето момче, събуди ли се, пи ли вода вече, хайде, и аз да изпия моето кафе и ще се видим.

Когато измолих от Немия да се кача на гърба му, мисля, че Белия кон беше истински щастлив.

Опитвах се да се забавлявам и да забравя пътуването до тази планинска пустош. Пустош сигурно не е точно, защото тук имаше дървета, птици, един ден видях сърна, наблизе ромолеше поток, но хора нямаше. Само аз и Немия, и разбира се, другите неми – кучетата и конете.

Как стигнах дотук? За седем дни. Пеш, тук-там на стоп, два пъти с магарешки каручки и един път направо на гърба на катър. Към края захвърлих неудобните си обувки и тръгнах по чорапи, които скоро се скъсаха. Знаех, че Немия няма да ме изгони. Особено когато видях, че краката ми са в рани и кървят. Не се преструвах, когато припаднах пред него, омаломощена от умора, глад и жажда. Още на същия ден Немия намери див мед и цял месец мазах ходилата си, докато се възстановя.

Никой не ме караше, но всеки ден изписвах по няколко страници. В края на деня ги давах на Немия и по изражението на лицето му се мъчех да отгатна дали одобрява, или отхвърля написаното. Скоро разбрах, че безпогрешно улавя, когато

искам да скрия нещо, и се отказах. А и за какво да го крия? Немия продължаваше да се държи с мен като с едно от многото дървета край хижата. Борът си живее в гората, Дарена в хижата, за всеки има място под небето. Ходеше веднъж седмично в най-близкото село, откъдето донасяше брашно, олио, картофи, боб, леща, лук и никакво месо. Разбира се, и поръчаните бои, платна и всичко, необходимо за неговите картини. Сам месеше хляба и готвеше. Сушеше гъби за зимата и невероятно количество билки, от които приготвяше отвратителни отвари и ги пиеше всеки ден. Никакъв намек за алкохол и в началото мислех, че ще умра. Не умрях и още веднъж разбрах, че бесовете, които са вселени в мен, са си лично мои бесове и външните обстоятелства, като алкохола например, могат да ги подсилат, но не и да ги отслабят или унищожат. Понякога и аз готвех, дори се научих да меся, но това не пропукваше равнодушието на Немия към мене. Все пак, мислех си, болезнено откровените ми жестоки писания го пробождат. Въобразявах си, че той е зависим от мене, че съм част от него, колкото и да не иска да си го признае. Ние живеехме заедно, аз го последвах в този пущинак, по дяволите, и той, няма начин, един ден ще се разпука от любов и съжаление, че не ми се е обяснил още в началото. Защо го исках? Защото го обичах, разбира се. Или за да видя още един съсипан мъж. Кой знае? Но истинският живот винаги е по-непредвидим от намисления.

Немия пишеше редовно писма до Виктория, но не съм сигурна дали съобщаваше за мене. Пак имах късмет. Разбрах, че майка ѝ била зле и тя трябва да се грижи за нея. Иначе отдавна щеше да бъде тук.

Нашата любов с Белия кон продължаваше да се вихри.

Една сутрин Немия го оседла и се приготви да се метне отгоре му. Бях наблизил и му заговорих. Ела, моето момче, ела да те целуна на тръгване. Конят се приближи и аз притиснах

лице до неговото. Никъде няма да ходиш, прошепнах, тук при мен те искам, цял ден ще бъдем заедно.

– Хайде, стига глезотии! – сигурно би викнал Немия, ако можеше да говори.

Понечи да се метне на седлото, но конят се дръпна.

– Как смееш! – нещо такова се четеше в погледа на Немия.

Може би начало на някаква промяна в него. Крайно време беше да разбере, че едно е да владееш себе си, а съвсем друго останалия свят – коня, Виктория, мене.

Конят ме гледаше и чакаше моето одобрение. Разбира се, че одобрявах, дори ръкоплясках и подскачах.

Немия все пак успя да се качи. Не можех да повярвам на очите си. Първо Белия кон се изправи на задните си крака, после тупна тежко на предните и така няколко пъти, докато накрая Немия така жестоко се строполи, че няколко минути не можа да мръдне. Конят отново дойде при мене и аз го прегърнах.

– Той е мой! – прошепнах, но така, че Немия да ме чуе.

– Конят е мой! – напираше викът в очите му.

Опита се да го хване за юздата, но конят пак се вдигна на задните си крака и не му позволи. Немия побесня и го подгони из двора. Конят не само не се стряскаше от гърлените зловещи звуци, които издаваше Немия, но и се изхитряваше да го примами в отдалечения край на двора, после бързо притичваше до мене, прегръщах го и отново хукваше.

Когато Немия влезе в хижата и се върна оттам с двуцевката, разбрах, че може да направи втората голяма глупост в живота си. С абсолютно основание мога да претендирам, че аз съм му първата.

– Убий го! – викнах, като бях сигурна, че няма да го направи.

– Не ми го убивай! – писнах, когато видях, че насочи двуцевката към коня.

Прицели се и стреля. Улучи го някъде зад ухото. Конят падна, започна да рита и да прави непосилни опити да надигне глава. Бях чувала, че конете много се мъчат, преди да умрат. Немия му помогна, като стреля още няколко пъти в главата му. После насочи пушката към мене.

Божичко! Тук ли ще умра? В тази пустош... Точно това си помислих, сякаш беше много важно къде. С какво да го спра? Какво да му обещая? Цял живот съм обещавала все едно и също и съм успявала. Но Немия не го искаше това нещо – моето изтерзано, но все още свежо тяло, съчетано с нервните и истерични изблици на разрушителната ми природа.

– Ти – каза съвсем ясно Немия, сякаш си беше говорил от дете – ме принуди да убия моя кон...

Нямах време да се чудя, че Немия проговори, инстинктивно затворих очи, но изстрел не последва.

После цял ден Немия копа гроб за Белия кон. Приключи, преди бурята да се развилнее, както се очертаваше – една истинска зловеща зимна буря. Закова две борови летви на кръст и на напречната изписа „Белия кон“. Постоя пред гроба и вероятно в тези минути взе следващото си решение.

Влезе в хижата и разпали камината. Нищо не казваше, сякаш отново онемя. Разведе ме из цялата хижа и ми показва всички продукти. Тогава разбрах, че си е наумил да се разделяме. Но едно е да си го наумиш, друго е да го направиш, особено ако си забравил, че винаги се намира някой да ти поправи.

Към полунощ бурята се разрази с пълна сила. Не се разбираше дали снегът пада отгоре, или вятърът го гребе отдолу. По някое време Немия влезе в съседната стая, която служеше за склад. След малко оттам изхвърчаха груби обуца, дебела шуба, манерка, нож, ръкавици, ушанка и кой знае защо въже. Немия бягаше. Където и да отиваше – в друга хижа, село, град,

той бягаше. Предполагам, все пак, към другата хижа, за която се знаеше, че през зимата е непристъпна.

– Ще дойда с теб – казах.

Бързо влязох в стаята, от която той беше излязъл, намерих захвърлена ватенка, ботуши, ръкавици и някаква плетена шапка. Навлякох всичко и тръгнах след него. На вратата вятърът така жестоко ни блъсна, че аз се хванах за Немия, иначе със сигурност щеше да ме повали. Трябваше да разбере, че не може да се отърве от мене. Където и да отиде, аз ще бъда с него. На какво се надяваше? На промяна. Да избяга някъде, където да възвърне своята сигурност, че той крепи света. С други думи Атлас изтърва Земята и сега се спасява с паническо бягство. Не мога да изпусна такова зрелище. Доста вървахме така във вилицата. Аз си бях вкопчена в него, той нито ме отблъскваше, нито ми помагаше. Накрая не издържа, измъкна споменатото въже и го омота около гърдите ми, другия край завърза на ръката си. Защо го направи? Защото не можеше да понесе кръста на един косвен убиец. Предполагам, надяваше се, че някой друг ще свърши това вместо него. Няма, моето момче, бих му казала, сам трябва да си свършиш работата.

Вървахме, пълзахме, падахме. До последния момент вярвах, че колкото и да е зловеща, това все пак е някаква игра. Иска само да ме сплаши, всеки момент очаквах да се обърнем и да се върнем в хижата пред разпалената камина. Следващите действия на Немия показваха, че нямам никакви основания да мисля така. Сигурна съм, допускаше, че няма да издържа, и накрая ще се отърве от мене. Не бих се учудила, ако подозираше, че и с него може да се случи нещо, и това също ще бъде начин да се отърве от мене.

На мястото, където спрахме, той започна да разтърква снега. Единият му крак стъпваше на здраво, а с другия, доколкото разбирах, търсеше ръба. Той беше опитен, но не и аз.

Всичко стана толкова бързо, че не успях дори да викна. Първо хлътнах с единия си крак, после цялото ми тяло полетя надолу. В последния момент видях, че Немия се откъртва от пътеката след мене.

*Омръзна ми животът. Няма вечно да живея.
Оттегли се от мен, защото дните ми са суета.*

Книга на Йова, 7:16

АЗ

се добрах до хижата на другия ден към обяд. Ако не беше ха-
люцинация, чух цвиленето на Черния кон. Исах да викна, но
не можех – устата ми беше вкочанена. А и да можех, никой
нямаше да ме чуе – как ще надвикам бурята. Помислих си, че
аз също съм част от тази зловеща буря, която не мирясваше.
Бях замръзнала като дърветата, покрай които минавах. Също
като тях бях хванала ледена кора и бях покрита със сняг. Имах
чувството, че костите ми са ледени висулки, които всеки мо-
мент ще се скършат. Скъсаното въже, с което бях вързана за
Немия, също се беше вкочанило.

Блъснах се във вратата и се строполих пред нея. Разбира
се, беше заключена.

Има ли някой? Вече няма никой?... Не-не! Те са там –
всичките ми мъже, всичките закуп, както ги бях събрала на
трийсетия си рожден ден. Шегуват се, пият си питието, но не
отварят. Не знаят ли, че съм отвън? Трябва да ми отворят и да
ме спасят, нали всички искаха да ме спасяват. И Немия е сред
тях... Всички са тук, но никой не се надига да отвори. Госпо-
ди!... Никой! Никой не иска да отвори... Тогава? Нима всички
искат да умра? Защо? Забравиха ли?... Точно защото помнят.
Не! Няма да умра! Ще живея във всяко едно от тези страхливи

копелета, които не смеят да ми отворят... Защото отворят ли ми, ще ги помета и... ще ги обичам...

Добре, Господи! Вземи ме, щом си го наумил. Този път май не мога да застана срещу тебе. Но преди това ми кажи, излъжи ме, ако трябва... кажи ми, че ги има... И на оня свят... Мъжете, които мразя, мъжете, които обичам...

Триста дяволи! Някой все пак отваря проклетата врата. Не, не е вярно!... Немия и Виктория? Това не мога да го понеса. Те са прегърнати, Господи! Нима съм жива и всичко ще започне отначало? Не, не мога, по-добре да си отида. Нямам сили да понеса тази гледка. Вземи ме, Господи... Ако трябва, ще се откажа от мъжете... Мъжете, които обичам, мъжете, които мразя... Само ме вземи... Уморих се, Господи, уморих се от самата себе си. Може би злото наистина не може да бъде съхранявано в съд или най-малкото аз не съм този съд. Самата аз се разяждам, разрушавам, убивам... Помогни ми, Господи! Прибери ме... Благодаря ти! Ти си добър, Господи!...

*Надеждата е нещо хвъркато с пера,
което пърха в сърцето,
нее без думи и грее душата безкрай...*
Емили Дикинсън

АЗ НЕ СЪМ АВТОР

на тази книга. Написаха я онези, които я населяват, и моите приятели, които принудих да я прочетат и да приказват за нея.

Ролята на главна виновница за написването на „Тъмната страна на жената“ се пада на Дарена. Дойде при мен с мило-видната си муцунка и изобщо не се сетих каква шапка ще ми скрои по-късно.

Рано или късно, винаги се намира една жена, която ти доказва, че нищо не разбираш от жени. Преглъщаш мъчително, не му е точно сега времето да узнаеш това. Все пак ти си мъж на възраст, заедно с бръсненето и някои други затихващи мъжки функции, крепи те утехата, че жената е бойното поле, където си дал доста жертви, но след всяка битка си излизал с чест и все по-добре въоръжен. Изглежда, че твоите мъжки стрели са нещо като шоколадови пръчици за жени като Дарена.

Лошото беше, че в Дарена бяха събрани много жени и всичките с остри зъбки и наточени нокти. Идваха вкупом и се нахвърляха една през друга върху мене.

Хм, подсмяхнах се в един момент коварно. Моята приятелка Ерика Джонг ми е казала – искаш ли да унищожиш една любов (разбирай жена), просни я върху белия лист и нямаш

проблеми. И тогава се случи най-лошото. Все едно, че умножих Дарена по сто. Жените в Дарена се множаха и дежуреха в моята писателска тъмница непрекъснато.

Заряхах мъжка чест, самочувствие, достойнство и в един момент реших да изгоня Дарена. Да я натиря в гори тилилейски и да я забравя. И тук се провалих. Ако някой мъж може да натирва жени като Дарена вдън горите тилилейски, нека ми се обади. Ще му бъде благодарен до гроб и ще го предложи за мъж на годината. Ако ми позволи, ще го опиша и ще нарека книгата „Силната страна на мъжа“.

Дарена не се вслушваше в моите напътствия като автор. И досега не знам как се намъкна в леглото между Немия и Виктория. Нищо общо нямам с решението да тръгне след Немия, когато той се раздели с Виктория и се отправи към планинската хижа.

Точно в този момент ми хрумна спасителна идея. Сама се натресе, казах си. Сега в този пущинак да те видя как ще вибририш долните си инстинкти и как ще разгаряш пагубните си страсти. В един момент с ужас заподозрях, че като няма кого, тя ще прелъсти Белия кон, слава богу, това ми се размина. Но Дарена направи нещо още по-лошо – накара Немия да убие любимия си кон. Тук душата ми се разплака от яд, болка и безсилие.

Ще я убия, реших накрая. Точно така, ще я хвърля в дълбока снежна пропаст, откъдето излизане няма. Е, добре, измъкна се от пропастта, казах си, но до хижата няма да стигнеш, ще загинеш по пътя. Добре, стигна до вратата, но тя е заключена и няма кой да ти отвори. И досега не знам дали халюцинациите идват от тоя или от оня свят.

Впрочем знам. Тя е жива.

Разбрах, че сам няма да се отърва от това чудо, наречено Дарена, и реших да се обърна за помощ към най-близките си

хора и истински приятели, като ги изнудих да прочетат „Тъмната страна на жената“ и да ме заклеят или утешат.

Защото си имах грижи и с другите люде, които населявах книгата.

Мама Сандра постоянно се караше с мене и отказваше да има нещо общо с дъщеря като Дарена.

Баба Петра кротко ме съветваше да не правя такива неща, не са хубави, добро момче съм и после ще се срамувам от написаното.

Момчето също не беше доволно. Казваше, че никога не е страдал от сексуална недостатъчност и никога няма да скочи от третия етаж заради кучка като Дарена.

Един от мъжете, с които се разбирах горе-долу, беше Моряка. Хубави запои ставах с него и хубава приказка. Друг беше въпросът, че хора, които не ги разбираха тия работи, прекъсваха най-брутално шеметните ни фиести.

Съвършения ми беше като син. Не така, приятелю, говорех му постоянно, но той, като повечето млади хора, не слушаше. Потегли като камък към дъното и, боя се, ще си остане там завинаги.

Съжалявах Маниака още от самото начало. Той ми се присмиваше и ми разправяше, че такива момченца като мене се раждат боси и боси ще си отидат. Наистина нищо не разбирам от жени и ако продължавам да си мисля, че един групов секс може да го побърка, да ходя да завръщам кравите в онова село, дето съм го пратил.

Шофьора ми беше симпатичен. Само че той постоянно искаше да се бие с мен. Така ще те хакна, викаше, звезди ще видиш посред бял ден. Защо ги разправяш тия работи? Знам, че е кучка, защо целият свят трябва да го разбере?

Винаги съм искал да имам дъщеря като Виктория. И като се замисля, аз май си имам такава дъщеря. Да си призная, през

цялото време си крадвах от моята дъщеря, за да допълвам образа на Виктория. Двете са мили момичета, но не са съгласни, че Немия трябва да се разделя с Виктория и никак, ама никак да не допускам накрая Немия да умира. Не е честно, викват в един глас.

Пред мен Немия не беше ням. Често си приказвахме. Ти, приятелю, казваше ми, имаш много грехове. Не стига, че пишеш, отгоре на това принуждаваш хората да те четат. Освен това много се месиш в хорските съдби. Нали знаеш, че не е твоя работа. На теб ли да казвам, че онзи отгоре не обича да му се месят. Остави го да си гледа делата. И се откажи от пиенето. Защото то е като пиенето, пристрастиш ли се веднъж, отърване няма. Освен това с годините човек си губи мярката и вкуса и от хубаво вино може да падне на долна пърцуца.

Може ли да благодаря, попитах веднъж засрамен.

Давай, окуражи ме Немия, от благодарности никой не е умрял.

Благодаря на целия ми род до девето коляно, на Йордан Йовков и Елин Пелин, на Джек Лондон и Мопасан, на Маркес и Марио Варгас Льоса, на Иво Андрич и Казандзакис, на Чоран и Фриш, на Хелър и Фаулз, на Исабел Алиенде и Ерика Джонг, на приятелите, които изнудих да прочетат „Тъмната страна на жената“, на тези, които ще прочетат тази книга, както и на онези, които никога няма да я прочетат.

Авторът

Атанас Стойчев
ЛЮБОВ
до повръщане

Коректор: *Милена Йовчева*

Формат 60x84/16

Печатни коли 18,25

FABER – (062) 600 650

В. Търново 5000, ул. „Гара Велико Търново“ 1

www.faber-bg.com